

Clélie Avit

www.virtual-project.eu

SUNT AICI

"Romanul-fenomen care a emoționat
lumea întreagă." Editura JC Lattès

CLÉLIE AVIT

SUNT AICI

Original: *Je suis là* (2015)

Traducere din limba franceză:
OANA-ALEXANDRA CALEN
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

Editura: RAO
2017

1.

ELSA

Mi-e frig. Mi-e foame. Mi-e teamă.

Cel puțin, așa cred.

Au trecut douăzeci de săptămâni de când sunt în comă și-mi imaginez că trebuie să-mi fie frig, foame și frică. N-are niciun sens pentru că, dacă totuși cineva trebuie să știe ce simt, acel cineva sunt eu, dar acum... Nu pot decât să-mi imaginez.

Știu că sunt în comă deoarece i-am auzit vorbind. Vag. Trebuie să fi fost în urmă cu șase săptămâni când am „auzit” pentru prima dată. Dacă am calculat corect.

Calculez și eu cum pot. M-am oprit din numărat în funcție de turele doctorilor. Nu mai vin aproape deloc. Apoi am optat să calculez conform turelor infirmierelor, însă schimburile sunt destul de neregulate. Așadar, cel mai simplu a fost să calculez ținând cont de trecerea femeii de serviciu. Intră în camera mea în fiecare noapte către ora 1. Știu asta pentru că aud sunetul unei scurte melodii care anunță o emisiune sau un spot publicitar la radioul agățat de căruțul ei. Și în prezent este a patruzeci și doua oară când îl aud.

Șase săptămâni de când sunt trează și nimeni nu-și dă seama.

Pe de altă parte, n-au cum să mă examineze la tomograf douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă dispozitivul care emite un „bip” alături de mine nu semnalează că mi s-au restabilit funcțiile creierului pentru zona auditivă, doctorii nu riscă să mă introducă într-un tomograf de opt sute de mii de euro.

Mă cred cu toții pierdută. Până și părinții mei încep s-o lase baltă. Mama vine mai rar. Se pare că tata a renunțat după zece zile. Doar sora mea mai mică mă vizitează regulat, în fiecare miercuri, însoțită uneori de noul ei iubit.

Ai zice că soră-mea e o adolescentă. Are douăzeci și cinci de ani și-și schimbă iubitul aproape în fiecare săptămână. Aș vrea să-i trag

niște castane, dar, cum nu pot, o ascult cum îmi vorbește.

Oricum, medicii au un truc pe care-l rostesc mereu ca sfat: „Vorbiți-i”. De câte ori îl aud pe câte unul zicând asta (desigur, se întâmplă tot mai rar, pentru că ei se deplasează din ce în ce mai puțin), îmi vine să-i bag pe gât bluza verde. De altfel, nici nu știu dacă e verde, însă mi-o imaginez verde.

De fapt, îmi imaginez multe lucruri.

La drept vorbind, n-am altceva de făcut. Deoarece, tot ascultând-o pe soră-mea cum îmi povestește idilele ei, mă las păgubașă. Soră-mea nu detaliază, dar se cam repetă. E mereu același început, același mijloc și același sfârșit. Singurul detaliu care se schimbă este figura băiatului. Sunt toți studenți. Sunt toți motocicliști. Au toți ceva ciudat, numai ea nu-și dă seama de asta. Nu i-am spus niciodată. I-ar putea fi de folos.

E totuși și un avantaj în ceea ce o privește pe soră-mea: atunci când se apucă să-mi descrie ce se găsește în jurul meu. Nu durează mai mult de cinci minute. Primele cinci minute după ce intră în camera mea. Îmi vorbește de culoarea pereților, despre cum e vremea afară, despre fusta infirmierei ascunsă sub bluza ei și despre brancardierul îmbufnat cu care s-a intersectat pe culoar. Sora mea mai mică studiază Artele plastice. Așadar, când îmi descrie toate astea, am impresia că citesc un poem în imagini. Din păcate, durează doar cinci minute. Apoi s-a terminat, urmează o oră de roman Harlequin¹.

Astăzi, pare că vremea e închisă și lumina difuză face pereții lăptoși ai camerei mele și mai înfricoșători decât de obicei. Asistenta este în fustă bej, în ideea să mai înveselească totul. Iar ultimul tip al momentului se numește Adrien. Am pierdut contactul cu lumea

¹ Romanul sentimental, de tip Harlequin, este un gen al literaturii populare, având o structură previzibilă: o poveste de dragoste complicată, care se termină mereu cu bine. Harlequin însă este mai întâi de toate numele colecției unei edituri canadiene, care a promovat autori de romane de dragoste începând cu anul 1949 (n.tr.).

reală după ce a plecat el. Am revenit la mediul meu când ușa s-a închis.

Iată-mă din nou singură.

Douăzeci de săptămâni de când sunt singură și doar șase de când îmi dau seama de asta. Și totuși, am impresia că zac aici de o veșnicie. Poate că ar trece mai repede timpul dacă aș dormi mai des. Mă rog, dacă mintea mea s-ar deconecta. Însă nu-mi place să dorm.

Nu știu dacă am vreo influență oarecare asupra corpului meu. Sunt mai degrabă „în funcțiune” sau „oprită”, ca un aparat electric. Mintea mea face ce vrea. Sunt în gazdă în propriul meu corp. Și nu-mi place să dorm.

Nu-mi place să dorm pentru că, atunci când dorm, mă simt chiar și mai mult ca în gazdă, nu sunt decât spectatoare. Urmăresc toate aceste imagini defilând prin fața mea și mi-e imposibil să le alung rapid, trezindu-mă sau transpirând ori zbătându-mă. Pot doar să le privesc și să aștept să se termine.

În fiecare noapte, e aceeași poveste. În fiecare noapte, același vis. În fiecare noapte, re trăiesc evenimentul care m-a adus aici, în acest spital. Și cel mai rău în toată povestea e că eu singură m-am adus în starea asta. Eu singură. Eu și pasiunea mea glaciara tâmpită, cum zicea tata. De altfel, de asta a și încetat să mai vină să mă vadă. Probabil, crede că am căutat-o cu lumânarea. N-a înțeles niciodată de ce iubesc atât muntele. Îmi zicea adesea că o să mor acolo. Are, cu siguranță, impresia că a câștigat odată cu accidentul meu. Eu n-am sentimentul nici c-am pierdut, nici c-am câștigat. Nu mai am nicio impresie. Vreau doar să ies din comă. Vreau să-mi fie frig, foame și frică de adevăratele.

* * *

E fantastic ce poți înțelege despre corpul tău când ești în comă. Conștientizezi cu adevărat că frica e o reacție chimică. Fiindcă aș putea să fiu terorizată când re trăiesc în fiecare noapte coșmarul meu, dar nu, eu privesc. Cu ochii minții urmăresc ca pe un ecran

trezindu-mă la ora 3 dimineața în dormitorul refugiului și trezindu-mi în același timp camarazii de frânghie. Mă văd luând stângaci micul dejun, ezitând ca de fiecare dată să beau un ceai pentru a nu avea vezica plină pe ghețar. Mă zăresc punându-mi metodic fiecare strat de haine din cap până-n picioare. Mă privesc cum îmi închei geaca antivânt, îmi pun mănușile, îmi reglez lanterna portabilă și atașându-mi crampoanele. Mă văd râzând cu prietenii mei și ei treji pe jumătate, dar plini de bucurie și adrenalină. Mă zăresc cum îmi ajustez hamurile, aruncându-i frânghia lui Steve, făcându-mi nodul în formă de opt. Nenorocitul de nod opt.

Nodul pe care l-am făcut de nenumărate ori.

În dimineața aia, am neglijat să i-l dau lui Steve să îl verifice pentru că spunea un banc.

Lăsa totuși impresia că era bine făcut, nodul.

Însă nu pot să prevăd. Deci mă văd rulând surplusul de frânghie într-o mână, luându-mi pioletul în cealaltă și începând traseul.

Mă vizualizez cum respir, surâd, tremur, cum merg și tot merg, iar și iar. Avansează cu pași mășurați. Îi spun lui Steve să fie atent la podul de gheață de pe crevasa de deasupra. Strâng din dinți în timp ce trec prin locul acela periculos și respir ușurată pe partea cealaltă. Glumesc despre cât de ușor a fost.

Și-mi văd picioarele fugind de sub mine. Continuarea o cunosc pe de rost. Podul de zăpadă este o placă imensă. Sunt singura care se mai află pe ea. Zăpada alunecă sub mine și o iau la vale odată cu ea. Simt impactul frânghiei întinse care ne leagă pe mine și pe Steve, ca pe doi gemeni în jurul cordonului ombilical. Am mai întâi o senzație de ușurare, apoi de frică atunci când frânghia se alungește câțiva centimetri. Aud vocea lui Steve, care se agață de gheață cu crampoanele și pioletii. Disting vag indicații, dar zăpada continuă să mă acopere, să-mi apese corpul. Treptat, tensiunea din jurul taliei scade, nodul se desface și cad.

Nu mă prăvălesc prea departe. Două sute de metri, poate. Zăpada mă acoperă din toate părțile. Mă doare teribil de tare

picioarul drept și încheieturile mâinilor par să aibă unghiuri ciudate. Am impresia că am adormit pentru câteva secunde și apoi mă trezesc, mai agilă ca niciodată. Inima-mi bate într-un ritm trepidant. Sunt panicată. Încerc să mă calmez, dar e greu. Nu-mi pot mișca nicio parte a corpului. Presiunea e prea mare. Abia respir, chiar și cu cei câțiva centimetri pătrați de gol din fața mea. Deschid puțin gura și găsesc cu greu puterea de a tuși. Saliva îmi cade pe obrazul drept. Trebuie că stau culcată pe-o parte. Î închid ochii și încerc să mă imaginez în patul meu. E, pur și simplu, imposibil.

Aud pași deasupra mea. Disting vocea lui Steve. Îmi vine să strig. Să-i spun că sunt aici, chiar sub picioarele lui. Aud și alte voci. Cu siguranță, sunt alpiniștii pe care i-am depășit puțin mai devreme. Aș vrea să suflu în fluier, însă pentru asta ar trebui să-mi mișc încet capul, fiindcă mă doare și e cu neputință. Atunci, aștept înghețată, împietrită. Treptat, zgomotele se estompează. Nu știu dacă e pentru că se îndepărtează sau pentru că adorm, pe urmă totul se face negru.

Și, după asta, singurul lucru de care-mi amintesc este vocea medicului, care-i spune mamei că mai sunt încă hârtii de completat, deoarece tocmai mi-au schimbat camera. „Înțelegeți, doamnă, după paisprezece săptămâni, echipa medicală nu mai poate face mare lucru.”

Apoi am înțeles că nu puteam decât să aud. Mintea mea s-a pregătit să plângă, dar desigur că n-am reușit. N-am simțit nici măcar tristețe. Nu mai simt deloc tristețe. Sunt un cocon gol. Nu, locuiesc într-un cocon gol. O crisalidă găzduită într-un cocon, asta e, poate, mai drăguț. Aș vrea să ies de aici, ca să spun că am fost captivă în acel înveliș protector, o vreme.

2.

THIBAUT

— Lasă-mă în pace, când îți zic!

— Nu te duci nicăieri câtă vreme nu vii să-l vezi.

— Lasă-mă! Am încercat deja de cincisprezece ori și asta n-a schimbat nimic. E abominabil, infect, vulgar și bătăran. Aș zice un desen animat prost. Nu vreau s-aud.

— E fratele tău, la naiba!

— Era fratele meu până să dea peste cele două puștoaice. Cel puțin, nu și-a ratat viața. Ar fi fost mai bine să crape odată cu ele, iată adevărata lui pedeapsă.

— La naiba, Thibault, ascultă-te! Nu crezi ce spui.

Mă blochez. De o lună repet același discurs la toată lumea și vărul meu încă socotește că spun asta doar din îngrijorare. Nu mai sunt cuprins de temeri. Am fost așa la început când au sunat cei de la spital, iar mamei i-a venit rău pe gresia din bucătărie, pe urmă am condus vechiul model Peugeot 206 al vărului meu și am depășit limita de viteză. Am fost îngrijorat până când am văzut un polițist la intrarea camerei fratelui meu. Din acel moment, m-a cuprins, pur și simplu, mânia.

— Ba da, îmi judec fiecare cuvânt.

Am pronunțat această ultimă frază pe un ton glacial. Aparent, vărul meu nu se aștepta. S-a oprit și el pe hol. Știu că mama e deja în camera 55. Câteva infirmiere ne depășesc, imperturbabile. Îi arunc o privire vărului meu. E împietrit de rușine.

— Încetează să-ți mai bați capul și dă-mi pace. Inventează ce vrei pentru mama. Ne vedem la ieșire.

Mă întorc, apăs pe clanța ușii din dreapta care duce la scări și o trântesc în urma mea. Nimeni n-o ia niciodată pe scări într-un spital, atunci închid ochii, mă sprijin de perete și, încet, mă las să alunec pe podea.

Betonul ceruit e rece prin blugii mei, dar nu mă interesează. Am deja picioarele înghețate din cauza drumului în mașina fără sistem de încălzire și mâinile trebuie să-mi fie vineții. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez culoarea pe care o vor avea iarna asta dacă voi continua să-mi uit mânușile de fiecare dată când ies. E încă toamnă, oficial cel puțin, însă în aer se simte miros de iarnă. Pur și simplu, îmi urcă fierea până în gât, ca de fiecare dată când pun piciorul în acest spital. Aș vrea să vomit pe fratele meu, să vomit accidentul lui și alcoolul pe care l-a băut a doua zi după ce a dat peste cele două puștoaice. Dar gâtul meu se mulțumește să se închidă în spasme, fără să iasă nimic. Vomit aer.

Mirosul de spital îmi invadează nărilor. E ciudat. În general, se simte mai puternic pe scări. Deschid ochii pentru a vedea dacă vreun medic n-o fi lăsat baltă vreo chestie și înjur.

M-am încurcat, sunt într-o cameră. Probabil, am confundat simbolul ieșirii de siguranță cu un panou oarecare de pe ușă. Vreau să ies înainte ca persoana din pat să se trezească.

Nu văd decât partea de jos a picioarelor, de aici, de unde sunt. Mă rog, zăresc cearșaful roz care le acoperă. Se simte, efectiv, mirosul chimic de spital, însă altceva îmi atrage atenția. Este un miros în plus, ceva care n-are nimic de-a face cu medicamentele și dezinfectarea constantă a locului. Închid ochii pentru a mă concentra.

Iasomie. Se simte iasomia. Nu e ceva banal, ca miros. Totuși, sunt sigur de asta, este același miros ca la ceaiul pe care-l ia mama în fiecare dimineață.

E ciudat, zgomotul ușii n-a trezit pe nimeni. Poate că pacientul doarme încă. Nu reușesc să-mi dau seama dacă este un bărbat sau o femeie, dar, numai după miros, înclin pentru o femeie. Nu cunosc niciun tip care s-ar parfuma cu iasomie.

Înaintez încet și mă furișez ca un puști în spatele peretelui micuței săli de duș. Mirosul de iasomie devine mai puternic, scot capul. O femeie. Nicio surpriză, până la urmă, însă am impresia că mi-ar trebui o confirmare. Doarme. Perfect. Voi putea ieși fără să fi

declanșat vreun incident.

Trecând din nou în celălalt sens, îmi văd reflexia în oglinda mică agățată de perete. Am ochii speriați și părul ciufulit. Mama spune întotdeauna că aș putea fi mai elegant dacă m-aș sinchisi să-l aranjez. Îi repet mereu că n-am timp. La care ea îmi răspunde că aș plăcea mai mult femeilor dacă mi-aș „domestici” ciuful negru. În genul ăsta de situații, mă apuc să-i explic că am altceva mai bun de făcut decât să agăț fete și, în orice caz, în general, nu mai comentează. După despărțirea de Cindy, a trecut un an, m-am afundat în munca mea. Trebuie precizat că șase ani de viață împreună au un impact asupra personalității cuiva. Am primit o lovitură monumentală când a plecat și de atunci mă recuperez. Așa că părul meu chiar e ultimul lucru de care-mi pasă.

Sunt neras, de asemenea. Neras de două zile. Nu e prea urât, dar mama ar comenta că se poate și mai bine. Ascultându-mă, s-ar crede că locuiesc la ea. Dar nu, am micul meu apartament, cu două camere, la etajul al treilea, fără lift. Numai că mama s-a îngrijorat foarte mult când am tot „campat” în sufrageria ei vreme de o lună. După ce tata a părăsit-o, s-a mutat și ea, deci nu mai e nicio cameră pentru prieteni. În orice caz, canapeaua e cumpărată de mine. Am intuit că mă voi folosi de ea cândva. Asta a fost cu două luni înainte să plece Cindy.

Îmi frec puternic genunchii, în ideea că-mi voi încălzi degetele. Prind gâtul cămășii de sub pulover și trag în sus încercând să-i dau un fel de formă. Nu-mi vine să cred că am rămas îmbrăcat așa la muncă toată ziua, fără ca nimeni să-mi spună ceva. Probabil, au înțeles că e miercuri și că e zi de vizită. Or fi văzut ce privire aveam și au tăcut. Din politețe. Din indiferență. Sau pentru că nu așteptau decât un lucru, să fiu concediat ca să-mi ia postul.

Inevitabil, după ce am insultat-o pe Cindy pe holuri, strigând că făcea sex cu șeful ei, am avut câteva remarci, însă ea a schimbat apoi sucursala și eu sunt unul dintre angajații lor cei mai buni, deci nu vor să mă piardă.

În oglindă, ochii mei cenușii mă privesc. S-ar zice că sunt șterși în comparație cu părul meu negru. Îmi duc mâna la cap ca și cum aș încerca s-o consolez pe mama și renunț în clipa următoare. La ce bun? Nu caut pe nimeni.

Un susur îmi atrage atenția către fereastră. Fir-ar să fie! A început să plouă. Și n-am chef să merg să îngheț afară așteptându-i pe mama și pe vărul meu. Privesc în jurul meu. Până la urmă, în această cameră e mai degrabă cald. Persoana doarme încă și, dat fiind mobilierul perfect curat, nu pare să fie vizitată des. Mă gândesc o clipă la raționalitatea acestui lucru.

Dacă persoana se trezește, pot să bâigui cum că tocmai am intrat și că m-am rătăcit.

În caz că vine cineva pentru vizită, pot să explic că sunt un vechi prieten și pe urmă să dispar. Ar trebui, poate, să-i cunosc numele înainte. Fișa pacientului de pe rama patului menționează: Elsa Bilier, douăzeci și nouă de ani, traumatism cranian, leziuni severe la încheieturi și la genunchiul drept. Contuzii multiple, fractură de peroneu în remisie. Lista continuă astfel până când ajung la unul dintre cele mai oribile cuvinte auzite vreodată pe această planetă.

Comă.

Într-adevăr, n-aș risca s-o trezesc.

Îmi desprind ochii de pe fișă și privesc femeia. Douăzeci și nouă de ani. Din această poziție, cu perfuziile și tuburile pornind în toate direcțiile, s-ar zice mai degrabă că e o mămică de patruzeci de ani prinsă într-o pânză de păianjen. Dar apropiindu-mă puțin, îi dau cei douăzeci și nouă de ani. Un chip drăguț, delicat, păr șaten, câțiva pistrui care se pierd pe ici, pe colo și o aluniță aproape de urechea dreaptă. Doar slăbiciunea brațelor ieșind de sub cearșaf și pomeții m-ar putea face să gândesc altceva.

Mă uit din nou pe fișă și respirația mi se taie. Data accidentului: 10 iulie.

De cinci luni este în această stare. Ar trebui să nu mai citesc fișa, dar curiozitatea mă roade. Cauza accidentului: avalanșă în

alpinism.

E plin de nebuni peste tot. N-am înțeles niciodată de ce oamenii escaladează ghețarii, cheștiile alea înghețate pline de gropi și crăpături, unde poți să mori la fiecare pas pe care-l faci. Trebuie să regrete la greu acum. Mă rog, e un mod de a spune. Cu siguranță, nu conștientizează ce i se întâmplă. Asta e, de fapt, coma. Ești în altă parte și nu se știe unde.

Dintr-odată, am un chef înfricoșător să schimb locul fratelui meu cu al acestei fete. Ea s-a băgat singură în aventura asta. N-a făcut rău nimănui, cel puțin așa cred. Fratele meu a băut prea mult și s-a urcat totuși la volan. A omorât două puștoaice de paisprezece ani. El ar trebui să fie în comă, nu ea.

Privesc pentru ultima dată fișa înainte să-i dau drumul din mână.

Elsa. Douăzeci și nouă de ani (născută în 27 noiembrie). La naiba, e ziua ei azi. Nu știu de ce fac asta, totuși iau creionul cu gumă legat de fișă și șterg douăzeci și nouă.

Lasă o urmă murdară, dar nu contează.

— Draga mea, ai treizeci de ani astăzi, șoptesc eu scriind noul număr înainte de a pune la loc fișa.

O privesc în continuare. E ceva ce mă deranjează și după puțin timp înțeleg. Faptul că e legată de toate cheștiile astea o urăște. Dacă aş debransa tot, aproape că ar semăna cu o floare de iasomie, cu mirosul care persistă în cameră. Există o polemică în acest moment despre „debranșăm”, „nu debranșăm”. Până s-o descopăr în camera asta, n-aveam o părere. Acum, aş vrea să debranșez tot pentru a o lăsa naturală.

— Haide, pentru că ești atât de drăguță, ai dreptul la un pupic de ziua ta.

Cuvintele mă surprind chiar și pe mine, însă mă apuc deja să dau la o parte cele câteva tuburi subțiri care mă încurcă să ajung la obrazul ei. La o distanță atât de mică, poți recunoaște clar mirosul de iasomie. Îmi pun buzele pe obrazul ei cald și simt un fel de descărcare electrică.

De un an n-am mai sărutat o femeie, în afară de pupatul pe obraz cu colegii. Nu e nimic senzual, nici sexual în ceea ce tocmai am făcut, dar, fir-ar, tocmai am furat un sărut pe obrazul unei femei. Ideea mă face să surâd și mă îndepărtez.

— Ai noroc, plouă afară. Ți voi ține puțină companie, floare de iasomie.

Trag scaunul către mine și mă așez. Nu trebuie să-mi ia nici două minute ca să adorm.

3.

ELSA

Mi-ar plăcea mult să simt ceva, dar nimic. Chiar nimic. Nu simt absolut nimic.

Însă, dacă aş crede ce aud, sunt zece minute de când cineva a intrat în camera mea. Un bărbat. Îi dau cam treizeci de ani. Nefumător după voce. Cam atât ghicesc despre el. Şi nu pot decât să-l cred când spune că m-a sărutat pe obraz.

Ce speram? S-o fac pe Albă ca Zăpada? Făt-Frumos vine, mă sărută şi hop! „Bună, Elsa, sunt Cutare, blablabla, te-am trezit, haide să ne căsătorim.” Dacă aş fi crezut asta, aş fi suferit o decepţie cruntă, pentru că nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Este mult mai puţin interesant. Aş rezuma mai degrabă prin: „Sunt un tip care a greşit camera (mă rog, presupun, fiindcă altfel nu văd de ce ar fi aterizat aici) şi m-am strecurat ilegal aici, aşteptând sfârşitul ploii” (pe care am început s-o observ în urmă cu câteva clipe). Şi care respiră deja adânc.

Cred că a aţipit.

Sunt curioasă. Curiozitatea nu e ceva chimic, pot încă să ştiu ce este. Deci sunt curioasă să ştiu cine este aşezat pe scaun lângă mine. N-am cum să aflu răspunsul, aşa că mă mulţumesc să-mi imaginez. Numai că o las baltă rapid. Până în prezent, în afară de medici, de infirmiere şi de femeia de serviciu, cei care intrau în cameră n-au fost decât oameni pe care-i cunoşteam. Trebuia să-mi închipui ţinuta lor vestimentară şi asta e tot. Acum, sunt foarte derutată, n-am niciun indiciu în afară de vocea lui.

* * *

O găsesc mai degrabă agreabilă, de altfel. De fapt, se schimbă ceva. Este prima voce nouă după şase săptămâni şi cred că, dacă ar fi fost răguşită sau banală, mi-ar fi plăcut. Prietenii surorii mele nu

vorbesc niciodată, singurul lucru pe care-l percep în cazul lor este eventual un schimb de salivă cu ea sau când ei rămân pe hol. Însă această nouă voce are, într-adevăr, un timbru aparte, ceva care îmbină lejeritatea și pasiunea în același timp.

Fapt ce mi-a permis să confirm data de azi cu mai multă ușurință.

Sunt, efectiv, cinci luni de când sunt aici și, aparent, ar fi ziua mea de naștere. Singurul lucru care mă surprinde este de ce sora mea nu mi-a urat „La mulți ani!” Poate că se gândea că ar fi inutil. Sau poate că, pur și simplu, a uitat. Aș vrea să mă supăr pe ea, dar nu pot. Totuși, treizeci de ani e ceva ce se sărbătorește, nu?

El se mișcă pe scaun lângă mine. Aud cum alunecă un material și recunosc zgomotul cuiva care își dă jos un pulover. Cum își oprește respirația când gâtul trece pe deasupra capului, micile întreruperi din respirația lui pentru a-și scoate mânecile și a-și elibera pieptul. Disting cum puloverul este pus undeva, apoi, din nou, respirația regulată.

Sunt tensionată. Cel puțin, îmi place să-mi imaginez că sunt. Singura mea funcție activă, auzul, este fixată de această noutate ca de un colac de salvare. Apoi ascult, ascult, ascult. Și puțin câte puțin, schițez în minte.

Respirația lui este pașnică. Probabil că a adormit din nou. Răpăitul stropilor de ploaie pe pervaz este lejer și pot distinge zgomotul pe care-l face frecarea tricoului său pe plasticul scaunului. Nu trebuie să fie prea corpolent, altfel, n-ar respira așa de liniștit. Încerc să fac o comparație cu oamenii pe care îi cunosc, deși ascultăm rareori oamenii respirând. Făceam asta uneori, cu foștii mei, când mă trezeam înaintea lor. Unii dintre ei spuneau că era ridicol și, în general, astfel de experimente nu prea durau. Îmi amintesc de un tip care respira în trei timpi, îmi venea să râd pe loc, însă mă abțineam ca să nu-l trezesc. Nici cu el n-a ținut mult timp.

Oricum, poveștile mele de dragoste sunt mai degrabă haotice. Mult mai puțin numeroase și dese decât cele ale surorii mele. Estimez vreo zece, din câte îmi amintesc. Unele scurte, altele ceva

mai lungi. În acest moment, sunt necăsătorită. E mai bine pentru că nu știu cum ar fi reacționat tipul respectiv în fața comei mele. M-ar fi lăsat baltă de la bun început? Ar fi așteptat? Ar fi continuat relația fără să-mi spună nimic? I-ar fi ascultat pe medici și ar fi venit să-mi vorbească, pentru a-mi spune că s-a terminat? Nu l-ar fi costat mare lucru, ar fi fost convins că n-aș fi înțeles nimic. Și ar fi avut dreptate pentru primele paisprezece săptămâni de comă. Deci, singură și ușurată pentru că n-am nicio relație. E deja destul de greu s-o aud pe mama plângând de câte ori vine – n-am chef să reproduc experiența cu altcineva.

În timp ce toate aceste amintiri îmi vin în minte, rămân concentrată pe musafirul neașteptat. Respirația lui a devenit mai profundă. A adormit, într-adevăr, de-a binelea. Îmi concentrez toată atenția asupra lui. Nu vreau ca timpul să se scurgă. Este singura distracție, singura noutate, aproape singurul lucru care-mi amintește că sunt cu adevărat vie pe undeva. Deoarece nu se poate spune că regularitatea surorii mele, a infirmierelor și a plânsetelor mamei mele mă bucură. Acum e ca o pietricică aruncată în apă. Se schimbă situația. Dacă aș putea să mă mișc, m-ar face să vibrez.

Vreau ca timpul să se oprească, dar timpul nu se oprește. N-am decât această scurtă siestă pe care el și-o permite în camera mea. De îndată ce va fi plecat, totul va reveni la starea dinainte. Voi fi avut doar un cadou în ziua aniversării mele. Mi-ar plăcea să pot zâmbi la ceea ce gândesc.

Deodată, clanța de la ușă scârțâie. Aud voci și toată ființa mi se luminează din interior. Îi recunosc pe Steve, Alex și Rebecca. Par în formă și vorbesc vesel. Brusc, am chef să le zic să tacă din gură, ca să nu-mi trezească musafirul. Însă, ca de obicei, nu pot face nimic și până la urmă sunt curioasă să văd cum își vor explica, oare, prezența necunoscutului meu.

Zgomotele pașilor și volumul sonor al vocilor îmi indică faptul că se apropie cei trei prieteni ai mei, apoi că se opresc dintr-odată.

— Uite, e cineva! exclamă Rebecca.

— Îl cunoști? întreabă Alex.

Presupun că Rebecca face semn că „nu” din cap. Îi aud înconjurând scaunul și mi-i imaginez aplecându-se peste musafir.

— Bun, doarme, conchide Rebecca. Îl lăsăm așa.

— Nu, îl dăm afară, propune Steve.

— Nu deranjează pe nimeni, remarcă Rebecca. Și dacă e un amic de-al Elsei, poate sărbători cu noi, nu crezi?

— Mda...

Îmi imaginez aerul îmbufnat al lui Steve. Știu că, de câțiva ani, are o slăbiciune pentru mine. Nu găsești pe toate drumurile fete care fac alpinism, chiar dacă locuiești la munte. Rebecca s-a lăsat în urmă cu trei ani, începuse să-i fie prea frică. Ar fi trebuit, poate, s-o ascult când a încercat să mă convingă să renunț și eu. Dar nu, eram prea pasionată. Prin urmare, Steve s-a îndrăgostit rapid. Însă, pe vremea aia, aveam o relație, deci i-am dat de înțeles că nu căutam decât un însoțitor de frânghie. Ceilalți prieteni erau prea mari pentru mine, îmi trebuia cineva de talia mea. Steve e remarcabil de bine proporționat. Făceam o echipă trăsnet. Din momentul în care refuzul meu a fost clar, el s-a erijat în frate mai mare. E plăcut să fii mereu cel mai mic, să te simți ocrotit de cineva. Și cum Alex și Rebecca sunt împreună, atunci Steve a dat bice. Și acum, fix atitudinea asta e pe cale s-o aibă. Fratele mai mare care nu vrea să se lege careva de sora lui mai mică.

— Haide, Steve, zice Alex. Ce vrei să se întâmple într-un spital? Trebuie să fie un prieten de-al Elsei și atâta tot! A adormit. N-o să facem din asta o întreagă poveste. Întrebarea e: îl trezim sau începem petrecerea fără el?

— Cred că tocmai a luat o decizie pentru noi, spune Rebecca.

Într-adevăr, îl aud pe musafirul meu cum se trezește. Vizualizez ochii lui care se deschid și se concentrează pe ce e în jurul său, am chef să râd când observ cât de surprins e descoperind trei persoane care-l privesc.

— Tu cine ești?

Steve n-a pierdut timpul. Pun pariu că e la zece centimetri de fața necunoscutului, cu ochii semi-închiși imitând raza laser a lui Superman. Număr până la 5 până răspunde necunoscutul meu. Vocea lui rămâne melodioasă:

— Un prieten.

— Mda...

— Ba da, îți spun că sunt un prieten.

Confirmat, probabil că are vreo treizeci de ani.

Dacă nu, nu l-ar fi tutuit pe Steve.

— Nu te cred.

— Steve, îl întrerupe Alex, termină!

— Nu-l cunosc și nu-mi dau seama ce învârte pe-aici, replică Steve. E foarte greu să ai acces în aripa asta a spitalului fără să fii legitimat, vreau să știu cine e și ce face aici!

— Tocmai de aia n-are ce rău să facă aici!

— Mda...

Necunoscutul meu se redresează și-și pune puloverul.

— Nu știi să spui altceva decât „mda”?

O la la! Necunoscutul nu știe în ce tocmai s-a băgat. Aș vrea să-l previn, dar e prea târziu. Înțeleg că Steve l-a prins de gât și l-a tras de cămașă.

— Cine te crezi?

— Steve, termină! strigă Rebecca.

— La naiba! Cine-i ăsta? repetă Steve.

— Lasă-l! adaugă Alex. Și tu, cere-ți scuze, că altfel n-o scoți la capăt.

Alex, cavalerul cel viteaz. Înțeleg de ce Rebecca s-a îndrăgostit de el.

— Scuze, rostește sec musafirul meu. Mă lași acum?

Aud bombăneala lui Steve și mișcarea lui sugerând că i-a dat drumul necunoscutului. Înțeleg apoi că s-a așezat pe pat, lângă mine. Cearșafurile foșnesc lângă urechea mea.

— Îmi pare rău, Elsa, șoptește Steve mângâindu-mi părul. Cam

multă agitație pentru ziua ta, nu?

Îi aud lacrimile din voce pentru câteva secunde. Își reproșează mereu că nu mi-a verificat nodul, că n-a fost suficient de puternic ca să mă împiedice să fiu luată de avalanșă. Din câte am înțeles, el e cel care m-a găsit sub zăpadă. Doctorul a spus că a fost o minune. Eu nu știu decât că ne-a ajutat legătura pe care o am cu el. Un frate mai mare are întotdeauna grijă.

Dar azi trebuie să recunosc că e puțin prea mult.

— Bun! Elsa, ți-am adus o prăjitură, cele treizeci de lumânări în care, cu siguranță, n-ai vrea să sufli, însă nu contează, pentru că oricum te-aș fi forțat s-o faci, și un mic cadou pe lângă.

Tonul Rebeccai mă încălzește (îmi imaginez că mă încălzește). Desface conținutul unei pungi și, negreșit, Alex e cel care o ajută să înfigă lumânările. În acest timp, musafirul meu se ridică.

— Ești sigur un prieten al Elsei?

Și uite cum Steve o ia de la capăt. Dacă ies din comă, o să aibă de-a face cu mine!

— Da.

— Atunci, cum o cheamă?

— Elsa. I-ai rostit prenumele de cel puțin trei ori.

— Numele ei de familie?

— Bilier. Împlinește treizeci de ani azi.

— Rebecca tocmai a dat informația asta.

— E un interogatoriu sau cum?

— Să admitem.

Steve, fratele mai mare ultra-protector.

— Ce studiază?

Trec două secunde până să răspundă necunoscutul meu:

— Nu studiază. Lucrează.

— În ce domeniu?

Din nou, două secunde.

— Muntele.

Sunt impresionată. La toate întrebările, ezită, totuși se descurcă.

Mă întreb dacă nu cumva mă cunoaște, de fapt.

— Și ce face mai exact, în legătură cu muntele?

La asta, îmi pierd orice speranță ca necunoscutul meu să ghicească. Am o meserie nu prea des întâlnită. Trec de data asta zece secunde lungi. Alex și Rebecca sunt pe cale să aprindă lumânările și îi aud cum își șoptesc între ei. Necunoscutul face câțiva pași prin cameră, apoi se oprește. Probabil că s-a întors către Steve.

— Uite, începe el. Ai dreptate. N-o cunosc pe Elsa. Tot ce am afirmat adineauri am dedus din ceea ce e scris pe fișa din partea de jos a patului ei. Sunt, pur și simplu, un vizitator care a greșit camera. Era liniște, m-am așezat puțin. N-am deranjat pe nimeni. Acum, vă las.

În mod curios, Steve nu răspunde. Însă Rebecca intervine:

— Nu vrei să rămâi cu noi pentru aprinderea lumânărilor?

Necunoscutul meu trebuie să fie de-a dreptul surprins. Așa e Rebecca, adorabilă și uneori prea naivă. Din fericire, Făt-Frumos al ei e mereu lângă ea.

— Rămâi un pic, i se alătură Alex.

— N-aș vrea să deranjez, replică necunoscutul.

— Ai spus-o chiar tu, n-ai deranjat pe nimeni. Vom fi patru, i-ar face plăcere Elsei.

Simt că ezită.

— Bine.

Necunoscutul se apropie din nou și împinge scaunul. Am impresia că-l ajută pe Alex cu o chestie dintr-o pungă, în timp ce Rebecca ia fișa din josul patului meu.

— Aparent, n-au fost înregistrate prea mari progrese, se adresează ea celorlalți. Ah, ba da. Cineva i-a schimbat vârsta. E uimitor că au fost atenți la asta.

— Ăă... Nu, eu am făcut-o, spune străinul. M-am uitat pe fișe ca să știu cum o cheamă și am văzut că e ziua ei azi. Îmi cer scuze dacă vă deranjează. N-ar fi trebuit, poate, să fac asta.

— Glumești? E foarte drăguț!
— Pe bune?
— Mi se pare drăguț ca un necunoscut să-și facă timp să rectifice vârsta Elsei pe fișă. Haide, scoți pachetul sau ce?
— Ah, scuze. Ține, uite-l.
— Dă-i-l lui Steve. Cred că i-ar plăcea să-l deschidă. Chiar dacă știe foarte bine ce e înăuntru!

Firește, Steve întinde brațul și se întoarce cu fața la mine. Rebecca pune prăjitura pe măsuta de alături. Îmi imaginez mirosul fructelor, lumina flăcărilor și surâsul trist al prietenilor mei.

— Bun... La mulți ani, draga mea, îmi urează Rebecca înainte să sufle în cele treizeci de lumânări ale mele.

— La mulți ani, Elsa, spune Alex.

— La mulți ani, adaugă Steve.

De departe, șoapta necunoscutului meu ajunge totuși la urechile mele:

— La mulți ani.

E pronunțat încet. Nu reușesc să-mi dau seama dacă e pentru că e jenat, trist sau de altceva. Dar e emoționant. Profund emoționant.

— Uite, cadoul tău, rostește Steve aducându-mă la lucruri mai concrete. Este un inel. Ai spus mereu că nu te vei mărita niciodată și că n-o să porți așa ceva, fiindcă e neplăcut, deci ți-am luat un inel. Te va ajuta, probabil, să-ți revii mai repede dacă o să ai chef să ne tragi șuturi în fund.

Presupun că Steve îl pune pe unul dintre degetele mele. Nu știu nici la care mână, nici la care deget.

— Nu-i spui cu ce seamănă?

Intervenția necunoscutului meu pare să surprindă pe toată lumea.

— Păi, nu știu, continuă Steve. Dacă trebuie să vorbim cu ea, să-i spunem tot, nu?

E liniște pentru câteva clipe.

— Ai onoarea, bombăne Steve, ca și cum ar fi dezamăgit că nu s-a

gândit la asta mai devreme.

— Ăă...

— Păi, haide, dă-i drumul! Ai dreptate!

— Bine... în regulă.

Musafirul meu se apropie.

— S-ar zice că e din argint.

— E din aur alb, îl întrerupe Steve.

— Ah, scuze. Nu prea le deosebesc.

— E mai rezistent.

— OK. Deci e aur alb. L-au ales pentru că e mai rezistent, în felul ăsta, dacă ai chef să dai cu pioletul în el, o să vezi, nu se întâmplă nimic.

Aș fi vrut să râd sau măcar să surâd la aluzie.

— Apoi sunt două rămurele care se înlănțuie de jur împrejur. Ca lianele. Sau mai degrabă ca un fel de tulpină de floare. Ah! Ca un mănunchi de iasomie, deoarece se pare că-ți place mirosul acestui mic arbust!

Rămân stupefiată. Cum a reușit să ghicească asta?

— De unde știi? Întrebă Steve, ca ecou la ce gândeam eu.

— Se simte puternic iasomia în camera asta. Și vine dinspre ea.

— Faci parfumuri sau ce?

— Nu, mă ocup cu ecologia, n-am nicio treabă cu aceste substanțe aromatice. Pot să continui?

— Da.

Înțeleg că sunt nerăbdătoare să aflu continuarea.

— Strălucește, e cu adevărat frumos. Și este pe degetul tău inelar drept.

Sunt puțin dezamăgită. Aproape că sunt nervoasă pe Steve pentru că l-a întrerupt.

— De altfel, prăjitura e cu pere, continuă necunoscutul. Rebecca te-a mințit, a pus treizeci și una de lumânări, doar ca să te necăjească, și pot să-ți spun că ai prieteni adevărați dacă au venit să-ți spună „La mulți ani” după douăzeci de săptămâni de absență.

La asta, liniștea devine apăsătoare. Pentru o clipă aproape că mi-e teamă că mi-am pierdut auzul și că îmi imaginez doar că „aud”. Și totuși, susurul picăturilor de apă pe geam mă liniștește. Aud pe cineva ștergându-și nasul. Pun pariu că-i vorba de Rebecca. Alex, probabil, o strânge în brațe. Toată lumea își caută ceva de făcut, ca și cum ar vrea să alunge tristețea care a umplut camera. Bucățile de prăjitură circulă și lingurițele freacă farfuriile din carton.

— Ne spui mai multe despre tine? întreabă Rebecca după o clipă.

— Adică? replică musafirul meu.

— Ai putea începe prin a te prezenta, nu? Abia dacă știm cum ai ajuns aici. Eu, una, sunt curioasă să aflu mai multe despre un tip capabil să descopere atâtea despre o necunoscută în mai puțin de cinci minute.

— Mă numesc Thibault. Am treizeci și patru de ani. Și ar trebui să fiu în camera fratelui meu, care a avut un accident de mașină.

— La naiba, sper că n-a fost prea grav, îl compătimește Rebecca.

— E un pic rănit, își va reveni, dar aș fi preferat să fie invers. A omorât două adolescente pentru că era beat. Nu prea mai am chef să-l văd.

— Ah!

Tăcerea se așterne din nou. Meditez la ceea ce tocmai am aflat. Profilul necunoscutului meu se conturează, însă tot lipsesc câteva elemente esențiale. Mă îndoiesc că vreunul dintre prietenii mei l-ar convinge să se descrie. Thibault. Trebuie să rețin acest prenume.

— Cum a ajuns aici? întreabă el dintr-odată. În afară de „avalanșă în alpinism”, vreau să zic.

Steve se ridică. Patrulează prin cameră și începe să relateze ceea ce cunosc deja.

Apoi ascult cuminte continuarea, din momentul în care m-au găsit. Aflu un detaliu suplimentar: am fost transportată cu elicopterul. Păcat, am visat mereu să iau elicopterul pe deasupra aceluși ghețar și nici măcar n-am fost conștientă ca să văd asta. Musafirul meu pune câteva întrebări, până la preferata mea. Aș fi

vrut atât de mult să răspund la ea eu însămi...

— De ce face asta? Vreau să zic, de ce practică alpinismul? Sunt riscante totuși chestiile astea ale voastre.

— Îl are în sânge, răspunde Steve.

— Nu e suficient pentru mine, replică Thibault.

— Știi ce-i aia fericire?

— E o întrebare capcană?

— Ei bine, Elsa, ea știe, răspunde Steve ignorând remarca. Pe munte, e ea însăși, fericită. Strălucește. Ai spune că e o stea pe cer. Muntele e parte din ea. A făcut din asta meseria ei dincolo de pasiune.

— Ce, e ghid?

— Nu, n-ar putea. Lucrează pentru institutul care face hărțile de drumeții. E specializată în zonele glaciare.

— Nu știam că există așa ceva. Oricum, am folosit deja genul ăsta de hărți.

— Păi, uite. Muntele e ea. Când mergi cu Elsa pe un ghețar, e ca și cum ai vedea-o goală. Cu totul vulnerabilă. Toate emoțiile și trăirile ei pe viu. E un adevărat dar pe care ți-l face s-o vezi așa.

— Ăă... Ești îndrăgostit?

Thibault a întrebat asta serios. Și dat fiind tot ce a spus Steve adineauri, aștept eu însămi răspunsul.

— Am fost. Astăzi, sunt doar un fel de frate mai mare care și-a ratat misiunea.

— Nu spune asta. N-ai ce să faci dacă nodul copt² nu era bine făcut.

— Nodul în formă de opt, îl corectează Steve. Ar fi trebuit să-l verific.

Rebecca strânge în liniște farfuriile și lingurițele. Pare că mica

² Joc de cuvinte. Rolul greșelii (*copt* în loc de *opt*, în franceză fiind *nuit* în loc de *huit*) este de a indica utilizarea stângace a conceptului de către un neinițiat în alpinism, rezultând un comic de situație (n.tr.).

mea petrecere aniversară e pe sfârșite, musafirul meu se pregătește să plece.

— Ești sigur că nu vrei să mai stai încă puțin? îi propune Alex.

— Nu, voi merge să-i găesc pe mama și pe vărul meu. Probabil, mă caută.

— Bine. A fost plăcut să te întâlnim.

— Și pentru mine. Îi spuneți la revedere din partea mea?

— Știi, poți să faci asta tu însuși, îl sfătuiește Rebecca.

— Aa...

Musafirul meu pare să ezite, apoi îl aud apropiindu-se. Se simțea mai în largul lui mai devreme, când era singur cu mine.

— Noi o sărutăm pe frunte, adaugă Rebecca. E singurul loc unde nu sunt prea multe fire.

— Aa, bine.

Aud zgomotul buzelor lui pe pielea mea, dar, la fel ca mai înainte, nu simt nimic. Disting ce-mi șoptește în cel mai discret mod la ureche înainte să se ridice:

— La revedere, Elsa.

Se îndepărtează de patul meu. Ceilalți se mișcă pe lângă lucrurile lor.

— Mulțumesc din nou, am plecat.

— Poți să vii s-o vezi, știi.

Bineînțeles, Alex e cel care făcut propunerea.

— Ah! Ce drăguț! Mulțumesc. Nu știu dacă...

— Nu ezita, adaugă Rebecca. Îi va face plăcere să aibă și alte persoane care vin s-o vadă. Sunt sigură de asta.

— Foarte bine. La revedere.

Ușa se închide. Musafirul meu pleacă. Puțina bucurie pe care o aveam pleacă odată cu el.

— Steve? strigă Alex. Nu mai spui nimic de ceva timp. Te superi că i-am propus să mai treacă?

— Nu, e în regulă.

— Atunci, ce e?

— Tocmai a început să ningă și ea adora asta.

Tristețea îi accentuează fiecare cuvânt. Încep să mă gândesc că preferam mai mult compania lui Thibault. Era mai puțină emoție.

Îi aud pe prietenii mei pregătindu-și gențile și îmbrăcându-se, sărutându-mă pe frunte pe rând, fără nicio posibilitate să le răspund.

Când ușa se trăneste încet, e din nou liniște deplină. Nici picăturile de ploaie nu le mai percep pe pervaz sau măcar o respirație în afară de a mea.

Mi-ar plăcea să mai vină.

4.

THIBAULT

Mama mă privește pe fereastra de la mașină și vărul meu vorbește la telefon pe bancheta din spate. Conduc inert pentru a duce pe toată lumea acasă. Cunoscut ruta pe de rost, dar ar trebui să fiu mai atent la drum. Imposibil. Minte mea e în altă parte, în acea cameră. Camera 52. M-am uitat când am ieșit. Era o poză cu un munte sub număr, o chestie puțin mai aparte plină de gheață. Am înțeles că asta era ce m-a indus în eroare. Când am ajuns la parterul spitalului, vărul meu mă aștepta deja. A încercat să afle ce am făcut în tot acest timp. Degeaba. N-am scos niciun cuvânt. Când mama a ieșit, câteva minute mai târziu, avea ochii roșii. S-a mai calmat între timp. Ca și cum spitalul ar fi un imens magnet de lacrimi, chiar dacă uneori sunt surprize și acasă.

Sunt nerăbdător s-o las acasă la ea. Suport din ce în ce mai puțin aceste emoții. Nu pentru că n-ar avea dreptate, departe de asta. Are dreptul să fie tristă și așa fi, cu siguranță, în aceeași stare dacă ar fi vorba de copilul meu în acel pat de spital, dar, în comparație cu situația din camera 52, fratele meu e ca efectul placebo.

M-a răscolit mai mult decât așa fi crezut. Am plecat doar ca să dorm puțin și uite-mă cu mintea plină de informații. Erau simpatici ăia trei. Chiar și Steve, pentru că, dincolo de aerele lui de frate mai mare ocrotitor, era, pur și simplu, îngrijorat. Și atât de trist! Parcă ar fi fost mama. Asta m-a enervat cel mai mult la el. Părea și gelos, însă pentru ce nu știu. Dacă nu e îndrăgostit, n-are de ce să se teamă. Și dacă e, nici așa n-are de ce să se teamă.

Fata, Rebecca, e plăcută. Puțin naivă, dar plăcută. Prietenul ei, Alex, e de-a dreptul simpatic și foarte sociabil. Ar merita să-i întâlnesc ca să mai schimbăm idei. Dar înțeleg că n-am cum să fac asta în afară de a lăsa un bilet în camera 52: „Hello, sunt Thibault, băiatul care a adormit data trecută. Dacă vreți să ne revedem, iată

numărul meu de telefon”. Deci e o cauză pierdută.

Singura persoană pe care vreau să o văd, de fapt, e singura cu care nu pot vorbi. Fiindcă nu-mi va răspunde.

Elsa. Floarea de iasomie plină de fire și tuburi. N-am întrebat de ce erau atâtea. Nu cunosc nimic despre medicină. Cu toate astea, sunt în domeniul „medicinii Pământului”, cum ar zice unii. Corpul omenesc mă depășește complet. Când medicul fratelui meu a început să-mi explice ce traumatisme a suferit, m-am lăsat păgubaș după cinci minute. Mama a ascultat cu răbdare, chiar dacă nici ea nu înțelegea nimic. Vărul meu, profesor de sport, ne-a făcut un fel de traducere, dar, la drept vorbind, polițistul din spatele ușii îmi dădea fiori, prin urmare, n-am ascultat mare lucru.

Din fericire, nu mai este niciun polițist. Fratele meu a completat declarația. Procesul lui va avea loc peste patru luni. Practic, e timpul necesar ca să-și revină după accident. Așteptând, apartamentul rămâne gol. Vărul meu și cu mine am trecut să golim frigiderul și să facem curățenie, în ideea să nu devină înfricoșător în absența lui. Nu era prea grozav oricum, n-ar trebui să ajungă să arate ca o magherniță. Ne-am dat seama că are o prietenă găsind desuuri lăsate peste tot. Fata nu și-a făcut griji de nimic sau a fost doar o relație de o noapte, pentru că n-a sunat nimeni.

Las mașina în parcare din față de la mama. Zăpada a început să acopere vehiculele staționate. Pe asfalt, nu rămâne deloc, doar un strat subțire pe iarbă. Nu pot să spun că-mi place sau nu zăpada. E aici, o iau ca atare. Pentru mine, e doar o respirație în plus a planetei.

Cei doi pasageri ai mei coboară. Vărul meu locuiește chiar lângă mama. El a găsit apartamentul când tata a plecat. Simt cum suspensiile mașinii se decontractează de la greutatea în minus. Vărul meu bagă capul prin portiera întredeschisă.

— Nu vii?

— Nu astă-seară.

— Totuși, cred că i-ar plăcea.

- Iar eu cred că nu sunt capabil.
- Ești rău.
- Uite, voi veni mâine... Nu în seara asta.

Vărul meu mă privește, aproape surprins că am pomenit că voi veni a doua zi.

- OK. Ai grijă la drum.

Închide portiera. Mama mă privește prin geam și face un semn cu mâna. Îi trimit un sărut și pornesc motorul. De îndată ce trec de intrarea principală a reședinței, e deja mai bine. Trebuie să nu mai petrec prea mult timp cu ei, deprimarea lor mă influențează. Sunt ca un burete.

Conduc fără să gândesc, fără să-mi dau seama că n-o iau pe drumul spre casă. Mă îndrept spre oraș. Poate că e cel mai bun lucru pe care-l am de făcut. N-am chef să fiu singur astă-seară, dar n-am nici chef să fiu cu cineva. Nu se leagă în capul meu. Din fericire, știu exact ce-mi trebuie.

- Alo, Ju?

Vocea celui mai bun prieten răsună la telefon.

— Daa, știu, nu e bine la volan. Ia zi-mi, ce faci astă-seară?... Ai chef să ieși? Ne vedem în pub?... Ce? Nu poți mai devreme? Bine... Pe mai târziu!

Închid. Julien, fost dependent de muncă, mai nou dependent de fata lui de cinci luni. Din fericire, soția lui e una dintre cele mai bune amice de-ale mele din facultate, deci va înțelege dacă îi explic că trebuie să mă văd cu soțul ei. Din câte am înțeles, el urma să încheie o treabă cu baie, biberon și altele. Miercuri, e drept că-i rândul lui. Țștia doi și-au găsit un ritm perfect! Sunt gelos pentru asta, chiar dacă nu caut pe cineva. Asta aș vrea să ating. Acest echilibru.

Cu Cindy nu era un echilibru, ci o furtună zilnică. Mă justificam spunându-mi că era un alt fel de echilibru. Sincer, n-aveam dreptate. Când văd ce au reușit să construiască Julien și soția lui, asta îmi stârnește, pur și simplu, invidia. Dar când ieși dintr-o relație ca a mea, te întrebi dacă mai ești capabil să iubești.

Așadar, așteptând, conchid că îmi iubesc munca, prietenii, îmi iubesc mama, chiar dacă plânge fără oprire, și-mi iubesc fratele. Viața mea se rezumă la asta, de ceva vreme. Nu e ușor. Aa, și nu-i suport pe imbecilii ăștia care nu știu să parcheze într-o parcare gratuită, fiindcă din cauza lor ești obligat să mergi să plătești ca să găsești un loc gol. Și asta trebuie să fac în seara asta.

Chit că trebuie să scot bani din portofel, aleg parcare cea mai apropiată de pub. Voi avea, poate, două sute de metri de mers pe jos, cel mult. E perfect, pe o distanță așa de scurtă, nu e nevoie să îndur frigul lăsat odată cu prima zăpadă. Parchez, corect, pentru a nu deranja pe nimeni. Pun bine tichetul în buzunar, ca să n-am probleme ca ultima dată, când mi-a luat două ore să-l caut, deși îl uitasem pe bord, și intru în pub alergând.

Odată intrat, ușurare. E cald. Oamenii vorbesc, râd, e muzică bună și o masă încă liberă. Mă așez și pun două suporturi de pahar în fața mea ca să arăt că aștept pe cineva. Obiceiurile astea sunt sigure. N-o să vină nimeni să mă întrebe dacă scaunul e liber sau nu.

Comand un suc de pere. Chelnerul mă privește perplex. Îi explic că sunt cu mașina și îi e de ajuns.

Aproape că mă felicită. Știu că Julien o să ia o bere. O să gust și eu puțin, de plăcere, deși nu-mi place să beau înainte să conduc. Ar fi trebuit ca și fratele meu să fie la fel de moderat.

Nu trec cinci minute de când pun mâna pe paharul cu suc de pere, că o tânără se postează în fața mea.

— E liber scaunul?

Arăt suportul de pahar liber.

— A, pardon, n-am văzut. Aștepti pe cineva?

— Da. Un prieten.

Am ezitat să răspund „prietena mea”, respectiv „prietenuțel meu”, ca să mă amuz puțin, pentru că tipa se poartă ciudat. Se simte de la o poștă că flirtează. Totuși, pubul ăsta e cunoscut mai degrabă pentru bunul-gust, și nu pentru flirturi de gen *speed dating* sau, mai

exact, organizarea de întâlniri pentru scurte conversații între parteneri. Surâd gândindu-mă la observațiile mamei. Încep să cred că nu tuturor le repugnă părul meu ciufulit. Dar tipa, probabil, are chef doar s-o cinstesc cu un pahar. Urăsc genul ăsta de întâlniri.

— Ce ai zice dacă-ți țin companie până vine?

În mintea mea, nici nu stau pe gânduri, mă simt ca o carte interactivă al cărei erou sunt chiar eu, la prima pagină. Dacă vrei să înfrunțați dragonul, frunzăriți până la pagina 62. Dacă preferați să vă ascundeți undeva, alegeți pagina 33. Fata asta tocmai a ales ultima șansă. Pagina 0.

— Ești, cu siguranță, diabolică, însă nu te duce capu' să te prinzi dacă cineva e disponibil sau nu. E destul de subtil ce zic și din câte se vede n-ai nicio treabă cu raționamentele astea fine. Mă întreb dacă știi ce înseamnă. Așa că, scuze, nu mă interesează să-mi ții companie până vine prietenul meu.

Fata e indignată, totuși mă întreb sincer dacă a înțeles sensul cuvintelor mele. Văzându-i reacția, pare că nu prea e obișnuită să fie refuzată așa, oricum, nu sunt în toane bune. Cred că a transmis mai departe mesajul sau mai degrabă că suportul de pahare și-a făcut efectul, deoarece nu mai vine nimeni să mă deranjeze până când ajunge Julien. E aproape ora opt seara. Are zăpadă în păr.

— Maamă! Ce vreme! exclamă Ju așezându-se în fața mea.

— E doar zăpadă, remarc eu.

— Brrrr, ce frig e! replică el scoțându-și căciula.

— Mie-mi spui...

Julien își dezbracă geaca și comandă o bere. Arăt paharul meu cu suc de pere și băiatul de la tejghea aprobă din cap.

— Așadar, ce se întâmplă? mă întreabă Julien foarte serios.

— Nimic foarte concret. E miercuri.

— Este vorba de vizitarea fratelui tău, nu-i așa? Te mai duci și altă dată?

— O duc pe mama, mai exact.

— Tot nu vrei să-l vezi?

— Nu.
— Bun, atunci ce nu e în regulă?
— De ce mă întrebi asta?
— Thibault... Se vede pe fața ta. Nu m-ai fi sunat niciodată la ora 18, știind că mă ocup de Clara miercuri seara, dacă n-ar fi fost ceva important.

— Cum e Clara? Sper că nu v-am încurcat prea tare cu Gaëlle...
— Stai liniștit, Gaëlle mă înlocuiește fără probleme, iar Clara e foarte bine. E sănătoasă, pediatriul a zis că e în formă maximă. E în continuare OK să fii naș, nu?

— Da, e OK. E o scumpete puștoaica ta, cum să-mi schimb părerea? Dacă va continua așa, o voi lua de nevastă!

— Hm! se amuză Julien. Bun, deci e o problemă legată de fete?

— Nu. Mă rog... Poate. Dar n-are nicio legătură cu ceea ce te gândești tu.

— Atunci, cu ce are legătură?

Îmi așez paharul pe masă și mă întind în fotoliu.

— Are de-a face cu o fată, cu prieteni de-ai ei, cu poliția, perfuzii peste tot, iasomie și drumuri cu mașina până la spital.

— Oh! Stai, m-ai pierdut!

Chelnerul sosește cu o bere și cu sucul meu de pere. Îi mulțumim și-mi umplu din nou paharul. Vărs puțin pe masă și o șterg stângaci.

— Poți să lămurești puțin cu toate astea, te rog? întreabă Julien.

— Mda... Așteaptă puțin.

Mi se lipesc mâinile și iau un șervețel din geantă. Am mereu la mine de când o duc pe mama la spital.

— E o chestie care mi s-a întâmplat adineaori.

Și îi povestesc despre după-amiaza mea aventuroasă. Julien tace de-a lungul întregii istorisiri și mă ascultă cu răbdare. Când termin, rămâne mut privindu-mă.

— Nu zici nimic?

— Păi, ce vrei să-ți spun? E bizar și în același timp comic!

— Bizar și comic? N-aș fi folosit cuvintele astea.

— Bun, curios, e mai bine? Totuși, mă intrigă următorul aspect: de ce te emoționează într-atât? Ai greșit camera, asta-i tot!

Julien așteaptă să-i explic. Va primi răspunsul pe care-l am în minte de trei ore.

— De ce am chef să schimb locul acestei fete cu cel al fratelui meu?

Julien devine preocupat. Citesc asta în ochii lui.

— Vrei să sugerezi că ai vrea ca ea să fie trează, iar fratele tău, în comă?

— Exact.

— Bănuiesc că știi foarte bine de ce...

— Nu, nu știu.

— Încetează, Thibault! N-ai putut controla faptul că fratele tău a dat peste fetele acelea două. Și sincer, nimeni nu-ți poate reproșa nimic. În locul tău, și eu aș fi în aceeași stare. Elsa pare o fată bună și ai vrea să fie trează, ca oricine de pe această planetă care are inimă. Deci e normal să gândești așa.

— O inimă... N-aș vrea să-l mai văd vreodată pe fratele meu și cu toate astea crezi că sunt inimos?

— Toată lumea are o inimă, Thibault. Rămâne de văzut ce facem cu ea. A ta e spartă în mii de bucăți după povestea cu Cindy. Și într-un milion după povestea cu fratele tău. Îți spui că, dacă ai face ceva ca s-o trezești pe fata de la spital, asta te-ar ajuta să mai lipești la loc câteva bucăți. Gândești așa despre fratele tău ca să te poți ierta.

Sunt stupefiat, ca întotdeauna, însă tocmai de asta e Julien cel mai bun prieten al meu. Pentru prima dată într-un an, simt cum îmi dau lacrimile, dar nu, nu pot. Nu aici. Nu în pubul ăsta înghesuit. Nu miercuri seara.

— Vino, ieșim, îmi zice Julien.

— Ce?

— Ești pe punctul să clachezi.

Julien își golește paharul și mă obligă să mi-l termin și eu pe al

meu rapid. Două minute mai târziu, suntem pe trotuarul alb. Aveam dreptate, e ger. Julien mă ia de un braț și mă trage puțin mai departe de ușă. Nu sunt atent la nimic, am un fel de vâl pe ochi și știu că nu e zăpada.

— Haide, mă îndeamnă el.

Cedez. Doi tipi la braț, vezi rar așa ceva pe stradă. Unii își imaginează adesea că doi tipi la braț ar fi gay. Dacă trece careva în momentul ăsta, din partea mea poate să creadă ce vrea. Vreau doar să dau afară toată această apă care-mi împiedică vederea. Vreau să scuip toată această salivă care-mi umple gura. Vreau să-mi strig disperarea întregului pământ.

Mă mulțumesc să plâng pe umărul lui Julien, care mă trage mai aproape de el, compătimitor. De luni de zile nu mai am parte de căldura cuiva. Cea a celui mai bun prieten chiar mă liniștește.

Durează câteva minute, apoi frigul își spune cuvântul. Julien îmi întinde un șervețel, are tot timpul și el, datorită nașterii fiicei lui.

— Vino la mine acasă, îmi propune el.

— Ce?

— Vii să dormi la mine astă-seară, nu te las să te duci acasă în starea asta.

— N-am băut, nu dau peste nimeni.

— Știu că n-ai băut! Ai fost mereu cumpătat, dar acum ești prea răvășit ca să stai singur noaptea asta. Unde ți-e mașina?

— În parcare, cu plată, alături.

— OK, dă-mi cheile, conduc eu.

Mă conformez fără să zic nimic și-l urmez pe Julien până la parcare. Plătesc bonul pentru staționare și mă așez în scaunul pasagerului.

Julien conduce bine. Mă las condus. Nu locuiește departe, așadar, se rezolvă rapid. A venit pe jos. Când intrăm la el, soția lui vine surâzând.

— Thibault! exclamă ea încet, deoarece sigur micuța doarme.

— Bună seara, Gaëlle, răspund eu surâzând. Scuze că dau buzna.

— Nu-ți cere scuze, spune ea sărutându-mă pe obraji. Julien mi-a zis la telefon. Ți-am pregătit patul în camera Clarei. Va trebui doar să nu sforăi prea tare și, îmi pare rău, vei fi trezit pe la 4 dimineața când îi dau biberonul micuței.

— Nicio problemă, e prințesa mea, nu mă voi supăra pe ea. Totuși... Julien... te-a prevenit? Când ai făcut asta? îl întreb eu pe Julien întorcându-mă către el.

— În timp ce-mi plângeai în brațe, printr-un mesaj – text pe telefon.

— Ești un ticălos, nici nu erai atent la mine!

— Erai pe punctul să-mi distrugi geaca, trebuia să găsesc rapid o soluție.

— Când o să încetați să vă tachinați, ne întrerupe Gaëlle, aveți ce să mâncați în bucătărie. Thibault, ți-am pregătit un prosop, dacă vrei să faci un duș.

— Mulțumesc, Gaëlle, frumos din partea ta.

— Și tu ai face la fel pentru noi, îmi replică ea.

— Mulțumesc oricum.

Îmi dau jos geaca și mă descalt câț timp ei se sărută rapid și schimbă două-trei informații despre fetiță. Gaëlle îmi spune că pot merge s-o văd pe Clara și să-mi las lucrurile, fiindcă nu doarme încă.

Intrând în cameră, mă trezesc parcă într-o altă dimensiune. Înainte era biroul lui Julien; ulterior a mutat tot în sufragerie, așa încât și canapeaua-pat a aterizat aici. Mai este o canapea care nu se întinde, în sufragerie, pentru că e imposibil să pui o saltea. Apartamentul lor nu e foarte mare, dar au rezervat un loc special pentru fata lor.

Mă aplec asupra pătuțului cu bare din lemn. Clara mă vede ca pe un extraterestru. Își mișcă încet degetele și își afișează fățuța ei angelică. Au „lucrat” chiar bine Gaëlle și Julien.

O las pe mica mea prințesă ca să mă uit în jurul meu. Canapeaua-pat e deschisă, pilota și perna par de-a dreptul confortabile. Au efect

asupra mea mai mult decât tipa seducătoare de mai devreme. Ies încet din cameră și închid ușa după mine. Gaëlle stă în sufragerie uitându-se la televizor și Julien mă așteaptă la bucătărie.

Ezit să mă așez la masă, dar, de vreme ce lacrimile au curs, îmi dau seama că mi-e teribil de foame. În timpul mesei, vorbim despre una-alta. Destul de mult și despre Clara, evident, un copil devine prioritatea numărul unu a unui părinte ca Jul. Strâng vasele cu el și Gaëlle ne anunță că merge la culcare. Va trebui să se trezească pe la vreo 4 dimineața când cea mică va plânge după biberon. Propun să mă ocup de asta eu ca să-i permit să doarmă.

— Faci asta?

— Cu plăcere. Trebuie să fiu un naș exemplar, nu?

— Super, mulțumesc. Asta o să ne permită la amândoi, mie și lui Julien, să dormim o noapte întreagă.

— Deci, unde e echipamentul? întreb eu privind bucătăria.

— Totul e aici, îmi răspunde ea arătându-mi un colț de pe blatul de bucătărie. Mai trebuie doar să încălzești puțin sticluța înainte să i-o dai micuței.

Gaëlle ne sărută și pleacă în camera ei. Îi spun lui Julien că o să fac un duș. Apa caldă îmi induce o stare imprevizibilă, contradictorie. Trag puțin de timp, deși știu că nu e în regulă pentru planetă. E, într-adevăr, excepțional, și apoi, nu sunt prea bine, așa că planeta, azi...

Când ies, Julien îmi spune că o să se culce și el. Rămân puțin în fața televizorului și apoi îl sting. N-am nici măcar o carte la mine, dar oricum, nu cred că aş avea chef să citesc.

Intru în liniște în camera Clarei și mă bag sub pilotă. Atingerea cearșafului mă îngheață. E minunat când cineva e acolo să te încălzească, însă nu-l am pe acel cineva și, încă o dată, mă întreb dacă sunt pregătit să găsesc pe cineva.

Aud șaptele lui Julien și ale lui Gaëlle prin ușile întredeschise. Pe urmă foșnet de cearșafuri. Cred că le-am permis să aibă mai mult de o noapte întreagă de somn. Nu mă jenează să știu că ei fac

dragoste în camera de alături. Cred că au parte de momente minunate.

Probabil că am adormit, dar către ora 2 am din nou ochii larg deschiși. Mă mișc în pat evitând să fac zgomot. Vizita la spital se învâрте în mintea mea ca hainele în mașina de spălat. Încet, minutele trec, până când o aud pe Clara agitându-se. Mă duc în bucătărie să încălzesc biberonul, apoi revin cu perna de alăptat. Nu știu cine s-a gândit la asta, însă e magică dacă vrei să eviți să-ți rupi mușchii cât timp bebelușul suge. Prima dată când i-am dat biberonul Clarei fără chestia asta, m-am simțit foarte obosit. Julien se pricepe mult mai bine. Pentru mine, e indispensabil.

O iau delicat pe Clara înainte să înceapă să plângă de-a binelea și o așez între pernă și mine. Mă bag din nou în pat, sprijinit de perete, pentru a fi mai în largul meu. Își pune gurița în jurul tetinei. Zgomotul suptului mă leagănă încet. Pun la loc biberonul lângă ea când termină. Adormim așa, unul în brațele celuilalt.

5.

ELSA

Mă întreb până când nu voi putea decât să aud și dacă într-o zi o să mă trezesc de-a binelea. Știu, conform părerii doctorilor, că nu sunt în stare să respir singură. Știu că ei fac teste regulat și știu că pot să rezist doar câteva ore. Iar pe urmă ei să mă considere din nou prea slabă ca să continui să respir fără aparate. Mecanismul corpului e, cu adevărat, aparte. Dar și miraculos. Cum de pot continua să respir, chiar și pentru câteva minute, câtă vreme nu simt absolut nimic? Dacă ies din coma asta, e încă un lucru pe care va trebui să-l întreb. O să-i cadă fața doctorului meu care nu-și face apariția decât o dată la opt zile. O să fie un adevărat interogatoriu.

E sâmbătă. Sunt trei zile de la ultima vizită a surorii mele, au mai rămas patru până când revine. Poate că părinții mei vor trece azi. La urma urmei, a fost ziua mea miercuri.

Și a fost plăcut. Am putut să-i ascult pe prietenii mei care nu mai veniseră de ceva timp, să mi-i imaginez mâncând prăjitură, suflându-mi în lumânări și deschizându-mi cadoul. Și am putut descoperi pe cineva.

Thibault. Am reținut prenumele. E ciudat, îmi era teamă că-l voi uita. Totuși, memoria mea nu e deloc afectată de starea mea vegetativă, și tot m-am temut. Și, pentru prima dată după șase săptămâni, n-am mai rețrăit în vis accidentul. N-am mai avut vise, de fapt. Totul era doar negru și profund. Suficient pentru a spune că a fost odihnitor.

În dimineața asta, asistenta care se ocupă de întrajutorarea persoanelor aflate în incapacitatea de a-și îndeplini funcțiile primare a trecut să-mi facă toaleta, ca în fiecare zi. M-a spălat aproape pe întreg corpul. Mi-a aranjat părul, mă rog, sper că n-a făcut o încâlceală oribilă. E destul de maleabilă, dar să te ocupi de un corp inert nu e prea simplu. Am auzit-o periindu-mi părul, apoi nu mai

știu ce a urmat. Nu e prea ușor să-mi dau seama ce fac oamenii în jurul meu. Îmi trebuie referințe ca să pot compara. Dat fiind că n-am nicio amintire cu mama în timp ce-mi aranja părul, nu pot preciza ce a făcut asistenta.

Știu, în schimb, că a uitat să-mi dea cu balsam pe buze, pentru că n-am auzit frecarea vâscoasă a pastei pe buzele mele. Douăzeci și patru de ore nu e o dramă, nu e ca și cum aş conversa cu cineva, însă e adevărat că țin la buzele mele.

La muncă, terminam un tub în mai puțin de o lună. Unii își scot telefonul pe stradă ca o roată de rezervă la mașină, eu îmi scot mereu balsamul de buze pe munte. Altfel, e ca și cum aş avea carton în jurul gurii, și nu e plăcut.

„Pentru cine?“, mă veți întreba. Pentru mine. Nu în special pentru bărbații pe care-i sărutam, ci mai degrabă pentru sărutul în sine. Contactul buzelor între ele este un adevărat miracol. Îmi place să mă sărut, acum n-o mai pot face. Niciodată ruj pe buze și nici măcar pentru marile ocazii. Asta adoarme simțurile.

Și astăzi asistenta a uitat. Cred că a chemat-o cineva pe hol. S-a grăbit să termine și a plecat în fugă. E multă lume care vine în vizită sâmbăta. Mai puțin la mine.

Ah, ba da. Pardon, spun prostii. Aud clanța ușii mele. Recunosc mersul mamei și cel mai apăsător al tatălui meu.

Sușotesc amândoi. Nu-mi place. Ai zice că au intrat într-o morgă. Îmi vine să strig că sunt încă aici, vie, lângă ei, dar continuă să vorbească pe un ton scăzut ca și cum n-ar vrea să aud.

— ...are dreptul să pună întrebarea. Sunt aproape cinci luni, Henry!

— Cum îndrăznești să afirmi asta?

Bombăneala tatei se distinge chiar în șoaptă.

— Mă pun în locul ei, răspunde mama. Ce aş crede despre toate astea? Aș fi perseverentă?

— Cum îți poți imagina tu cum ar fi în locul ei?

— Încerc! Și încetează să mă contrazici doar ca să mă enervezi!

— Mă străduiesc să-mi dau seama de avantaje și riscuri. Vorbim despre debransarea de la aparate a fetei noastre. Nu despre culoarea viitorului nostru covor!

Dacă mi-aș putea simți sângele curgând prin vene, l-aș percepe și cum se oprește. Mai întâi, fiindcă tata tocmai îmi lua mai mult sau mai puțin apărarea. Apoi pentru că părinții mei se gândeau să mă deconecteze de la aparatele care mă țineau în viață.

— Dar poate că va continua să respire? Încearcă mama.

— Va fi la fel ca de fiecare dată până acum, în două ore se va asfixia.

— Poate că nu mai vrea să lupte.

— Încetează să mai gândești în locul ei! Nu știi cum e.

— Henry!

— Ce?

— Gândește-te serios la treaba asta!

Se lasă un moment de tăcere. Nu știu dacă tata a răspuns printr-un gest sau dacă e încă pe cale să se gândească la asta.

— Bine, mă voi gândi. Dar nu azi.

Pierd în mod intenționat continuarea conversației lor. Divaghez, delirez aproape, singură cu gândurile mele. Ai cum s-o iei razna vorbindu-ți ție înseși. Ascultându-i pe alții, uneori haosul crește. Conștientizez din nou prezența lor când se ridică să plece. Ar trebui totuși să încetez să fac asta. Aceste persoane vin să mă vadă, să-mi vorbească. Speră, poate, că îi aud. E cazul surorii mele cel puțin. Și eu nu le acord decât cinci minute de atenție, patru la început, unul la sfârșit. Oricum, una peste alta, mă doare în cot. De unde ar putea să știe lucrul ăsta?

Părinții mei părăsesc camera. N-am primit nici măcar un sărut, sau a fost atât de suav, că nu l-am putut auzi.

Mă pregătesc să fiu din nou singură cu mine însămi, când clanța scârțâie din nou. Mama o fi uitat vreo haină sau fularul. Dar nu e mersul ei, nici cel al tatei. E mai delicat și în același timp ezitant. Nu poate să fie soră-mea, pentru că ea s-ar fi manifestat direct. Poate că

e asistenta care vine să-și termine treaba de azi-dimineață. Cine știe, probabil că tocmai și-a adus aminte că nu mi-a dat cu balsam pe buze.

— Bună, Elsa.

Șoapta îmi ajunge la urechi ca o briză. Prenumele îmi revine în minte ca o furtună. Thibault. S-a întors. Nu știu de ce. Vreau să cred că a venit să mă viziteze fiindcă are chef. Prea puțin contează, e aici, asta o să mă învioreze, chiar dacă vine doar ca să doarmă.

— Se simte încă iasomia în camera asta. Cine îți dă cu toate astea? „Îngrijitoarea, aș fi vrut eu să răspund, cu flaconul de ulei esențial pe care i l-a dat mama. Poate că e puțin cam mână-largă.”

— Nu e nimic, miroase frumos oricum, continuă el.

Îl aud dându-și jos geaca și chiar dezlegându-și șireturile de la încălțăminte. Vrea să se simtă confortabil, ceea ce înseamnă că va rămâne. Aș vrea să sar de bucurie.

Încălțăminte e pusă într-un colț, vesta pe mobila din spate. Un pulover sau un hanorac, de asemenea. Trebuie să fie cald în camera mea. Am confirmarea câteva clipe mai târziu.

— Ce cald e aici! Rămân în tricou, nu te superi? Nu-ți face griji, nu mă mai dezbrac, trebuie să fiu politicoș totuși.

Îl ascult cu nesaț, dar îmi e greu să-i înțeleg comportamentul, aspectul, prezența. De ce s-a întors?

— Probabil, te întrebi de ce sunt aici. Am venit cu mama să-l vadă pe fratele meu. El e în camera 55, nu știu dacă-ți aduci aminte. În același timp, nu văd de ce ți-ai aduce aminte de vreun lucru. Probabil, nici nu mă auzi și pun pariu că, dacă-ți ating brațul, nu vei simți nimic. Fir-ar, vorbesc singur... Cine mă cred?

Îi înțeleg confuzia, însă mi-ar plăcea totuși să-i dau o palmă ca să-i bag mințile în cap și să-i spun să continue. Nu i-a zis nimeni că oamenilor în comă trebuie să le vorbești?

— Nu știu nimic despre comă, adaugă el dintr-odată. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fie în comă și, dacă aș putea să evit asta, mi-ar conveni. Mi se pare că mi s-a zis că se poate vorbi,

deci voi vorbi. Dar n-am cea mai mică nădejde că mă auzi. Poate că nu face mai rău, e ca o ședință de psihoterapie gratuită cu garanția că nimeni nu va repeta ce zic. Înainte de asta, deschid fereastra deoarece mi-e foarte cald, până și mie, care sunt friguroși. Nu-ți cer permisiunea, n-ai putea oricum să mi-o dai.

Sunt surprinsă în mod plăcut. E prima dată când cineva nu e amabil cu mine. De obicei, toți cei care vin să mă vadă fac orice ca să fie politicoși, drăguți și la dispoziția mea în mod excesiv. Thibault este primul care consideră că mai presus de toate nu e cazul, ajunsă în stadiul de legumă, să facă plecăriuni ca să poată sta în camera mea.

Aud fereastra deschizându-se și aerul pătrunzând. Mă imaginez tremurând.

— Brrrr! Nu mai rămân aici! exclamă Thibault. Uite, aici va fi bine, adaugă el trăgând un scaun către partea dreaptă a patului meu.

Se aude vag o sonerie.

— Fir-ar, nu mi-am oprit telefonul. Scuză-mă, răspund. Chiar dacă nu-ți pasă deloc.

Am chef să râd și, dintr-odată, trec la altă stare: am chef să plâng. Sau, mai degrabă, am chef ca trupul meu să poată plânge. Nu de tristețe, ci de bucurie. Thibault este, de asemenea, prima persoană care mi-a reactivat impulsul de a râde după șase săptămâni. Nici glumele deșănțate ale prezentatorului de la radioul femeii de serviciu n-au reușit.

Abia ce a răspuns, că-l aud metaformozându-se în consultant în ecologie.

— Stai, ce tot spui acolo? Nu, dosarul ăla nu e încă validat! Serviciul apelor n-a trecut... Da, știu că pentru un proiect eolian, cui îi pasă de departamentul apelor, dar așa e legea... Ce, pun presiune pe tine superiorii?... Vezi că nu le pasă. Deci?... Aa... Auzi, e sâmbătă, relaxează-te. Nu crapă pământul până luni, doar dacă un diplomat de doi bani se distrează detonând o bombă nucleară. Și

atunci, ar fi circ, cu două luni mai devreme. Nu s-ar mai acorda nicio atenție acestui proiect eolian. Așa că respiră puțin și vedem împreună luni dimineață. Pot veni mai devreme dacă vrei. Asta te-ar liniști?... OK, rămâne pentru ora 7. Dar costă ca să mă trezesc așa devreme... Păi, nu știi... Un suc de pere?... Mdaaa, cu plăcere!

Thibault începe să râdă. Am impresia că e sunetul cel mai minunat pe care l-am auzit vreodată. Pe loc, îmi schițez acest râs în minte. Îl asociez unei flăcări scânteind, cu aripi aurii ridicându-se și coborându-se în jurul vocii lui. Cu fiecare râs, acestea luminează puțin câte puțin întunericul care mă înconjoară. Mă agăț de aceste aripi timp de o clipă. Când râsul lui se oprește, mă sting ca flăcările. Thibault reia discuția:

— Pe luni, la 7 deci!

Închide și-și butonează telefonul.

— Iată, s-a oprit. Nu ne va mai deranja. Mă rog, nu *mă* va mai deranja.

Îl aud punându-și aparatul într-un buzunar de la geacă și așezându-se din nou pe scaunul din plastic.

— Scaunele astea nu sunt confortabile deloc. Ar putea pune chestii un pic mai capitonate. Ție nu-ți pasă, însă pentru oamenii care vin să te vadă ar fi mai bine. Poate că ar sta mai mult.

Ceea ce povestește Thibault nu e o prostie, dar mă îndoiesc că o să-și facă timp să spună personalului spitalului.

— Sunt sigur că, dacă ai sta pe el, ai gândi la fel. Putem încerca într-o zi, dacă vrei. Dacă poți, mai bine zis. Nu știu cum am reușit să adorm pe el data trecută!

Se lasă pe scaun și-și pune picioarele pe marginea patului meu. Câteva momente mai târziu, respiră adânc. Dar cum de a adormit așa de repede? Noaptea lui trebuie să fie minunate. Sau e invers și compensează după-amiezile. În orice caz, la fel ca prima dată, îl aud respirând. Mult timp.

Percep și vântul. Trebuie să fie un copac nu foarte departe de camera mea. Sora mea îmi descria culoarea frunzelor toamna. Sunt,

probabil, aceleași frunze, acum pe punctul de a cădea. Mi-ar plăcea să aud sunetul pietrișului și al conversațiilor de mai jos, însă sunt la etajul al cincilea. Mi-ar plăcea să aud circulația, claxoanele, dar toată lumea știe că e interzis în apropiere de spital.

Mi-e frig.

Nu. Ce spun? Nu-mi poate fi frig. Tocmai mi-am *imaginat* doar că mi-e frig.

Poate adorm puțin. Nu prea știu dacă pot, deoarece aud mereu același lucru. Vântul și respirația fluidă a lui Thibault. Aș vrea să se trezească pentru a-mi vorbi din nou arogant. Dorința mea se împlinește câteva clipe mai târziu, când îl aud mișcându-se.

— Ah... De-a dreptul neplăcut.

Probabil că-și freacă ochii și se întinde luându-și picioarele de pe pat.

— Data viitoare, îmi aduc o pernă!

Se gândește să mai vină. Dacă aș putea, aș urla de bucurie.

— Iar data viitoare, nu mai deschid fereastra. Probabil că n-ai simțit nimic, dar aici e ger! Dă-mi voie să pun ceva pe mine înainte să merg să închid.

Fereastra se închide. Vântul încetează din a face să danseze frunzele.

— Mama se întreabă, poate, unde am dispărut. Mai ales că i-am zis să mă sune. Ce tâmpit!

Își caută telefonul și-l deschide din nou. O sonerie arată că are un mesaj.

— Mda, asta e. Mă așteaptă. Doar de zece minute. Din fericire! Bun, trebuie să plec.

Își leagă șireturile de la încălțăminte, își ia geaca, își pune mănușile. Cunosc bine sunetul ăsta, l-am făcut de atâtea ori pe propriile mâini, încât îl recunosc fără probleme. Thibault se apropie, știu ce urmează și mă bucur dinainte.

— Vino să te sărut. Mă rog, un fel de a spune.

În același mod ca atunci când era singur, dă la o parte firele cu

care sunt conectată la aparatele care mă țin în viață. Sărutul lui e puțin mai lung decât data trecută și îl situez mai aproape de mijlocul obrazului meu. E singurul care îndrăznește să împingă toate cheștiile astea.

— Obrajii tăi sunt reci. Aș fi putut să nu deschid fereastra asta... Dar... Ce ai tu nu sunt buze! exclamă el ridicându-se. Parcă sunt din hârtie de ziar! Ah, la naiba, pentru ce sunt plătite infirmierele?

Se îndepărtează și aud ușile dulapului trântindu-se.

— Nu lasă chiar nimic, aici! Fratele meu are buze injectate cu botox, ca de actriță, și pe tine te lasă de izbeliște? Nu e normal. Oricine ar dori să-ți sărute buzele.

E liniște imediat după asta. Am impresia că tocmai s-a oprit sonorul la un film, însă nu, aud zgomot pe hol. Mă întreb de ce Thibault s-a întrerupt atât de brusc. Poate că a găsit tubul cu balsam de buze.

— Îl iau pe al meu.

Nu, nu l-a găsit. Și, ciudat, vocea lui s-a schimbat. E mai puțin dinamică, mai joasă. Aproape jenată.

— Uite, ia. Va fi mai bine așa. N-am dat niciodată pe cineva cu balsam de buze. Nici pe fostele nu le-am dat niciodată cu ruj, așa încât vom zice că e corect. Și chiar dacă nu ești de acord, nu se schimbă nimic.

Tubul e închis cu un mic „clac”.

— Am plecat. Pe data viitoare? Offf!... Nu-mi vei răspunde, oricum. N-am decât să mi te imaginez spunându-mi să mai vin, ceea ce ar fi un lucru bun, de asemenea. Așa, nu va mai trebui să-i explic celui mai bun prieten al meu că am venit din nou să te văd din nu știu ce motiv.

Se oprește. Aud un oftat. Iau asta ca pe un la revedere. Îmi imaginez că surâde. Dacă se poate, sincer și fără urmă de tristețe. Pașii se îndepărtează, clanța scârțâie, ușa se închide.

Să vină cât mai repede săptămâna viitoare.

6.

THIBAULT

— Unde ai fost?

— La plimbare.

— Aa.

Mama își coboară capul și se uită la încălțările ei. Cred că le știe pe de rost, dat fiind timpul pe care-l petrece în ele.

— Ce ai făcut?

— Am dormit.

— Da?

N-am mințit, dar știu că interogatoriul va mai dura un pic. Trebuie să-mi cântăresc fiecare cuvânt pentru a nu fi nevoit să divulg tot adevărul.

— Ai găsit un loc pentru asta? se miră ea.

— Un loc. Calm.

Nici în cazul ăsta n-am mințit. Am adăugat chiar o informație, sperând că se va opri, și așa și e. Mamei mele îi place să pună întrebări, dar se resemnează ușor. Nu știu dacă simte aceeași stare cu privire la fratele meu. Nu știu deloc, de fapt, ce simte, în afară de tristețea asta care reiese din toate gesturile și privirile ei.

Încerc un sentiment de vinovăție. Mama e deznădăjduită și nu fac nimic altceva decât să dorm la ea de trei ori pe săptămână. Nici ea nu face ceva pentru mine, dar ar fi egoist, pe bune, să-i cer să se ocupe de mine într-un asemenea moment. Așadar, îi dau drumul:

— Cum ești?

Întrebarea mea o surprinde, în așa fel că se oprește din mers, deși mai avem patru metri până la mașină.

— De ce mă întrebi?

— E timpul s-o fac. Deci cum mai ești?

— Rău.

— Asta mi-am dat seama. Vreau detalii, mamă.

Mă privește de parcă ar vrea să descopere înșelătoria dintr-o reclamă. Sau ca și cum aş avea opt ani și caută sub moaca mea de înger să afle ce trăsnaie am făcut.

— Fratele tău e un criminal ocazional, totuși rămâne copilul meu.

Asta a fost ca un duș rece. Tonul ei e cât se poate de neutru. În tot acest timp am crezut că e slabă și nu știe cum să-și gestioneze emoțiile. M-am înșelat lamentabil. Mama e cea mai puternică persoană pe care o cunosc, doar că plânge un pic prea repede.

— Cum reușești să le îmbini pe amândouă?

— Dragostea pe care i-o port, care e aceeași cu cea pe care o simt pentru tine.

— E suficient ca să-l ierți.

— Nu eu trebuie să iert ceva...

Cunosc continuarea pe de rost, fiindcă am auzit-o de nenumărate ori.

— Deoarece nu tu trebuie să judeci, completez eu.

Dă din cap.

— Nici eu, nici tu nu trebuie să-l condamnăm. Fratele tău se va judeca singur. Chiar dacă toată copilăria v-am spus să nu vă muștruluiți, acum trebuie să recunosc că e mai degrabă ceva bun faptul că are atâta vreme să se gândească la ce a făcut. Sunt lângă el dacă are nevoie de mine. Regret doar că n-am fost suficient de strictă în educația pe care i-am dat-o încât să-l fac să înțeleagă că nu trebuia să se urce băut la volan în urmă cu o lună.

— La mine, a mers.

— Nu și la el, suspină ea.

— Nu te acuza!

— Nu mă acuz. Regret că viețile adolescentelor au fost răpite. Acum fratele tău e un adult. Trebuie să se descurce cu conștiința lui.

Își reia mersul și se oprește în dreptul ușii din dreapta. Mă apropii la rândul meu și deblochez încuietorile mașinii. Capul mamei depășește acoperișul.

— De ce plângi atât, atunci? o întreb eu fără s-o privesc.

— Fiindcă fiul meu nu e bine.
— E vina lui! replic eu.
— Sigur, dar nu e bine, e datoria mea de mamă să fiu aici pentru el.

— Deci te vei duce să-l vezi așa până la proces și vei continua și când va fi în închisoare?

Simt cum mânia crește în mine, tonul îmi devine din ce în ce mai agresiv.

— Da, șoptește ea.

Deschide portiera din partea sa și se așază pe scaun. Sunt încă afară, cu mâna pe mâner. Inspir profund ca să mă calmez și intru la rândul meu în mașină.

— O să vezi când o să ai copii, îmi spune ea odată aflat la volan.

— Deocamdată n-am.

— Deocamdată... repetă ea.

Discuția se oprește în acest punct. Sunt plin de nervi. Dar, pentru prima dată, e ceva pozitiv, mama nu plânge. Cred că discuția noastră a secat-o de lacrimi. Nu-și imaginează cât m-a stors pe mine.

O las acasă la ea, cincisprezece minute mai târziu, explicându-i că voi rămâne în apartamentul meu câteva nopți. Acceptă fără să arate vreo emoție. Am impresia că am adus un corp gol acasă. Până la urmă, aproape că o preferam când plângea.

Ajung la mine înghețat. Încălzirea mașinii mele e capricioasă și azi a fost zi în grevă. Mă bag sub dușul fierbinte ca să ajung la temperatura normală și ies cu pielea roșie. În oglindă, părul meu tot n-are vreo formă. Știu că e o cauză pierdută să încerc să-l aranjez. Iau aparatul de ras și mă apuc să-mi îndepărtez barba de trei zile. Nu obișnuiesc să fac asta sâmbăta. În general luna, înainte să plec la serviciu. Dar acum am dispoziția necesară.

Cred că e mai degrabă faptul că asta îmi ocupă mâna în timp ce mintea mi-e preocupată. Așadar, imediat ce termin să mă rad, mă apuc să fac curat în apartament.

Mă gândesc din nou la ce mi-a zis mama. „Vei ști când vei avea copii.” Nașterea Clarei a sfârșit prin a mă convinge. I-a convins și pe toți prietenii mei care așteaptă cu disperare să-mi găsesc jumătatea. Dacă ar înțelege că n-o caut încalcând am rămas la Julien, noaptea trecută, am adormit cu Clara în brațe.

Gaëlle ne-a surprins pe amândoi, către 8 dimineața. A făcut o poză chiar, înainte să ne trezească. O am pe telefon. O păstrez cu mare grijă. Astfel îi voi putea arăta finei mele cum eu, nașul, o ținam în brațe când ea avea doar câteva luni.

Dau cu aspiratorul, așa că n-aud soneria imediat. Abia în momentul în care opresc tunelul aerodinamic demn de un avion cu reacție, remarc faptul că persoana respectivă insistă pe buton. Îmi trag un tricou și evit să nu-mi prind picioarele de cablul electric al aspiratorului, în drum spre ușă.

— Bună... Cindy?

Fosta mea apare în prag, cu părul ei blond mereu impecabil, cu talia ei de viespe și mai pronunțată decât în amintirile mele. Rămân tablou, cu gura pe jumătate deschisă, cu mâna nemișcată pe clanță.

— Bună, Thibault. Pot să intru?

Cindy trece prin fața mea și mă sărută pe obraz, închid ușa, tot mut. Când mă întorc e pe cale să-și dea jos paltonul și să-și descâlțe pantofii cu toc. Recunosc dresurile negre și fusta pe care o poartă. Cămașa e nouă, dar trebuie să admit că-i stă bine.

Observă că o privesc și surâde. Îmi vin în fire și mă duc să-mi pun un pantalon.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Mă îmbrac! răspund eu din camera mea.

— Erai îmbrăcat!

— Nu pentru a primi pe cineva.

— Păi, sunt eu... Ne-am văzut dezbrăcați, un șort nu-i nimic.

Știu că are dreptate, totuși prefer să-mi iau niște pantaloni. Găsesc o pereche de blugi aruncați pe fotoliu și-i iau în viteză. Când ajung în sufragerie, Cindy stă pe canapea și-și freacă picioarele.

- Ce tortură, tocurile astea! se plânge ea.
- N-am înțeles niciodată de ce vă puneți astea.
- Fiindcă mă fac să par drăguță. Nu ți se pare?
- Mie...
- Îți plăcea totuși, când...

Nu termină fraza. N-are nevoie. Cunoaștem amândoi sfârșitul. Educația mea de băiat politicoș și manierat mă scapă luând-o rapid spre bucătărie.

- Vrei să bei ceva?
- Aș bea vin, dacă ai.
- Se poate să am în vreun dulăpior, dar nu bag mâna-n foc.
- Aa, da, așa e. Domnul Suc-de-fructe, adaugă ea râzând.

Scotocesc prin el și reușesc să găsesc o sticlă. Sigur e de la momentul despărțirii noastre, când fratele meu a vrut să mă consoleze, cu o mică petrecere improvizată. Revin cu două pahare pline câteva minute mai târziu. Unul cu picior, cu vin, altul simplu, cu suc de pere.

- Tu ce bei?
- Ca de obicei.
- Aa.

Mă întreb dacă își aduce aminte de gusturile mele. Am locuit împreună mult timp, dar mereu mi s-a părut că ea era „evazivă”. Pe moment era în regulă, dar, dacă stăteam să mă gândesc, mi se pare că nu era suficient de sinceră. Cunoșteam și cel mai mic ungher al ei, însă ea nu se interesa de detalii decât dacă era necesar.

- Și, de ce ești aici? o întreb eu după ce îi dau paharul.
- Oh, văd că nu te încurci! spune ea luând o gură.
- Trebuie să admiti că reacția mea e mai degrabă normală, nu?
- Ai dreptate. Am trecut doar ca să văd ce mai faci.

Cartea mea interactivă se deschide brusc. Dacă Cindy vrea să vină să vadă ce-i nou, la pagina 15. Sunt la pagina 15 și scrie: „Alarmă!”

- Aa, răspund eu sec. Păi, ca de obicei, nu s-a schimbat nimic.

Sau aproape, adaug eu în minte, dar n-am chef să-i vorbesc de ultimele mele zile.

— Cum mai e Julien? Gaëlle a născut?

— Da, pe micuța Clara. E minunată.

— Gaëlle sau Clara?

— Amândouă.

Mai ia o gură de vin și pune la loc paharul. Telefonul meu e pe masă, chiar alături.

— Uite, dacă vrei s-o vezi, zic eu.

Vreau să-i dau telefonul, când Cindy se ridică și se așază lângă mine. Îi arăt pozele până la cea cu Clara și cu mine adormiți. Privește lung, tăcută și apoi se uită la mine.

— Foarte drăguț. A fost demult?

— Doar de câteva zile.

— Aa, ai dormit la ei?

Dau din cap. Am senzația că și ea are o carte interactivă deschisă. A mea s-a blocat la pagina 80: „Rămâneți politicoși”.

— Și tu? o iscodesc eu ca să evit o liniște prea inconfortabilă. Ce mai e nou?

— Oh, mi-am schimbat serviciul, însă îmi place.

— În ce sector ești?

— Sud-Est.

— E superdeparte de aici.

— Da, dar fac încă drumuri dus-întors. Cum e în weekendul ăsta. Ca să-mi văd familia, prietenii.

— Ai tăi fac parte dintre prieteni?

Cu asta, tocmai am făcut o săritură de la pagina 80, virând momentan spre „Amețiți-o puțin”. Totuși, nu pare jenată de întrebarea mea.

— Bineînțeles! exclamă ea.

— Ah...

— De ce, nu sunt o prietenă?

Pare a fi o întrebare de zece mii de euro. Pagina 77: „Fiți sinceri”.

— E puțin delicat să spun că ești o amică, ținând cont de trecutul pe care-l avem împreună și mai ales de modul în care ne-am încheiat relația.

— Tot mai ești supărat pe mine?

Sincer, nu știu, însă n-am chef să mă lansez în explicații fără sfârșit.

— Nu, e în regulă.

— Atunci, de ce nu m-ai putea considera prietenă?

Mă fixează cu ochii mari. S-a machiat în așa fel încât să-i scoată în evidență și-i pot simți chiar parfumul. Nu și l-a schimbat, dacă țin bine minte, pentru că recunosc mirosul pe care l-am respirat ani la rând. Mă îndepărtez puțin de ea. Când s-a apropiat atât de mult?

— Hei, Thibault, spune-mi! De ce?

Vocea ei s-a transformat în șoaptă. Îi simt respirația și, ascuns sub parfum, percep mirosul pielii ei. Amintirile mi se amestecă în minte și am chef să le înlătur. Dar în același timp...

— Nu... Nu știu. E... dificil.

Mi se pare că răspunsul meu e ridicol, însă e singurul pe care reușesc să-l dau.

Cindy mă scrutează intens și pentru o clipă am un fel de sinopsis cu toate momentele în care m-a privit așa. Văd aceeași amintire și în ochii ei și cartea sa interactivă îi dă o soluție mai rapidă decât a mea.

Buzele ei se ating de ale mele în următoarea clipă, îi răspund la sărut din reflex.

Aproape.

O parte din mine se delectează cu acest contact.

O alta ar vrea să vomite.

Apoi o simt pe Cindy luându-mi mâna pentru a o pune în jurul taliei sale în timp ce o lasă să cadă pe a ei pe spatele meu. Mă trage către ea. O întind brusc pe canapea.

— Interesant, șoptește ea privindu-mă cu dorință. Nu știam că-ți place atât de mult să fii deasupra.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știai despre mine, îi replic eu

cu răceală.

Văd în ochii ei că tonul meu o surprinde. Mă grăbesc să continui înainte ca dorința să-și spună cuvântul din nou.

— Ce faci acolo, Cindy?

Înțepenește. Cartea ei interactivă se pare că n-are răspuns la asta.

— Nu, reiau eu, de fapt, nu e nevoie să răspunzi. Am o idee și, concret, chiar nu mă interesează.

Mă ridic. Cindy e tot întinsă pe canapea. Privirea ei s-a schimbat. Se uită la mine ca și cum ar încerca să aleagă între o cârpă și un mop. N-am nimic cu ea, probabil și eu am aceeași stare.

— Pleacă!

Rămâne mută, dar se conformează. O privesc cum își pune încălțările, încheindu-și nasturii de sus de la cămașă (când și i-a desfăcut?). Îi întind paltonul și deschid ușa înainte să și-l îmbrace.

— Te-ai schimbat, îmi spune ea trecând pragul.

— Dacă ai fi învățat să mă cunoști, nu te-ai fi deranjat să vii.

— Măcar am încercat...

Trântesc ușa fără să mai adaug ceva.

Am uitat pentru o clipă de „Fiți politicios”.

Pe masă, e încă paharul ei pe jumătate plin și al meu cu sucul meu de pere de care nu m-am atins. Iau paharul cu picior, merg în bucătărie și-l golesc, la fel și sticla întreagă. Apoi le arunc în coșul de gunoi, n-am chef să mai văd o clipă acest pahar.

Când mă întorc în sufragerie, nici nu îndrăznesc să privesc canapeaua. Iau o cuvertură din camera mea și o întind peste. E deja mai bine. Apuc telecomanda și pornesc televizorul. Sorb sucul de pere fără să fiu atent cu adevărat la comentariile prezentatorului.

A fost umilitor.

Iată de ce nu caut pe cineva.

7.

ELSA

E luni. Nu voi primi vizita nimănui. Zilele astea fără vizite au devenit teribil de lungi. Mai ales după ce Thibault a pătruns în așa-zisa mea viață. Cu puțin noroc, va veni să-și vadă fratele sau mai degrabă să-și aducă mama să-l vadă pe fratele lui. Dar, în plină săptămână, cel mai probabil muncește prea mult ca să găsească timp.

Aud cum asistenta își face tura și, din fericire, nu uită nimic. Mi se pare și puțin mai lungă, de data asta! Ai zice că mă pregătește pentru o ceremonie sau mai știu eu ce. Pare chiar să insiste pe buze, ca și cum și-ar fi dat seama că a uitat data trecută.

Termină în liniște, ca tot restul toaletei, apoi părăsește camera. Câteva minute mai târziu, ușa se deschide zgomotos și un alai de voci și de zgomote de pași intră în camera mea. Sunt impresionată de atâta lume. De ce atâtea persoane?

Percep câțiva termeni medicali în mijlocul freamătului. Când sunt prea multe informații, nu reușesc să mai înțeleg ce se întâmplă. Însă am suficient fler (un fel de a spune) pentru a-l repera pe doctorul-șef și grupul de medici rezidenți. Doctorul trebuie să fie cel care bate din palme, pentru că zgomotul scade imediat și liniștea se restabilește progresiv.

După respirații, probabil că am cel puțin cinci rezidenți în jurul meu. Am devenit un adevărat studiu de caz! Doctorul-șef e în capul patului. Ia fișa unde sunt notate „gradele sau activitățile mele anterioare”, cum îmi place mie să le spun militărește. E ceva timp de când nimeni nu mai scrie nimic.

— Iată și cazul 52, începe doctorul. Traumatisme multiple, dintre care unul cranian. Comă severă de mai mult de cinci luni. Vă las să citiți detaliile.

Genial, am devenit un număr, în afară de un caz deosebit... Fișa

se pare că trece din mână în mână, fără să rămână mai mult de câteva secunde în posesia unui rezident.

Trebuie să fie o regulă la doctori, aceea de a nu ține o fișă prea mult timp sub ochi. Probabil, îi deranjează să recitească toate cheștiile astea sau preferă să vadă ei înșiși. Sau poate că sunt învățați să prindă esența problemei în mai puțin de cinci secunde. Dacă e așa, ar trebui să-și reia formarea profesională. Mi-aș dori să fie unul care să se uite pe cazul 52 mai mult de cinci secunde, ca să descopere că pot să aud.

— Iată o copie a imaginii pe care o avem cu creierul ei. Astea sunt clișeele cele mai relevante, bineînțeles. Le-am pus pe cele făcute la sosirea ei în iulie și cele din urmă cu două luni. Aștept comentariile voastre.

De data asta, le ia mai mult de cinci secunde. Îi aud sușotind, dar o las baltă cu detaliile. E prea tehnic pentru mine și simt stresul care-i cuprinde. Lasă impresia că ar fi în plină examinare.

— Deci? întreabă doctorul-șef. Ce putem presupune?

Unul dintre rezidenții din dreapta mea ia cuvântul:

— Rezultatele ei tomografice s-au ameliorat între iulie și noiembrie?

— Da, însă aș fi vrut mai multe detalii. Trebuie întotdeauna să argumentați de ce gândiți așa. Aștept aceste argumente în scris, mâine, în biroul meu. Raportul o să vă dea puțin de lucru pentru seara asta.

Aud sușoteli de nemulțumire, dar rezidenții se calmează rapid.

— Ce altceva? reia doctorul-șef.

— Domnule? întreabă un altul.

— Da, Fabrice.

— Putem vorbi sincer?

— Vorbim mereu sincer aici. Chiar dacă nu e mereu adevărul.

— Putem, de asemenea, să evităm ocolișurile? întreabă iar rezidentul pe nume Fabrice.

— Între noi, da, răspunde doctorul-șef. În prezența apropiaților,

nu e recomandabil. Întotdeauna trebuie să vă adaptați discursul la persoanele din fața voastră. Acum, puteți zice, vă ascultăm.

— Ăă... E terminată?

Aud râsete înfundate, însă sunt întrerupte imediat.

— E clar că fără ocolișuri, Fabrice, remarcă doctorul-șef. Oricum, aveți dreptate. Conform tuturor datelor pe care le aveți sub ochi, comentariilor diferiților doctori ce au trecut pe aici și absenței progresului în ultimele trei luni, această persoană se apropie de doi la sută probabilitate de ameliorare.

— Doi la sută doar? întreabă primul rezident.

— În cazul ipotetic în care s-ar trezi, nu știm în ce grad traumatismul ei i-a afectat capacitățile. Date fiind zonele atinse, ne putem gândi la limbaj, la motricitatea jumătății drepte, la o insuficiență nervoasă la nivelul suprafeței de prehensiune, la o incapacitate ventilatorie pe care am constatat-o deja, la...

Mă forțez să mă gândesc la altceva. Încerc cu disperare să las undeva în urmă ceea ce spune medicul. Nu vreau să-l aud pronunțând un cuvânt în plus. Cu toate astea, să aud e singurul lucru pe care mai sunt capabilă să-l fac și, pentru prima dată, aș vrea să nu mai am această capacitate. Mă agăț de gânduri ascunse. Singurul care-mi vine în minte și prin care reușesc să mă echilibrez e Thibault. Nu știu aproape nimic despre el, așa că pot să-mi imaginez o grămadă de lucruri. Mă las să divaghez puțin, dar vocea doctorului-șef sfârșește prin a mă readuce la el:

— ...deci, doi la sută.

— E aproape zero, nu? întreabă un rezident pe care nu l-am mai auzit.

— Aproape, da. Însă suntem oameni de știință și nu ne axăm pe sintagma *aproape*.

— Așadar, asta înseamnă că... începe rezidentul.

— E zero, conchide doctorul-șef.

Un cărucior se răstoarnă cu zgomot pe hol, ca și cum ar vrea să puncteze sentința dată stării mele. Rezidenții sunt pe cale să-și ia

notițe. Doctorul-șef trebuie să fie mulțumit de el. Studiul lui de caz, 52, s-a terminat. Poate trece la altceva. Totuși, se pare că încă nu s-a terminat.

— Care e următoarea etapă? întreabă el.

— Să înștiințăm familia? propune primul rezident care intervine.

— Exact. Am început deja să le expun problema în urmă cu câteva zile, ca să se gândească.

— Ce au zis? Dacă nu sunt indiscret...

— Că se vor gândi. Mama părea resemnată, tatăl împotrivă. Vă veți confrunța des cu astfel de situații. Se întâmplă rar ca apropiații să fie de acord. E ca un reflex natural să contrazică. Nu poți vorbi ușor despre deconectarea unui pacient în comă de la aparatele care-i susțin viața.

Nu-mi place modul în care doctorul-șef vorbește despre părinții mei, dar trebuie să recunosc că are dreptate.

— Mi se pare că e ceea ce tocmai am făcut, spune deodată primul rezident.

Ciulesc urechea mai mult decât înainte. Remarca probabil că l-a surprins și pe doctorul-șef, fiindcă nu răspunde imediat.

— Poți să explici, Loris? întreabă el cu o voce care se vrea neutră, deși ascunde cu greutate o anumită formă de sobrietate.

— Termenii pe care tocmai i-am folosit, aproximările pe care tocmai le-am făcut. Spuneți că nu trebuie să vorbim cu ușurință despre deconectarea de la aparate a pacientului în comă, cu toate astea, mi se pare că l-am auzit pe Fabrice conchizând că e *terminată*, am auzit bine trecându-se de la doi la sută la zero la sută. Dacă e vorba s-o spunem pe șleau, cred că n-avem același limbaj.

Dacă aș fi putut să mă mișc, l-aș fi sărutat pe acest rezident. Însă cred că mai întâi ar fi trebuit să-l apăr, pentru că, dat fiind tonul doctorului-șef, am convingerea că Loris va avea ture de noapte mult timp de acum înainte.

— Puneți la îndoială diagnosticul dat de confrății și viitorii

dumneavoastră colegi?

— Nu pun nimic la îndoială, domnule, susține rezidentul. Mi se pare doar ciudat să fii atât de crud cu o persoană care, după ultimele informații, încă respiră în fața noastră.

— Loris, reia doctorul-șef ca și cum ar încerca să fie puțin mai răbdător, dacă nu puteți suporta faptul de a debransa pe cineva, n-aveți ce căuta în această secție.

— Nu e vorba să suport sau să nu suport, domnule! E vorba să ne ocupăm de lucrurile în sine. Spuneți doi la sută. Pentru mine, doi la sută e doi la sută. Nu e zero. Câtă vreme nu suntem la zero, estimez că mai este o speranță.

— Nu sunteți aici pentru speranță, Loris.

— Atunci, pentru ce sunt aici? Întreabă rezidentul, într-un mod intenționat obraznic.

— Pentru a conchide că e finalizat acest caz. Rezolvat. Încheiat. E imposibil să mai stabilizăm această pacientă. Cum a zis colegul dumneavoastră, e terminată. Și nu contează dacă termenul în speță nu vă convine.

De fapt, cred că Loris o să fie de noapte tot rezidențiatul.

Camera mea e liniștită. Mi-l imaginez pe Loris uitându-se în ochii profesorului său o clipă, apoi coborându-și privirea. Mi-i închipui pe ceilalți făcându-se că redactează un rezumat rapid. Cel puțin, sesiunea s-a terminat. E greu de suportat să fii martorul acestui gen de situație, mai ales când situația te privește. Totuși, trebuie să cred că m-am înșelat din nou.

— Uitați, Loris, fiindcă pareți atât de insistent cu această pacientă, veți nota chiar dumneavoastră concluziile vizitei noastre.

Aud cum „gradele” mele se deplasează către dreapta mea. Câteva zgârieturi din creion mai târziu, fișa ajunge la doctorul-șef.

— Hmm... Bine rezumat, Loris. Dacă n-ați fi atât de încăpățânat, v-aș alege, cu siguranță, odată ce veți fi terminat rezidențiatul. Totuși, ați uitat un detaliu.

— Care anume?

Tânărul rezident nu pare prea vorbăreț și-l înțelege. Medicul asta începe să-mi încingă serios urechile.

— Pe prima pagină, reia medicul. Putem adăuga asta.

— Ce înseamnă? întreabă un alt rezident.

— Loris? intervine doctorul-șef. Puteți răspunde colegului dumneavoastră?

Îmi reprezintă perfect în minte pumnii strânși și maxilarul încordat al rezidentului care, de când a intrat în camera mea, n-a făcut decât să-mi ia apărarea. Nu știu absolut deloc ce s-a adăugat pe prima pagină a dosarului meu.

— Asta înseamnă că ne declarăm oficial intenția de a o debransa și că așteptăm doar acordul familiei pentru a stabili o dată.

8.

THIBAULT

Mă simt bine azi. Chiar dacă m-am trezit mai devreme decât de obicei.

Am ajutat un coleg la proiectele eoliene. Am avut dreptul la un suc de pere. A fost o excelentă răsplată că am terminat rapid, dar aveam deja un presentiment bun de când m-am trezit.

Când înțeleg de ce, în cursul dimineții, aproape că-mi vine să râd.

E luni și trebuie s-o duc pe mama la spital pe seară. E prima dată când mă gândesc la acest drum zâmbind.

— Thibault? Ce-i cu fața asta tâmpă?

Ies brusc din gândurile mele și-l văd pe colegul pe care l-am ajutat azi-dimineață. Mă privește pe furiș, ca și cum ar încerca să descifreze ceva pe fața mea surprinsă. Simt cum vine întrebarea următoare de la kilometri, însă sunt la fel de curios ce voi putea răspunde.

— Ăă... Despre ce vorbești? întreb eu într-un mod tâmp.

— De zâmbetul ăsta, răspunde el arătând spre gura mea.

— Și tu râzi! mă apăr eu.

— Asta pentru că râd de tine, mă ironizează el zâmbind. Deci de unde acest aer de fericire?

— Nu-i treaba ta!

— Traducere: e vorba despre o fată.

— Vezi-ți de treaba ta!

— Traducerea, da, e vorba despre o fată! Hei, toată lumea! Thibault are...

Îl iau pe coleg de umăr și-i pun cealaltă mână la gură. Probabil că stârnesc mila imitând un gangster de curând demascat, iar colegul meu râde în hohote printre degetele mele. Înțelege totuși că nu vreau să meargă mai departe și tace.

— E mult mai complicat decât atât, spun eu retrăgându-mi mâna,

care nu ajuta cu nimic.

— Bine, conchide colegul surâzând încă. Ne zici când o să știi mai multe!

Se îndepărtează, făcându-mi cu ochiul. Mă scufund din nou în gândurile mele. E, într-adevăr, mai complicat decât pare. Sunt pe punctul să mă bucur de ideea de a merge să văd o fată în comă.

Petrec ziua între muncă și gânduri diverse, care mă conduc tot la Elsa. De câteva ori, mă gândesc și la fratele meu. Când se face ora 17, mă gândesc doar să mă grăbesc.

Trec s-o iau pe mama. Am senzația că e mai bine. După ce ajungem, parchez în parcare spitalului și coborâm din mașină. Cred că am în continuare zâmbetul ăla tâmp.

— Ce-i cu tine, Thibault? Pari fericit astăzi.

— Nimic deosebit.

Spre deosebire de colegul meu, ea se mulțumește imediat cu răspunsul meu. Accept să iau liftul mai degrabă decât să urcăm pe scări. Intrăm pe holul etajului cinci.

— Tot nu vrei să vii? Încearcă ea.

— Nu.

— Ce o să faci așteptând?

— O să dorm, cu siguranță. O să vorbesc, poate.

— Cu cine? se miră ea.

— Cu pereții, răspund eu oftând.

Ne-am oprit chiar în fața ușii cu numărul 55. O privesc pe mama pătrunzând în cameră. Zăresc într-o străfulgerare patul fratelui meu. Cearșafurile sunt acoperite cu o grămadă de lucruri. Hârtie de ambalat, reviste, telecomenzi. După zgomotul care se aude, televizorul e pornit. Ezit o clipită, apoi las ușa să se închidă.

Nu. Nu sunt încă pregătit.

Plec de la camera 55 pentru a mă apropia de 52. Întredeschid ușa ca să bag doar capul. Perfect, nu e nimeni. O închid ușor în urma mea, ca și cum m-aș teme să n-o trezesc pe pacientă. E amuzant, nu reușesc să mă decid ce comportament să am față de ea.

Abia fac trei pași, că știu deja că s-a schimbat ceva. Și asta nu mă liniștește deloc. O parte a camerei e mult prea curată și totuși, la intrare, e plin de urme de pași. Iasomia e acoperită de multe alte mirosuri. Apropiindu-mă de pat, remarc niște bucățele de gumă de șters.

Au venit oameni azi. E ciudat. Poate că familia Elsei, dar asta ar fi cu adevărat surprinzător. Poate că prietenii ei, asta ar fi mai probabil. Și ar explica numeroasele urme de pe jos. Nu văd însă de ce ar fi desenat. Abandonez aceste detalii pentru a mă concentra asupra Elsei. Sau mai degrabă să mă axez pe „Elsa și cu mine”.

Încă de dimineață, m-am simțit aproape euforic la ideea că voi veni din nou în această cameră de spital. Nu e normal. Îmi tot repet asta. Nu e normal. Nu e nimic normal în a fi încântat de o vizită la o pacientă care nu se mișcă, nu simte, nu gândește și nu vorbește, mai ales că n-o cunosc. Pentru a nu știu câta oară de la prima mea greșală de orientare în acest spital, mă întreb ce fac aici. Pentru a nu știu câta oară, n-am niciun răspuns. Nu-i nimic, se pare că avem dreptul să nu știm uneori. E ce-mi zice și șeful meu, dar adaugă mereu după: „Câta vreme nu durează decât o zi”. Aici, în acest moment, am depășit lejer stadiul de douăzeci și patru de ore. Ar trebui, poate, să-mi stabilesc o limită.

Adâncindu-mă tot mai mult în gânduri, înaintez cu picioarele până la scaunul împins într-un colț. Ai zice că toată lumea a stat în picioare în camera asta. Las fișa în josul patului. Din ce am înțeles de la prima mea vizită, medicii nu sunt prea vorbăreți în hârtiile astea. Și din câte văd în fața mea, nu sunt nici mai multe, nici mai puține fire, tuburi și alte aparate care o leagă pe Elsa de viața pământească.

Ca și cum nimic nu s-a schimbat de ultima dată. Poate că de aia insist să vin aici.

Deodată, adevărul ăsta devine evident, așa încât oftez adânc. Bineînțeles că de asta vin aici! Nimic nu se schimbă în camera asta. Elsa e tot aici, impasibilă, nemișcată. Respiră în același ritm.

Lucrurile sunt puse tot în același loc, mă rog, la cât de puține sunt. Doar scaunul principal se deplasează câțiva centimetri, însă, altfel, am spune că e ca o buclă în care timpul s-a oprit. O buclă în care n-am acces decât temporar.

Până când voi rămâne în această buclă? Până când va rămâne Elsa în această buclă?

Mă așez bombănind. Genial, tocmai am găsit răspunsul la o întrebare și mai adaug încă două! Limita mea e încă de actualitate. Mă gândesc o clipă. E luni. Poate că într-o săptămână. Dacă-mi stabilesc ca luna viitoare să iau o decizie despre ce voi face cu aceste vizite, ar trebui să fie posibil. În același timp, nu mai am treizeci și șase de posibilități. Fie voi continua să vin, fie mă voi opri. Cât despre Elsa, fie rămâne în acest somn, fie se trezește. N-am nicio șansă să găsesc un răspuns pentru Elsa, dar o pot face în cazul meu. Așteptând, astăzi, decid o amânare. Încetez să-mi mai pun întrebări.

Îmi dau jos încălțărilor și jacheta. Iarna, ea seamănă cu un combinezon de astronaut. Lângă geacă pun mănușile, fularul, actele, cheia de la mașină. Ai zice că-mi car tot apartamentul după mine. Cu toate astea, e puțin! Și nu e ca și cum aş avea multe lucruri în apartamentul meu.

N-am mai vrut să păstrez ce aveam la comun cu Cindy, așa că am scos destul de multe chestii utile și inutile. Mama zice uneori că ar trebui să personalizez puțin apartamentul, dar ea spune o grămadă de lucruri pe care le ignor intenționat și asta face parte dintre ele.

Mă așez confortabil pe scaun, cel puțin încerc. Bombăn din nou înțelegând că am uitat să-mi iau o pernă sau ceva pentru a-l face mai moale decât plasticul ăsta țeapăn. Arunc un ochi la jachetă. Nicio șansă ca ea să fie de ajuns pentru a capitona totul. Mă uit în jurul meu ca și cum aş încerca să găsesc imediat o soluție. Nu e nimic. Mă duc în mica baie alăturată, care nu e bună la nimic, și mi se confirmă, nu e bună la nimic, pentru că nu are nici prosop, nici halat care ar putea ține loc de pernă. Revin în cameră și întrezăresc

o singură posibilitate. Ezit și îmi dau seama că am fost groaznic de nepoliticos de când am intrat.

— Fir-ar! Ăă... Scuze, Elsa. Bună ziua. M-am tot sucit de când am intrat. Mă gândeam. Da, mi se mai întâmplă. Sunt prea multe lucruri în mintea mea ca să-ți fac un rezumat, deci va trebui să te mulțumești cu asta. Și apoi, sincer, nu e ca și cum ai putea să mă ajuți să găsesc răspunsurile.

Mă uit pentru ultima dată în jurul meu. Nu-mi place soluția pe care am găsit-o, dar e mai bine decât nimic și cine va afla? Și singura persoană pe care ar putea-o deranja nu-și va da seama. Mă apropiu de pat și-mi bag mâinile printre cabluri. Când degetele mele strâng perna, mușchii mi se încordează singuri. Nu pot. În primul rând, pentru că un trup fără suflare e totuși greu și, chiar dacă estimativ Elsa nu depășește cincizeci de kilograme, e totuși o greutate semnificativă. În al doilea rând, deoarece nu mă văd lipsind-o de confortul ei, chiar dacă n-ar conștientiza nimic. Am impresia că profit de cineva. Nu mi se pare în regulă.

Rămân nemișcat așa câteva secunde, apoi îmi retrag mâinile și pun cu grijă la loc cablurile, tuburile și alte chestii. Elsa nu s-a mișcat; în același timp, nu văd de ce ar fi făcut-o.

— Îți amintești când am zis că scaunul nu e comod? întreb eu uitându-mă la mobilierul în cauză. Ei bine, nu s-a schimbat situația! Aș fi vrut să-ți iau una dintre perne, dar cred că ești bine așezată pe ele și apoi... Nu ar fi fost prea frumos din partea mea. Cu atât mai rău de data asta! Mă voi osteni pe scaunul țeapăn ca o bucată de lemn și tu vei rămâne bine mersi între cearșafurile tale.

După două minute, sunt mai sigur ca niciodată că scaunul ăsta e, pur și simplu, o armă de tortură concepută să îndepărteze vizitatorii. Medicilor și infirmierelor nu le place când e prea multă lume în camere. Cu genul ăsta de mobilier, se asigură că oamenii nu vor sta prea mult. Mă mișc pe plastic, gândindu-mă serios să plec. N-aș avea de făcut decât să mă trântesc în mașină așteptând-o pe mama.

Dar nu vreau să plec.

Cartea mea interactivă nu mi se învâрте prea mult în minte și mă trimite imediat la pagina 13: „Nu vă rămâne decât o ultimă soluție”.

Da, știu care este această soluție, însă, sincer vorbind, nu e cea mai bună. E chiar de-a dreptul deplasată și dacă cineva intră în cameră, atunci n-o să mă explic cu „sunt un prieten”. Oftez pentru a nu știu câta oară de când am ajuns și mă ridic. Am impresia că sunt un puști care le va mărturisi părinților că a făcut o prostie. Numai că, în cazul de față, o să anunț dinainte că o fac.

— Bun, Elsa. Scaunul ăsta e, pur și simplu, imposibil pentru mine. Deci fie plec... fie îmi faci puțin loc.

Încep să fac înconjurul patului pentru a mă instala pe partea cu fereastra. Mi se pare că e mai mult spațiu acolo, însă nu e decât o impresie, deoarece Elsa e chiar în centru, cel mult la un centimetru distanță pentru ca salteaua să stea potrivit corpului ei. Mă duc către partea asta pentru a avea un fel de protecție dacă intră în cameră cineva. Cu puțin noroc, nu voi fi văzut imediat întins. Cu mult noroc, nu va veni nimeni. Și cu un noroc uriaș, oamenii vor avea milă de mine văzându-mă ascuns în spatele unei paciente în comă.

Din nou, bag mâinile sub Elsa având grijă să prind și cearșaful. Nu pot fi de acord să-mi strecor mâinile direct sub cămașa care-i acoperă trupul fragil. Încerc să o ridic pentru a o deplasa foarte puțin, fără să deranjez cablurile sau ce or fi. E un eșec.

Nu mai țin minte de câte ori am oftat de când am intrat. Iau fișa din partea de jos a patului. Elsa avea cincizeci și patru de kilograme când a ajuns în spital. Cu starea ei, trebuie că a pierdut șase, dacă nu mai mult. Fir-ar, nu sunt capabil să ridic patruzeci și opt de kilograme. Va trebui să fac sport.

Abandonez ideea de a o deplasa pe Elsa și mă mulțumesc să dau firele în partea cealaltă. Mă întind în liniște lângă ea, în spațiul celor treizeci de centimetri de saltea care-mi rămân, și mă destind puțin. Aud un zgomot.

Salteaua e ciudată. Nu e deloc același model ca la mine, asta-i

sigur, dar nici nu e un model pe care să-l cunosc. În mintea mea, roțițele se pun în mișcare destul de rapid totuși. Elsa e întinsă sau semi-întinsă pe chestia asta de săptămâni, e un material adaptat la genul ăsta de situații. Odată ce m-am liniștit că am înțeles asta, mă întind la loc, cu spatele la Elsa. În ciuda lipsei ei de activitate, corpul său cald îmi ține loc de pătură.

Într-adevăr, confortabile, saltelele astea...

Adorm în mai puțin de zece secunde.

9.

ELSA

Dacă aş putea să mă mişc, cred că nici n-aş face-o. Aş rămâne nemişcată mai ales pentru a nu-l deranja. Poate că mi-aş da voie să mă întorc doar puţin ca să-l văd dormind, dar nu mai mult.

Am urmărit manevra pe care a făcut-o Thibault cu o mare atenţie. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca el să se culce alături de mine. Ar putea părea morbid să încerci să adormi în acelaşi pat cu o persoană în comă, însă, încă o dată, musafirul meu mă surprinde. Nu mai zic că mama abia dacă îndrăzneşte uneori să mă atingă. Thibault s-a lipit de-a dreptul de mine. Mă rog, aşa cred. Nici patul meu nu este extraordinar de larg. Cu siguranţă, sunt părţi din noi care se ating.

Atingere... Aş fi înnebunită după asta ca o puştoaică în faţa unei îngheţate cu ciocolată. Aproape douăzeci şi una de săptămâni n-am avut nici cea mai mică senzaţie tactilă. Mai ales că ultima a fost cea a zăpezii pe tot corpul meu. O amintire nu prea grozavă. Tocmai de aceea mi-aş da cu bucurie toată panoplia de carabinieri³ pentru a simţi doar o părticică din Thibault lipită de mine. Între trupurile noastre ar fi multe straturi de haine şi de lenjerii, dar nu contează, căldura lui ar trece prin ele şi ar fi suficient.

La drept vorbind, aş putea avea experienţa asta cu oricine. Asistenta îmi face toaleta zilnic, sora mea pune frecvent mâna pe mine, cel puţin aşa mi se pare, şi când vin Steve, Alex şi Rebecca primesc un sărut pe frunte. Dar cu Thibault e altceva. E relaţia mea de suflet. E gura mea de aer. O gură de oxigen despre care n-am încă nici cel mai mic detaliu fizic.

Din reflex, îi cer creierului meu să-mi mişte capul şi să-mi

³ Carabiniera este o verigă metalică de dimensiuni reduse, având o clapetă cu deschidere spre interior, folosită ca element de legătură la asigurarea alpiştilor în coardă în timpul escaladei (n.tr.).

deschidă pleoapele. Înțeleg cât de prostesc e parcurgând etapa următoare: să spun neuronilor mei să-mi pună din nou ochii în funcțiune. Nu ajută cu nimic. Au făcut asta dimineată.

Imediat intru în depresie și încep să detest acești medici, viitori medici, stagiați și rezidenți, inclusiv pe cel care a încercat mai mult sau mai puțin să-mi ia apărarea. În delirul meu nervos, mi-i imaginez cu capete înfricoșătoare și având firi irascibile. Chiar mă gândesc că unul dintre ei va pune vreodată în cariera lui un diagnostic greșit, apoi îmi revin brusc.

Nu. Un diagnostic greșit ar însemna o persoană care nu se va vindeca. N-aș vrea să facă asta. Mai ales că persoana aceea aș putea fi eu.

Aș putea fi eu...

Aș putea fi eu!

Ieșită din comă, aș sări în sus strigând ceva de genul: „Evricea”, dar mă mulțumesc să mă felicit în sinea mea. Aș putea fi eu, diagnosticul greșit, cu povestea lor de doi la sută din care n-am înțeles nimic.

Mi se ridică moralul dintr-odată. Am senzația că sunt unul dintre acele balansoare pentru copii din parcurile publice. Aș putea fi eu. Aș putea să mă trezesc, să le dovedesc că n-au dreptate. La urma urmei, niciunul nu-și imaginează că pot auzi, și totuși chiar asta se întâmplă. Dacă aș putea să-mi deschid ochii sau să dau un semn de viață oarecare... Singura întrebare care mai rămâne: cum să fac? Pentru moment, n-am făcut decât să ascult și să aștept. Oare am încercat cu adevărat să fac altceva?

În urmă cu cinci minute, am evitat, pur și simplu, să încerc să-mi întorc capul. N-am făcut niciun efort, nu-mi dădeam seama de ce l-aș fi făcut. Sunt cu toții atât de categorici! Dar niciunul n-a fost în comă în locul meu, așa că teoriile lor... Îmi permit uneori să am dubii în privința lor. Și o parte de undeva din mine trebuie să recunoască faptul că doctorul-șef m-a scos din sărite. Doar ca să-l enervez, aș vrea să mă pot trezi. Și până acum, n-am făcut niciodată

efortul să încerc. Nici nu mi-a trecut prin minte. Totuși, n-am altceva de făcut. Doar să gândesc.

Desigur, efortul implică, în general, să ai controlul mușchilor, ca să nu mai vorbesc de întreg creierul. N-am control nici asupra unuia, nici asupra altuia, cu excepția zonei auditive, dar dacă partea asta a vrut să funcționeze din nou, de ce n-ar putea și celelalte? Rămâne „misterioasă” întrebare, după cum zice adesea Steve: „Cum am de gând să fac asta?”

Răspunsul vine imediat. Ca și cum ar fi așteptat momentul ăsta pentru a apărea. Singura soluție e să mă gândesc, deoarece acum nu sunt aptă decât pentru asta. Să mă gândesc că sunt capabilă să întorc capul, că sunt pe cale să deschid pleoapele și să-mi folosesc din nou memoria internă, nervoasă, a globilor oculari. Să-mi imaginez cu tot sufletul că sunt capabilă să fac asta.

Încep imediat această variantă.

Faptul de a avea un obiectiv ascuns ajută foarte mult. Mă rog, nu e așa de ascuns. Am un chef nebun să-l văd pe Thibault. Dacă reușesc să întorc capul, ceea ce ar fi deja o performanță, apoi să deschid ochii și să văd, ceea ce ar fi un adevărat miracol, aş putea, în sfârșit, să descopăr cine e musafirul meu preferat. Aproape că roșesc de propriile gânduri, îmi imaginez asta clar, însă starea asta e departe de ideea că părinții mei ar fi cu adevărat o prezență plăcută când mă vizitează. Și Steve, Alex și Rebecca nu vin prea des. Rămân puține opțiuni pentru acordarea medaliei.

* * *

Trec cu totul de la somnul lui Thibault la a-mi da comandă să întorc capul și să deschid ochii. Le alternez deoarece trebuie să recunosc că operațiunea e obositoare, dar am respirația colocatarului meu temporar de pat care mă motivează. La fiecare inspirație de-a lui, îmi imaginez că întorc capul, la fiecare expirație, îmi închipui că deschid ochii. Și modul în care mi-l plăsmuiesc cu mintea pe Thibault e de fiecare dată ușor diferit. Totuși anumite

detalii, remarc eu, nu se schimbă. Sunt, de exemplu, convinsă că are părul negru, deși n-am nici cea mai mică idee de ce.

Fac eforturile acestea mentale până când aud mișcare în dreapta mea. Înțeleg că Thibault nu e doar pe cale să se miște în somn, dar că se trezește de-a binelea. Trebuie să fi trecut o oră de când a ațipit și de când încerc degeaba să întorc capul. Dacă sunt sigură că el chiar a dormit, nu pot să spun același lucru de noua mea activitate. N-am nici cel mai mic rezultat, din moment ce nu simt nici cea mai mică modificare.

Oftatul morocănos al lui Thibault mă scoate din gânduri. După sunete, se așază în șezut, apoi stă nemișcat. Încep să mă întreb de ce rămâne așa, când respirația lui regulată la un metru și jumătate de mine se întrerupe dintr-odată.

— Fir-ar să fie! Firele tale!

Exclamația lui m-a făcut să tresar. Sunt curioasă să știu care e problema cu firele mele.

— Ah! Cred că te-am împins în somn sau ceva de genul ăsta și am tras toate chestiile astea! Din fericire, nu e niciunul deconectat!

Auzindu-l urlând, aproape că mă amuză, dar nu-mi aduc aminte când s-ar fi mișcat pentru a-mi schimba puțin poziția. Îl percep rearanjând puțin cablurile. M-am întrebat adesea cu ce seamăn în mijlocul tuturor acestor „chestii”, cum zice el. Prima oară, am chibzuit că ar trebui să arăt ca o insectă într-o pânză de păianjen. Apoi am preferat să spun că sunt o carabinieră într-un sistem de mufle⁴, sistemul ăla de prindere pentru a fi scoși oamenii din crevase. E puțin mai mult în elementul meu și, cu siguranță, mai elegant. Și, mai ales, e o noțiune de salvare. În timp ce în celălalt caz...

Se mișcă încă în jurul meu, când ușa camerei mele se deschide.

⁴ Grup de mai mulți scripeți așezați pe același ax sau pe axe în prelungire, care formează o parte a palanului. Palanul este un aparat de ridicat, constituit dintr-un sistem de scripeți cu axele paralele și dintr-un cablu sau lanț trecut pe șanțul scripeților (n.tr.).

Thibault trebuie să fie înghețat ca un sloi, fiindcă nu mai aud nimic venind din partea lui. Noul intrus intră. Thibault tot nu spune nimic. Mă întreb cine ar putea să fie.

— Bună ziua. Sunteți din familie?

Recunosc vocea rezidentului care m-a apărât dimineață. Acum că știu despre ce e vorba, mă întreb ce face aici, însă răspunsul lui Thibault mă interesează mai mult.

— Nu, sunt, pur și simplu, un prieten. Dar dumneavoastră? Mă rog, vreau să zic... Sunteți medicul ei?

Interpretez tăcerea scurtă printr-un semn negativ al capului.

— Doar rezidentul de serviciu care face o tură de verificare.

— Ah.

Aș fi dat același răspuns ca Thibault. În aproape șapte săptămâni, niciun rezident n-a venit să facă vreo tură. Cred mai ales că pe asta l-a stors cursul de azi-dimineață.

— Aveți vreo întrebare? Întreabă rezidentul.

— Ăă... Nimic deosebit.

Îl aud pe Thibault făcând înconjurul patului, cu intenția vădită de a se apropia de lucrurile lui ca s-o șteargă cât mai repede. Când Steve, Alex și Rebecca l-au surprins prima dată,ăștia trei au sfârșit prin a-l liniști, dar astăzi n-am mari speranțe că rezidentul va face la fel. Mai ales că rămâne cu totul mut.

Încerc să-mi reprezint situația în lipsa vederii. Conștientizez deodată că Thibault este încă în șosete și că cearșafurile din dreapta mea trebuie să fie mototolite. Aș vrea să râd și în același timp să stau cu frica-n sân să nu fie descoperit că a împrumutat puțină saltea. Ar fi foarte plăcut să nu simt nimic altceva decât adrenalina pe care ți-o dă tentația unui lucru interzis sau în orice caz a unui lucru neobișnuit la care nimeni nu s-a gândit niciodată.

Cred că pe rezident îl doare în cot de detalii, pentru că tace în continuare. Thibault își strânge hainele și încălțărilor destul de stângaci. Probabil că-l stresează să fie cineva care-l privește. Îl aud, într-un final, apropiindu-se de patul meu și aplecându-se spre mine.

Sunt surprinsă. Ar îndrăzni totuși să mă sărute în fața rezidentului? Însă mișcarea lui se întrerupe în timp ce începe să vorbească:

— Ba da, am o întrebare.

Rezidentul fie se gândește, fie îi face semn lui Thibault să-l urmeze. Oricum, tot nu zice nimic.

— La ce folosesc toate firele astea?

Întrebarea nu e neinteresantă și mă trezesc fiind atentă la răspunsul rezidentului, care acceptă, în sfârșit, să deschidă gura din nou. Evită termenii tehnici și se mulțumește să vorbească despre fiecare perfuzie, tub de aer, captor de puls, însă nu mă interesează. Thibault cere chiar câteva informații suplimentare. Curiozitatea lui mă surprinde.

Lecția improvizată de medicină se încheie și sper că rezidentul va părăsi rapid camera. Mi-e teamă (mă rog, mă gândesc la această frică în lipsa capacității de a o simți în stomac) că Thibault nu va îndrăzni să-și ia rămas-bun ce de obicei. Dar încă o dată, atitudinea lui îmi depășește orice așteptare.

— La revedere, Elsa, șoptește el atingându-mi cu buzele obrazul.

De data asta, n-am nevoie să-mi forțez creierul să încerc perceperea atingerii. Toată ființa mea e concentrată pe asta. Din nefericire, nu simt nimic, îmi confecționez senzația artificial. Buze calde și moi, un sărut delicat.

— Erați prietenul ei? întreabă rezidentul.

— De ce spuneți *erați*? reia Thibault ridicându-se.

— Îmi cer scuze, asta pentru că... S-a scurs deja ceva timp. Poate că ați trecut la altceva, de atunci. Mă rog, îmi cer scuze. Nu mă privește.

Rezidentul a răspuns mai mult decât incoerent. Din fericire, Thibault e departe de a fi înțeles. Eu însă știu exact de ce a spus *erați*. Doctorul-șef a semnat mai mult sau mai puțin documentul meu de deces azi-dimineață.

Observ că Thibault nu-i răspunde rezidentului, nici scuzelor lui, nici la prima întrebare. Se mulțumește să-l salute înainte să treacă

de ușă. Musafirul meu preferă să părăsească încăperea cu această stare.

Trec câteva minute înainte de a-mi îndrepta din nou atenția spre intrus. Rezidentul se pare că nu s-a mișcat. Încep chiar să mă întreb dacă nu i-am ratat ieșirea, când îl aud ducându-se către ferestre în dreapta mea.

Nu știu ce face acolo. Pentru câteva clipe, e puțin zgomot, dar înțeleg, într-un final, că e la telefon.

— Da, eu sunt... Nu... Salonul de zi, mda... Șeful... Deprimat? Aproape...

Ar fi putut să răspundă direct, dată fiind vocea lui care divaghează. Însă la telefon probabil că deformează puțin totul. Poate că nu vrea să-și neliniștească interlocutorul.

— Oh, așa e... O pacientă... Da, în secția mea. Comă prelungită... Prietenul ei tocmai a ieșit din cameră.

La asta, greșești, dragă rezident. Thibault nu e prietenul meu. Și n-am nicio modalitate să te fac să înțelegi asta.

— Ăă... Ba da, l-am întrebat, însă n-a răspuns. Tocmai o sărutase pe obraz, dar se vedea cu ochiul liber că ar fi vrut s-o sărute, pur și simplu. Și probabil că n-a îndrăznit fiindcă eram acolo. Oh, e OK! mai sunt câteva zile ca să fac...

Mă blochez pe loc din două motive. Primul, pentru că Thibault ar fi lăsat impresia că voia să mă sărute, pur și simplu. Al doilea, deoarece rezidentul tocmai s-a pus pe plâns. Fir-ar, oare ce are?!

— Scuze, e înfricoșător ceea ce tocmai am zis... Da, știu! Dar... Vor s-o deconecteze! Ți dai seama?... Da, face parte din meseria mea, dar... Numai că lucrul ăsta mă sfâșie. Ah. Stai... Îmi vibrează telefonul, cred că am un mesaj.

Într-adevăr, trecuse ceva timp de când auzisem vibrația fără să pot să-mi dau seama ce era.

— Trebuie să plec... Da... Pe diseară... Și eu te iubesc...

Aud cum rezidentului îi scapă un oftat adânc înainte să închidă ușa după el. Aș fi oftat la fel dacă aș fi putut.

10.

THIBAULT

Mama închide ușa camerei 55 aruncându-mi o ultimă privire. Mă comport ca și cum n-am văzut nimic. Resimt încă gustul amar al încercării mele de luni. N-am chef s-o iau de la capăt.

Și apoi, am ceva mai bun de făcut.

Mă îndrept către camera 52. Poza aceea este încă sub număr. Odată ce am primit explicațiile prietenilor ei, bănuiesc că Elsei trebuie să-i placă în mod special acel ghețar. Încă mi-e greu să-i înțeleg pasiunea, mai ales văzând la ce a condus-o.

Apăs pe clanță și înțepenesc. E o voce înăuntru, care tocmai se întrerupe auzind scârțâitul. E cea a unei fete. Nu a Rebeccăi, de ultima dată. Percep un scaun dat puțin înapoi, zgomote de pași care ezită. Iau mâna de pe clanță, căutând o explicație plauzibilă și reflectez: „Trebuie să stârnesc milă”.

Oricine ar fi persoana, n-am chef să explic motivele prezenței mele aici. Aruncând o altă minciună sau spunând ceva aproape de adevăr. Mi-ajunge. Doream să mă odihnesc puțin, într-un loc liniștit. Nimeni sănătos la cap n-ar accepta acest motiv. Mă rog, cu excepția Rebeccăi și a prietenului ei. Steve nu păruse să aprecieze faza asta.

Scările sunt prea departe ca să mă adăpostesc în acel loc. Fata asta o să mă vadă, cu siguranță, alergând de îndată ce ea va deschide ușa. Ideea de a mă așeza pe un scaun la câțiva metri de aici e tot același lucru. Oricum, pare scenariul cel mai plauzibil. O fac pe tipul plictisit, abia dacă o privesc. Seamănă cu o studentă, de vreo douăzeci de ani, care observă holul cu neîncredere înainte să se resemneze.

Umerii mi se destind și mă las și mai mult pe scaun. Par ridicol, dar ar trebui să spun mai bine mizerabil. O însoțesc pe mama să-l vadă pe fratele meu la spital și nu doresc decât un singur lucru, să

mă așez în camera unei paciente inerte, toate astea în speranța de a sta liniștit.

Fac prostie după prostie. Față de fratele meu, față de mama. Față de liniște. Doar pentru că refuz să merg să văd un membru al familiei, Elsa nu trebuie să pățească la fel. Mă surprind sperând că persoana va pleca repede. Adaug „egoist” în urma lui „mizerabil” și mă fac și mai comod în scaun.

E prima dată când pierd vremea la etajul al cincilea, așa că privesc puțin în jurul meu.

Ochii mei reperează mai întâi scările, unde aş putea găsi refugiu, însă până la urmă, chiar așezat pe plasticul rigid, n-am curajul să mă ridic. E o fereastră la capătul holului, două uși batante în partea opusă, care dau, probabil, în holul aseptizat, și câteva mese insipide la perete. Nu mai zic. Că rozul îmbătrânit din zugrăveală e greșos... Nu înțeleg de ce se încăpățânează să pună chestii și mai terne. Le e probabil teamă să nu-i șocheze pe oameni cu culori vii.

Totuși, într-o asemenea secție, am putea crede opusul. Deși... Nu mai știu nimic. N-am fost niciodată în comă, nici în recuperare după comă. N-am nicio idee despre ce rol ar putea avea culorile în contextul ăsta. Cine știe, aberez cu totul. Înseamnă că am, pe bune, o problemă dacă-mi imaginez cum ar fi să fiu în comă.

Conștientizez că de adineaori caut cu privirea ceva: un alt număr, 55. Tresar înțelegând că scaunul meu e amplasat chiar alături. Sunt două minute de când mă aflu la doi centimetri de ușa fratelui meu. Cred că e o performanță să fi stat așa de mult, chiar fără să știu.

Iată problema mea. Camera 55 și cel dinăuntru.

Altfel, de ce aş încerca să-mi imaginez cum e în comă? Scuze, sfaturi, explicații și declarații semnate. E tot ce am putut vedea de când s-a trezit. Oare altcineva cum s-ar simți în locul fratelui meu? Să fi băut prea mult într-o seară știind clar că era periculos? Să fi călcat cu mașina două puștoaice fără să-și dea seama? Se pare că fratele meu a leșinat când i s-a spus la trezire. Sper că a fost spaima vieții lui.

Și în aceste zile când a zăcut în patul lui, cu mintea aiurea în timp ce corpul își revenea, cum i-a fost? Cum s-a simțit? Nu simțea nimic? Nu trăia nimic? Ce faci când ești în comă? Te gândești? Îi auzi pe ceilalți? Medicii mi-au zis să-i vorbesc. Reticent, n-am scos niciun cuvânt.

Totuși, cu Elsa, asta mi-a luat mai puțin de două minute. Însă cu Elsa n-am nimic. În timp ce față de fratele meu...

Un zumzet vine să-mi tulbure gândurile. Întorc capul vag într-o parte lăsându-l sprijinit de perete. Inima îmi bate mai tare când înțeleg că e vocea mamei care răzbate prin ușa întredeschisă. Foarte insistentă, n-o închide niciodată, ca și cum încă ar spera că mi-aș putea schimba părerea.

Ridic orbește brațul stâng, nădăjduind să ating clanța ca să închid odată ușa, când prenumele meu se aude în mijlocul forfotei. Am evitat intenționat cuvintele, dar prenumele meu e dificil de ignorat.

— ...nu vrea încă să vină.

— Ce, nu mai sunt fratele lui?

— Cum poți să ai ceva împotriva lui?

Observ că mama n-a răspuns nici ea cu adevărat întrebării până acum. Poate din cauză că n-are răspunsul exact ori refuză să-l afirme cu voce tare. E clar, îl urăsc de când a provocat accidentul, totuși încă avem același nume, aceeași mamă și e scris negru pe alb în registrul familiei.

Oricum, nu pot să spun că formăm cu adevărat o familie. Într-o familie trebuie să existe respect, iubire, chiar dacă uneori ai parte de sușuri și coborâșuri și, cu toate astea, tot se găsește mereu o armonie, un echilibru. Cum sunt Gaëlle și Julien. Acum, fratele meu s-a scufundat nouăzeci de metri sub pământ, dar eu, unul, refuz să-l urmez. Mama face drumuri dus-întors regulat, spune metaforic că s-a ridicat și el puțin. N-am deloc chef să sap ca să-l scot la suprafață. S-a băgat acolo singur, n-are decât să dea singur pământul la o parte.

— ...frică.

Deschid din nou ochii brusc. Creierul meu blocase din nou toate sunetele, dar n-a reușit cu acesta, mai ales că a ieșit din gura fratelui meu. Împotriva voinței mele, ciulesc urechea.

E o tăcere lungă. Mama n-a vrut să răspundă sau doar a șoptit ceva. Mâna mea e tot suspendată lângă clanță, respirația e la fel în gâtul meu.

— Mi-e frică. Mi-e încă frică.

Puținul aer pe care îl am în plămâni se blochează și am senzația unui robinet de apă care-mi curge prin corp. Încep să tușesc haotic și-mi ascund fața în mâini. Dacă aș fi vrut să aud continuarea discuției, nici n-aș fi reușit. În orice caz, în acel moment o văd ieșind pe față din camera Elsei.

În timp ce stau cu respirația tăiată, o privesc plecând până la lifturi. De îndată ce ușile se închid, sar de pe scaun și mă grăbesc spre numărul 52 recăpătându-mi suflul normal al respirației.

Apăs pe clanță ca și cum aș vrea să declanșez o alarmă de dezastru și închid ușa la loc sprijinindu-mă de ea. Am mușchii atât de încordați, încât ai zice că încerc să opresc o mulțime de oameni să intre în cameră. Am fugit de la 55 sperând să nu mai aud nimic, într-adevăr, n-aud nimic altceva decât aparatele care o țin în viață pe Elsa. Dar gândurile mele sunt tot acolo și pe ele încerc, de fapt, să le las pe hol.

Dacă fratelui meu i-a fost frică, a meritat-o. Dacă încă îi e frică, e tot pe merit. Însă asta arată, poate, că regretă.

Îmi scutur capul strângând pumnii. Refuz să-i găesc scuze sau să accept o oarecare răscumpărare a păcatelor lui. Vreau să continui să-l detest. Dacă încetez să-l mai urăsc, înseamnă că-l iert și nu pot face așa ceva. Oricum, tot fratele meu e, cel puțin în parte. Deci îl pot detesta poate în parte.

N-are niciun sens. Nimic n-are sens aici. Nu mai mult decât prezența mea în camera 52. Totuși, sunt aici și mirosul de iasomie îmi adoarme treptat mintea. Mi-am găsit baliza de urgență, pe care o definesc mai degrabă ca pe o baliză de abandon și de neputință

provocate de o situație dificilă, ea e semnalul luminos menit să mă aducă pe țărni, după o călătorie în adâncuri. Mi-am găsit refugiul și e mult mai bine decât pe scări, mult mai bine decât un scaun pe un hol lângă abisul în care s-a înfundat fratele meu.

* * *

— Uite, ți-am adus asta.

Julien îmi întinde o carte galbenă cu negru înainte chiar să-mi zică bună ziua. Are încă zăpadă pe căciulă și obrajii lui sunt foarte roșii. Am ajuns în pub cu câteva minute înaintea lui, am avut deja timp să mă încălzesc.

— Ce e? întreb eu luându-i vesta pentru a o pune pe banchetă lângă mine.

— Citește titlul, cred că va fi suficient.

Julien se chinuie să-și dea jos și celelalte veșminte până când rămâne doar în tricou. Iau cartea de pe masă. *Coma pentru începători*. Cum au îndrăznit să editeze o asemenea carte? O las imediat jos și mă concentrez asupra lui Julien. Tocmai a dat comanda pentru amândoi și se face mai comod pe scaun.

— N-aș fi crezut niciodată că vei veni, îi spun eu aproape scuzându-mă.

E vineri. Și cum miercuri egal Julien-gardă-Clara, aveam, într-adevăr, puține speranțe ca prietenul meu cel mai bun să mi se alăture.

— Am negociat cu Gaëlle ca să-mi iau liber o oră. Doar atât. Mă rog, rectific, o oră și ceva. Poate că este o soluție ca să petrecem mai mult timp împreună.

— Care? întreb eu plin de speranță, pentru că n-am niciun chef să merg imediat acasă.

— Gaëlle propune să vii din nou la noi, ca miercurea trecută.

Atenția lui Gaëlle mă emoționează, dar refuz imediat propunerea.

— Stai, nu voi debarca la voi de fiecare dată când vreau să te văd.

Asta e, chiar dacă risc să mă cuprindă depresia, mă descurc.

— Nu, tocmai asemenea stări nu pot fi controlate. O cunoști pe Gaëlle, e neapărat o chestie de negociat în povestea asta.

— Ce vrea să negocieze?

— Același lucru ca data trecută, adică să te ocupi de biberonul Clarei în timpul nopții, ca să nu te mai simți singur, la care adaugă un mic bonus.

Julien a punctat ultima parte cu un surâs pentru a-și cere scuze. Încep să mă neliniștesc. Gaëlle are o scală „mic-mare” cu totul deformată și bonus nu e nicidecum o gratificație, ci o corvoadă în plus.

— Dă-i drumul. Care e enormul bonus pe care mi-l cere?

— De fapt, e chiar un mare bonus pe care ți-l cerem amândoi.

— Atunci, e ceva de-a dreptul ieșit din comun, glumesc eu.

— Am vrea să o iei pe Clara în weekend.

— Ce?

Întrebarea mea seamănă cu un strigăt de rățoi strangulat și câțiva dintre clienții de la mesele alăturate se opresc pentru a se uita la mine. Îi ignor uitându-mă fix la Julien, ca și cum tocmai mi-ar fi anunțat că se mută în capătul celălalt al țării.

— Ești nebun? Un weekend întreg?

— De vineri seara până duminică seara. Rămâi acasă, e mai simplu dacă vii tu cu un sac de dormit decât dacă vine Clara la tine cu tot apartamentul nostru după ea. Gaëlle te va lămuri cum funcționează treaba cu biberoanele și restul. Dar cunoști deja „mecanismul” în mare parte. Parcă l-ai denumit „echipamentul”, dacă-mi amintesc bine...

— Stai puțin, Julien. De fiecare dată când i-am făcut baie Clarei sau ceva de genul ăsta, ați fost acolo. Vreau să zic că, dacă ieșea rău, puteați să rezolvați situația. Așa, dacă sunteți departe... De altfel, unde vă duceți?

— Gaëlle a rezervat o cabană la munte.

— Adică nu voi putea să vă contactez...

— Nu plecăm la capătul lumii, râde Julien. Și acolo sus e rețea. Însă știm că o te descurci.

— Sunteți singurii care cred asta.

Beau o gură din sucul meu de pere. Nici gustul dulce al pulpei din fructele mele preferate nu reușește să eclipseze spaima pe care o am la ideea de a o avea pe Clara în răspunderea mea două zile.

— Nu puteți să-i rugați pe părinții lui Gaëlle?

— Nu sunt disponibili, și ea vrea să te testeze puțin.

Asta mă surprinde mai puțin venind din partea lui Gaëlle, totuși reușesc chiar să zâmbesc. Julien e cel care m-a propus ca naș. Gaëlle nu era foarte sigură la început. Când am acceptat, nu mi-aș fi imaginat vreodată prin ce interviu de angajare adevărat aveam să trec. Pentru moment, cred că am trecut cu bine fiecare probă și asta trebuie să fie ultima, testul final care va hotărî dacă e da sau nu, deși știu oricum că nu vor mai fi prea multe posibilități. Botezul e săptămâna viitoare.

— Spune-i lui Gaëlle că e-n regulă.

— Ești sigur? mă întreabă Julien cu gura până la urechi.

— Da, e-n regulă, dar îmi va face o demonstrație de forță astă-seară! Dacă vreau să trec examenul, am nevoie de timp ca să-mi pregătesc fițuicile.

— Iese în oraș diseară, așa că te ajut eu să recapitulezi, glumește Julien.

— Ah, de asta n-ai decât o oră?

— Exact. Ieșire între prietene.

— Deci așa se distrează drăguța ta!

— E deja a doua oară când mă sustrag programului meu de tată ca să vin să te văd, îmi amintește el.

— Așa e...

Odată ajunși la un acord, trecem la altceva. Am pus discret *Coma pentru începători* pe banchetă la începutul conversației ca să îndepărtez cartea de ochii lui Julien, altfel, știu că ar fi deviat de la subiect. Reușesc să evit întrebările despre Elsa, concentrându-mă

exclusiv pe vreme, pe fratele meu, pe zăpadă, o viitoare ieșire la schi, pe fratele meu, pe apartamentul meu, pe fratele meu din nou, tot așa până când paharele noastre se golesc și ora pe care o are Julien se scurge.

Procedăm ca data trecută, adică o ștergem din pub ca să luăm mașina mea și s-o parchez pe trotuarul din fața imobilului în care locuiește Julien, apoi urcăm scările alergând. Julien e cu ochii pe ceas, știe ce-l așteaptă dacă îndrăznește să depășească limita, mai ales că Gaëlle nu și-a permis aproape nicio ieșire în oraș de la naștere. Sună deja la ușă la etajul al treisprezecelea în timp ce eu sunt abia la al doilea. Performanțele mele sportive au scăzut de-a binelea.

O aud pe Gaëlle deschizând și făcând glume pe seama preciziei orarului. Abia mi-am tras sufletul în pragul ușii, că mi-o pune pe Clara în brațe.

— Așteaptă! Sunt încă în geacă! O să înghețe!

— La cât de gros e îmbrăcată, nicio șansă, mă liniștește Gaëlle. Mă rog, dacă nu te grăbești, sigur că ar putea eventual să înceapă să plângă.

Îl împing pe Julien ca să dau buzna în sufrageria lor. Gaëlle nu-mi dă niciun răgaz, s-ar zice că weekendul meu test începe cu două zile mai devreme. Încerc să-mi dau geaca jos stângaci, făcând în așa fel încât s-o țin pe Clara cât mai confortabil cu putință. Am impresia că sunt un jongler superpriceput. Jocul meu trebuie s-o amuze pe Clara, deoarece văd cum își frământă buzele ușor de câte ori o trec dintr-o parte în alta cât timp îmi scot brațele din mâneci. Găsesc chiar o modalitate să mă descalț cu o mână și aud râsete la intrare. Gaëlle și Julien mă privesc. Aparent, micul test e trecut cu brio.

Gaëlle îmi face semn și-l sărută pe Julien. Îmi întorc privirea ca să nu mă amestec în scurtul lor moment de intimitate, care, de altfel, nu e chiar așa de scurt, fiindcă am senzația că sărutul ia o cu totul altă turnură. Nu mă supăr pe Julien, am zărit ținuta lui Gaëlle de sub paltonul ei, e, pur și simplu, sublimă.

Când Julien se întoarce către mine după ce a închis ușa, are acel zâmbet satisfăcut de bărbat fericit și părul puțin ciufulit. I-o pasez pe Clara cât timp îmi dau jos puloverul și-mi iau din nou viitoarea fină ca să poată și el să se dezbrace. Priveliștea e chiar amuzantă văzută din exterior. Doi tipi cu un bebeluș. Ai zice că suntem două bone total senile, dar totuși pricepute.

Îmi urmez cel mai bun prieten în baie și urmăresc cum își spală fata. Ora mea de recapitulare începe, mai ales că îi țin locul în timp ce caută o altă pijama.

— Deci, cum a fost vizita de azi? întrebă el scotocind într-un dulap.

— Nu m-am dus să-l văd pe fratele meu, ți-am zis deja, nu?

Îmi reproșez că nu i-am dezvăluit tot adevărul. Totuși, el ar merita asta.

— Nu vorbesc de fratele tău, Thibault!

Ce viclean, Julien ăsta! De fapt, în niciun moment n-a pierdut din vedere subiectul principal al serii. A așteptat doar să fiu într-o situație în care n-aș putea să evit întrebarea. O scot pe Clara din apă ca să o așez ușor pe prosopul de alături. Își mișcă brațele mici către mine.

— Ca și dățile trecute. Am dormit, adaug eu dându-mă la o parte ca să treacă.

— Nu faci niciodată altceva decât să dormi când te duci s-o vezi?

— Vorbesc puțin, însă, sincer, ce ai vrea să fac?

Cred că răspunsul meu e potrivit, pentru că Julien nu răspunde nimic. După ce a îmbrăcat-o pe Clara, mi-o pune în brațe ca să poată aranja pătuțul. Mă fac că dansez cu fina mea cât timp el se agită pe deasupra sertarelor.

— Ce ai de gând să faci?

Întrebarea lui Julien e ecoul celei care-mi bântuie prin minte de câteva zile. Mă opresc încet din dansat, gânditor.

— Nu știu ce pot face, dar știu ce mi-ar plăcea.

— Mai precis? continuă Julien.

- Aș vrea să se trezească.
- Asta nu depinde decât de ea, știi.
- Nu prea sunt convins de asta.

O ia din nou pe Clara și-l urmez în sufragerie. În două minute și cu o singură mână, a pregătit tot ce era necesar ca să-i dea biberonul. Iau perna de alăptat într-un colț și mă așez lângă el pe canapea.

— Ține, verifică puțin, îmi spune el dându-mi-o pe fata lui. Și așa, ești blocat și continui să răspunzi.

- Să răspund la ce?
- De fapt, chiar nu mai am întrebări, poate doar un sfat.
- Care?
- Fii atent.

Câteva secunde, zgomotul suptului făcut de Clara la biberon e singurul lucru care se aude în cameră.

— Să fiu atent la ce? rostesc eu în șoaptă, deși cunosc exact răspunsul.

— Ești pe punctul de a te îndrăgosti de o fată pe care n-o cunoști aproape deloc. Dacă asta ar fi singura problemă, din nou, ar mai merge, dar... Ești, de asemenea, pe cale să te îndrăgostești de o fată în cazul căreia există toate posibilitățile să nu se mai trezească niciodată.

— Ce știi tu despre asta?

— Știu ce-mi relatezi despre subiectul în cauză, Thibault. Se pare că nu e nicio ameliorare a stării ei și te văd sincer implicat pentru o întâlnire cu sens unic, care are loc o singură dată pe săptămână.

— Știu...

Da, știu. E chiar singurul răspuns pe care-l pot da. Eventual, aș putea replica: „Am înțeles”, dar Julien o știe foarte bine. Am înțeles, ascultat, analizat și am rumegat fiecare dintre cuvintele lui, din simplul motiv că mă preocupă de ceva timp.

— Însă tot aș vrea să se trezească...

11.

ELSA

Zgomotul clanței care scârțâie mă trezește. Știu imediat că e vorba de femeia de serviciu. Mersul ei, căruciorul, radioul. E noapte, undeva între miezul nopții și ora 1 dimineața. Nu m-am întrebat mult timp de ce curățenia se face la o asemenea oră. E foarte ușor de înțeles. Personalul nu riscă să trezească niciun pacient aflat în starea mea.

Trece rapid mătura pe sub patul meu, zăbovește puțin pe ambele laturi. Am fost vizitată azi de sora mea și de Thibault. Femeia de serviciu va trebui, cu siguranță, să dea cu mopul. Îmi place destul de mult să fiu trezită de ea, datorită radioului ei, chiar dacă „trezită” e un cuvânt mare. În afară de comentariile animatorului, la fel de adormit cum trebuie să fie oricine la ora asta, muzica pe care o ascultă nu e chiar așa de rea. Mă face să râd în mintea mea faptul de a conștientiza că sunt la curent cu ultimele succese de moment. Dacă ies de aici, o să știu cuvintele tuturor cântecelor. Asta ar putea să-i dea pe spate pe mulți.

Femeia de serviciu pătrunde în mica mea baie, care nu e folosită decât de vizitatorii mei, o aud strigând că ar putea și ei să n-o folosească, și totuși face curat. Durează cam cât două cântece și o pauză de publicitate.

Când muzica începe din nou, ea e pe punctul să revină în camera mea. E o melodie care-mi place mult. Am chef s-o fredonez. Îmi aduce aminte de cele mai bune clipe ale mele pe ghețar. Evadez câteva momente rememorându-mi unele întoarceri din escaladă când îmi permiteam să cânt. Nu se putea decât la coborâre, dar asta însemna că eram bine.

Bine... Într-adevăr, pe durata unui cântec, puteam să mă simt bine.

Cunosc melodia și o mare parte din text pe de rost, îmi repet asta

încă o dată în creier. În același timp, aud mopul cum freacă podeaua. Dacă aș fi în locul femeii de serviciu, aș face treaba cel puțin pe ritm. Strică toată ritmicitatea cu ștersul ei aleatoriu și cu oftaturile de oboseală. La un moment dat se oprește brusc și coada măturii îi cade pe jos. Pare că a înțepenit. Îmi convine, aud mai bine cântecul.

— Pentru toate...

Șoaptele ei denotă teamă. Cu regret, încetez să mai fredonez în minte melodia. Ce a văzut de a înspăimântat-o atât de mult? Nu pot avea experiența fricii fizic, totuși îmi imaginez exact ce ar putea provoca asta la mine. Furnicături intense în stomac, răceală bruscă la ceafă, respirația mea care se reduce la o imperceptibilă ridicare a pieptului și întregul corp încordat, căutând să detecteze prin filtrul rațiunii cel mai mic semn al acestei frici și s-o alunge. Cred că e o reacție care îmi este foarte cunoscută, fiindcă femeia de serviciu iese cu pași mari din cameră și chiar am vag impresia că-i aud încălțăminte din plastic răsunând foarte rapid pe hol, în timp ce ușa mea se închide.

E perfect, și-a lăsat radioul, pot să-mi termin de ascultat cântecul în liniște. Melodia se termină, o alta îi urmează, care-mi place mai puțin. Ușa se deschide din nou și comandă fără succes creierului meu toate operațiunile necesare pentru identificarea persoanelor care intră. Să întorc capul, să-mi ridic bustul, să deschid ochii și să transmit toate datele captate de retine. Bineînțeles, nu fac nimic din astea, doar îmi imaginez. De la începutul săptămânii în curs, am integrat acest mod de a proceda în fiecare dintre perioadele mele de trezire, a devenit aproape firesc în două zile.

În lipsă, ascult atent ce se întâmplă în jurul meu. Sunt două persoane. Femeia de serviciu și altcineva. Șușotesc, așadar, la început înțeleg cu greu ce zic, însă de îndată ce ușa se închide în urma lor și înaintează câțiva pași, vocile lor se disting tare.

— Vă zic că am auzit ceva! exclamă femeia de serviciu.

— Să vedem, Maria, e imposibil.

Conversația îmi permite să descopăr prenumele celei prin intermediul căreia ascult radio, dar acum mă preocupă mai mult ceea ce spune decât zgomotul făcut de micul post.

— Repet, chiar n-am visat, domnule doctor! Am auzit zgomot și venea de la ea.

— Maria, iartă-mă, însă îmi permit să am îndoieli.

De data asta, surprind mai bine vocea bărbatului, e vorba de rezidentul meu care mă apără. Aveam dreptate atunci când m-am gândit că șeful îi va atribui gărzi de noapte. Sau poate că n-a venit niciodată, pur și simplu pentru că nu s-a întâmplat niciodată nimic.

— Nu mă credeți? întreabă Maria cu suspiciune.

Accentul ei iberic se potrivește perfect cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre ea. Mi-o închipui, cu ochii întredeschiși, scrutându-l pe rezident ca și cum ar vrea să-l transforme într-un maldăr de cenușă doar pentru că a îndrăznit să se îndoiască de ea. Numai că rezidentul nu se lasă intimidat.

— Maria, cazul acestei femei e disperat. Nu mai putem face nimic pentru ea.

— Ce? Vreți să sugerați că plănuiți să o debranșați de la aparate? Ca pe doamna Solange, de alături?

— Dumnezeuule, Maria! Cunoașteți numele tuturor persoanelor care trec pe aici?

— Nu vă bateți joc, Loris! Și da, îl cunosc și pe al dumneavoastră! spune ea, ca și cum și-ar scoate sabia din teacă în fața adversarului său. Ce vă imaginați? Că vorbim de numere tot timpul? Nu toate colegile mele au pacienți care nu le pot răspunde!

— Vreți să vă schimbați locul de muncă?

Oftatul profund al Mariei ar putea fi al meu. Tânărul rezident înțelege, în cele din urmă, unde bate interlocutoarea lui.

— Da, o vom debranșa, sfârșește el prin a răspunde.

— Când?

— Nu se știe încă.

— De ce? continuă Maria ca la un interogatoriu de poliție.

— Fiindcă e imposibil să-și revină.

— De unde știți asta?

— Medicina e o știință, Maria! Mă rog, n-o să vă țin un curs. Vedeți fișa, acolo, jos la pat? Am adăugat o mențiune anume la începutul săptămânii. Da, haideți, luați-o!

Enervarea rezidentului e de acum evidentă. O aud pe Maria scoțând brutal fișa de la locul ei. Nici ea nu-și ascunde furia.

— Priviți pe prima pagină, mențiunea de jos, pe marginea asta, la dreapta.

— Nu văd nimic, replică Maria.

— Ba da, vedeți. Doar că nu știți ce înseamnă.

— Mâzgălitura asta? Zici că e o săgeată sau o cruce.

— E scris *minus X*. Punem X așteptând să știm câte zile cu exactitate mai sunt până când se decide familia ei să-și dea acordul pentru debranșare.

— Mintiți. E înspăimântător să faceți așa ceva.

— Țsta e adevărul. Chiar eu a trebuit să scriu. Nici pe mine nu mă încântă, dar asta e.

— Asta e? repetă femeia de serviciu. Știți ceva, Loris?

— Ce?

— Mă dezamăgiți.

Mă pregătesc să ascult continuarea, respectiv tânărul rezident să se apere argumentând că părerea unei femei de serviciu nu contează, însă sunt surprinsă în fața tăcerii care se lasă.

— Și eu mă simt dezamăgit, dar ce vreți să fac...

Mă întreb dacă se va pune din nou pe plâns ca data trecută. Sper din suflet să se abțină.

— Ați putea să vă comportați ca un bărbat, nu ca o marionetă. Acum, ascultați-mă și procedați cum credeți de cuviință. Nu era mopul meu, nu era nici radioul meu, nu era, pur și simplu, nici respirația ei, am auzit ceva vag, un oftat, nu știu...

— Corzile ei vocale nu pot funcționa după atâta lipsă de activitate.

— N-am afirmat că a vorbit, reia Maria.

Oftatul de exasperare vine de data asta din partea rezidentului. Îl aud tropăind pe loc, apoi oprindu-se.

— Foarte bine, Maria. Accept să-i verific rapid funcțiile vitale. Însă doar ca să-mi dați pace!

— Aa, iată un bărbat!

Disting un zâmbet larg de victorie în remarcă Mariei, precum și resemnarea rezidentului. El scoate două, trei lucruri din buzunare, iar Maria se întoarce la căruciorul ei ca și cum nu s-a întâmplat nimic. În acest timp, mă agăț de această foarte mică speranță pe care conversația mi-a dat-o. Dacă Maria n-a fabulat, înseamnă că am reușit să-mi mișc buzele și asta datorită unui cântec.

Îl aud pe rezident aplecându-se către mine. Înțeleg că trebuie să mă palpeze, pentru că mi-a tras lenjeria. Trag cu urechea la toate astea într-o manieră distrată, în timp ce se agită, întreaga mea activitate e centrată pe cântecul care a fost mai devreme. Repet mental versurile și melodia. Aproape că strig totul în mintea mea, dar cred că nimic nu depășește limitele creierului meu, deoarece rezidentul se oprește din examinare cu al nu-știu-câtelea oftat.

— Îmi pare rău, Maria, nu s-a schimbat nimic. Crede-mă, aș fi vrut să fie altfel. Nu, nu adăugați nimic, vă rog.

Înțeleg că femeia de serviciu a vrut să-l întrerupă.

— Mă întorc la lucrul meu. Nu ezitați să mă chemați dacă se petrece ceva real.

— Era real.

— După dumneavoastră. Eu vă zic că e imposibil.

— După dumneavoastră, repetă ea.

Rezidentul iese. Apoi e rândul Mariei și al căruciorului ei. Mă voi agăța de mica mea speranță mâine. Pentru moment, am chef să plâng.

12.

THIBAULT

Zăpada asta! De obicei, mă lasă complet rece. Astăzi, mă enervează. Dacă va continua așa, voi eșua lamentabil în weekendul meu test chiar înainte să fi început. Julien mi-a zis să ajung la ora 18. Mai sunt zece minute și, dat fiind stratul alb care se așterne pe stradă, știu că va fi nevoie de mult mai mult de zece minute ca să ajung la timp. Sunt deja cinci minute de când conduc încet. Autovehiculul de deszăpezire e cu trei mașini în fața mea.

Mă resemnez să-mi recunosc eșecul când îmi sună telefonul. Prenumele lui Julien se afișează pe ecran... Ah... N-am nici măcar răgazul necesar să-mi negociez pedeapsa colaborând cu adversarul. Răspund rapid strângând din dinți, astfel încât cel mai bun prieten să nu poată pronunța niciun cuvânt.

— Julien, îmi pare rău, nu voi ajunge la ora 18. Totuși, am ieșit de la muncă la timp, am pregătit tot în mașină ca să nu mai trec pe la mine, dar...

Julien izbucnește în râs. Am, probabil, ceva șanse să recuperez până la urmă, însă cel mai mult mă surprind zgomotele din spatele vocii lui.

— Stai, unde ești? Îl întreb eu.

— În mașină, ca tine!

— Ce? Ați plecat deja? Ați lăsat-o pe Clara singură? Nu, ce tâmpit, mă corectez eu imediat. Ați ales până la urmă s-o luați pe Clara cu voi?

— Ce tot spui? se miră Julien. Nu, nu! Nu s-a schimbat nimic din program! Doar că odată cu toată zăpada asta am niște cumpărături suplimentare de făcut înainte să plec și mă aflu blocat în trafic ca și tine! Deszăpezire de mântuială!

— Și tu ești în spatele unui autovehicul de deszăpezire?

— Sunt cu două mașini în spatele tău, Einstein⁵!

Mă întorc din reflex, fără să mă intereseze avansarea celorlalte vehicule din fața mea. Îl recunosc clar pe Julien prin parbrizul mașinii care ne desparte și-i fac semn. Îmi răspunde cu farurile. Șoferul vehiculului dintre noi face fețe-fețe, dar înțelege în cele din urmă că nu cu el am treabă.

— Bun, atunci sunt salvat! spun eu întorcându-mă cu fața la stradă pentru a ambreia.

— Ești! În orice caz, Gaëlle e foarte încântată de ideea să avem un weekend doar pentru noi doi, n-ar deranja-o cincisprezece minute de întârziere. Poate drumul și astea... Am sunat la cabana unde ne vom caza, nu ninge încă la ei, se preconizează doar pe durata nopților.

— Cu atât mai bine, atunci veți fi liniștiți.

— De când ai tu o părere despre zăpadă?

Răspunsul meu ar fi trebuit să fie imediat, totuși mi se învârt câteva clipe în minte înainte să-l verbalizez. Am impresia că o altă frază ar fi vrut să iasă în loc și nu reușesc să-mi dau seama care.

— Cel mai bun prieten al meu și nevastă-sa pleacă pe o asemenea vreme, în timp ce eu am grijă de fata lor de mai puțin de un an. Vrei s-o adopt dacă pățiți ceva?

— Ah, da, frumos din partea ta să te îngrijești pentru noi! glumește Julien. Știi că a fi naș implică și genul ăsta de lucruri. Când vei semna la biserică săptămâna viitoare, îți vei lua angajamentul să fii aproape de dragostea noastră mică, nu?

— Încerc, pur și simplu, să uit genul ăsta de angajamente... continui eu gluma lui Julien. Și apoi, nu va scrie nicăieri că o să am grijă de fiica voastră în situația asta.

— Gaëlle nu ți-a zis?

Tonul serios al lui Julien mă aduce imediat la o stare mai puțin

⁵ Einstein este folosit aici pentru a exprima ironia, amuzamentul față de descoperirea cu uimire a unui lucru banal (n.tr.).

amuzată.

- Ce tot spui acolo?
- Nimic, stai liniștit, era o glumă!
- Uf, m-ai liniștit!

Inima îmi bate într-un ritm nebun. Conștientizez că mi-a fost, într-adevăr, frică. Responsabilități la muncă, nicio problemă. Angajamentele profesionale nu mă deranjează cu absolut nimic. După Cindy, în viața mea personală s-a năruit totul.

- Thibault? Mai ești acolo?
- Ah. Da.

Probabil că am lăsat câteva secunde de tăcere între noi dacă Julien e atât de îngrijorat.

- Nu-i treabă serioasă, cu telefonul la volan, adaug eu.
- Și nu ne vor opri pentru că rulăm ca melcul. Sincer, dacă vezi un polițist ocupat să vorbească în loc să dirijeze circulația, să mi-l arăți și mie!

- Totuși. Voiai să-mi spui altceva?
- Nu cumva ai revăzut-o pe Cindy recent?

Întrebarea lui mă surprinde mai mult decât toate celelalte. Cred că arăt ca un broscoi.

- De unde știi? bâigui eu.
- Fiindcă am văzut-o astăzi. Și mi se pare că ești mai rău decât înainte când vine vorba de responsabilități.

Nu e nevoie să încerc să înțeleg de ce e Julien cel mai bun prieten al meu.

- Cum s-a întâmplat? mă iscodește el.

Mă gândesc o clipă. Cum s-a întâmplat?

- Aiurea, răspund eu. Ca naiba! S-a schimbat. A fost mizerabil.
- Stai, Thibault, despre ce vorbești?
- Despre vizita ei la mine. O vizită foarte rău intenționată!

Îmi aud propria furie. Chiar după o săptămână, tot n-am putut să-mi reprim repulsia pe care mi-a provocat-o întâlnirea.

- Poți să dezvoltți?

— Pe scurt, se plictisea la ea acasă. Am dezvoltat suficient?
— A făcut asta? N-aș fi crezut niciodată.
— Cred că sunt multe lucruri pe care nu le-am fi crezut niciodată unii despre alții.

— Și ce-ai făcut?

— Am dat-o afară, la ce te așteptai?

Pentru o fracțiune de secundă, mă enervez teribil pe Julien deoarece a îndrăznit să creadă că aș fi putut să cad pradă încă o dată farmecelor lui Cindy, însă după un moment de gândire, mânia mea se estompează. În starea în care sunt în acest moment, s-ar fi putut întâmpla foarte bine lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, Thibault, se scuză Julien.

— Nicio problemă.

— Ba da. Tocmai că e o problemă. M-am gândit chiar că treaba asta ți-ar fi putut schimba ideile, dar m-am răzgândit imediat.

— Te-ai răzgândit, asta contează. Și sincer, s-ar fi putut întâmpla.

Tăcere din nou la telefon. Doi prieteni care se gândesc la acțiunile și la gândurile lor. Fetele nu-și imaginează niciodată ce ne trece prin cap. Părem adesea ca niște nave în derivă, abandonate, totuși știu că în mintea mea e tot timpul furtună. Trebuie să fie la fel și în a lui Julien. Rămânem muți, la telefoanele noastre, ca doi tâmpiți. Fetele au dreptate, poate, în fond. Nu că sunt cu totul abandonate, ele încurcă termenii, ci faptul că nu reușim să înțelegem ce să facem în furtuna noastră. Din fericire, mașina de dezăpezire ne salvează treizeci de secunde mai târziu.

— Julien, spun eu ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Mașina de dezăpezit parchează lângă trotuar. Cred că avem drum liber, pare că se înaintează mai repede în față.

— Bine, închidem. Pe curând! Nu-ți bate capul să-mi lași un loc să parchez, n-ai decât să-i spui lui Gaëlle că o aștept jos.

La 18 și 10 cobor, în sfârșit, din mașină. Julien se oprește alături și aprinde luminile de avarie. Îi fac semn și mă adăpostesc în imobilul lui. Încălzirea mașinii mele acceptă să funcționeze, dar nu e nici

arșița pe care aş dori-o. Sar scările două câte două pentru a mă încălzi.

Gaëlle îmi deschide într-o ținută foarte diferită de cea de miercuri. Îi explic situația în câteva fraze și-mi arată cele două genți de voiaj mari de la intrare. Pun una în spate și o iau pe cealaltă în brațe înainte să mă îndrept către lift. Jos, Julien a ieșit din mașină. Portbagajul e deja deschis. Îi dau gențile ca să le încarce și să verifice câteva lucruri la ele. Atunci, îmi trece o întrebare prin minte.

— Unde e căruciorul vostru?

— Al Clarei?

— De care cărucior crezi că vorbesc, Julien?

— Scuze, era prea ușor, râde el. Este strâns, între dulap și peretele camerei. Ai de gând să ne-o plimbi cu căruciorul? Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată ieșind cu Clara altfel decât cu portbebeul...

— Asta pentru că nu fac lucrul ăsta singur, fiindcă sunteți voi mereu alături, Gaëlle și cu tine, și deoarece insistați s-o puneți în chestia aia cu hamuri.

— Ce, nu ți se pare practic?

— Ba da, sincer! Și o să mă folosesc de el, cu siguranță. Totuși, e posibil să am nevoie de cărucior.

— Curios lucru, venind de la tine! Bun, știi unde e, avem încredere în tine. Nu te chinui prea tare să-l desfaci tu, se desface singur.

— Spuneai același lucru despre hamurile portbebeului, și mi-a luat un sfert de oră să înțeleg cum se folosește.

— Nu te mai plânge. Când mi-a arătat Gaëlle nodurile de învățat dacă vreau s-o port cu o eșarfa, am sfârșit prin a-i da catalogul cu cărucioare.

Zâmbesc imaginându-mi cât de mult l-a costat orgoliul gestului său. Până și cel mai bun prieten al meu superpriceput are probleme cu paternitatea.

— Bun, cred că Gaëlle mai are doar o mică geantă de luat și, îți cunoști femeia, o va purta ea. Să aveți un weekend plăcut și

bucurați-vă de el și pentru mine.

— Ar trebui să pleci și tu uneori, ai nevoie de ceva relaxare, îmi spune Julien închizând portbagajul.

— Cu cine? oftez eu.

Julien se mulțumește să-mi zâmbească înainte să urce din nou în mașină. Îi fac un ultim semn, apoi intru în imobil.

— Vrei să-ți explic din nou ceva? mă întreabă Gaëlle când ajung din nou la ea.

— Nu, e în regulă. Fugi! Soțul tău te așteaptă ca un Făt-Frumos, îi răspund eu sărutând-o pe obraz.

Gaëlle mă strânge în brațe, așa a fost mereu.

— Mulțumesc, Thibault, îmi șoptește ea încet la ureche. Nu știi cât de mult mă bucur că ne faci acest dar.

— Stai liniștită, o fac cu bucurie.

— Ar fi ca lumea să poți avea și tu familia ta.

Răspunsul meu gata pregătit îmi stă pe limbă. Acel „Cu cine?” rostit cu doar câteva minute în urmă. Numai că pe gură îmi iese altă propoziție.

— Da, ar fi nemaipomenit.

Gaëlle se dă înapoi și mă privește în același timp cu stupefacție și amuzament. Îi înțeleg sentimentele. Cred că e prima dată când recunosc lucrul ăsta cu voce tare. Toată lumea a înțeles asta văzându-mă cu Clara, dar n-am spus niciodată ceva pe subiectul ăsta.

— Sunt mișcată de faptul că ai împărtășit asta cu mine, adaugă ea zâmbind.

O însoțesc până la ușă și-i urez un weekend plăcut. Cu toate drumurile mele dus-întors, nici n-am avut timp să-i spun bună ziua finei mele. Clara stă în pătuț și se mișcă încet. Mă aplec asupra ei și o iau în brațe. Nu e greu cu ea, n-o să eșuez pentru câteva kilograme.

Mă apropiu de fereastră lăsând-o să se joace cu degetele mele. N-am de unde să știu dacă Julien și Gaëlle au plecat, ferestrele lor dau

în partea opusă străzii. Zăpada continuă să cadă și lumina portocalie a felinarelor conferă un aspect ciudat orașului. E abia ora 18.30 și totuși totul pare adormit. Mă surprind cu gândurile mele și întrebarea lui Julien îmi revine în minte. De când are zăpada acest efect asupra mea? Aș putea găsi un răspuns, însă micuța mă terorizează, așa că merg și o pun în pătuț, iar eu mă întind pe canapea.

13.

ELSA

Mama și tata sunt aici, în camera mea. Nu sunt singuri. Este și doctorul-șef. Acel doctor nemernic pe care nu-l suport. Și acum, aș vrea de-a dreptul să-i bag pe gât bluza, atât de tare mă enervează.

De când i-am auzit vocea, nu mi-a luat mult să înțeleg. E aici pentru a vorbi despre faimosul „minus X”, o dată pentru totdeauna. Ideea fusese deja prezentată, dar nu într-un mod atât de radical. Dacă există un termen care ar putea regrupa modul indiferent, direct, cu totul nepăsător de abordare, cred că asta ar rezuma argumentația în sine.

— Înțelegeți, doamnă, chiar nu mai e nicio speranță.

Tu și limbajul tău științific, idiotule! Ar fi culmea să nu mai zici „doamnă”. Dacă vrei să-mi declari decesul anticipat, ai măcar bunul-simț s-o faci măcar elegant! Pari mai degrabă un personaj din westernurile americane, numai că tu ești îmbrăcat în halat!

De altfel, chiar așa mi-l imaginez pe acest doctor-șef care mă oripilează: cu halatul complet descheiat, cu o mână în șold și cealaltă sprijinită de perete. Aș băga mâna în foc că e în blugi, și nu în pantaloni de medic pe dedesubt. Un tricou vechi, care-i conferă un aspect neglijent. Mă rog, asta fabulez eu, dar ar putea concret să arate așa. O indolență excesivă. Nu înțeleg de ce tata n-a reacționat.

În schimb, mama a luat atitudine după câteva momente. Plânge mai mult sau mai puțin în tăcere. O aud mai ușor plângând când vorbește, pentru că asta-i întrerupe fiecare cuvânt. E ciudat, la urma urmei. Una peste alta, ea a fost prima care s-a gândit să mă debranșeze. Însă dată fiind reacția lacrimogenă, am avea impresia aproape că rolurile părinților mei s-au inversat.

— Ch-ch-i-i-ar niciuna?

Vocea ei a deviat complet la sfârșitul întrebării. Sper că lui tata i-a trecut prin minte s-o prindă în brațe sau, pur și simplu, s-o ia de

mână. E foarte deznădăjduită și asta nu se întâmplă foarte des. Trebuie să fie panicată, ca să descriu mai exact starea ei. Îi transmit mental tatei o rugămintă în scopul de a-l liniști și de a-și îndeplini corect rolul de soț. Mă îndoiesc serios că rugăciunea mea a avut vreun efect, totuși el a acționat.

— Anna, calmează-te înainte să încerci să înțelegi ceva.

E un sfat foarte cumpătat, tatăl meu în toată splendoarea lui, însă nu e neapărat cel pe care aș fi vrut să-l aud.

— Puteți să așteptați puțin, cât timp își vine în fire soția mea?

Mormăitul doctorului trebuie să însemne un răspuns afirmativ. Ce ziceam... Un adevărat western. Dar unde a dispărut rezidentul meu? El ar fi prezentat situația cu mai multă delicatețe. Cu toate că, dacă era să-l aud și pe el plângând... Ar fi fost multe lacrimi de șters în această după-amiază.

Doctorul iese. A doua mea rugăciune transmisă mental e pentru a cauza nu știu ce întâmplare care ar putea să-l facă să-și rupă un picior în clipa asta. Dar chiar și cu o marjă de timp mai mare decât o clipă, n-a avut loc nimic, deoarece, atunci când se întoarce în cameră, n-aud nicio cârjă pocnind pe podea.

— V-ați mai gândit?

Desigur, ia să vedem! În cinci minute, chiar crezi că au avut timp să ia o asemenea hotărâre dificilă?! Știu că, în loc să mă enervez, ar trebui mai degrabă să-mi pun la contribuție toată această energie pentru a-i comanda creierului să se pună în mișcare ca să mă ridic, însă ce să fac, mă concentrez pe emoțiile mele. Doar cu Thibault reușesc să mi le transform în acțiuni. Acum, sunt doar un uragan de furie. Mă îndoiesc totuși o clipă... Furia n-ar fi și ea tot o reacție psihologică chimică? Dar am terminat Geologia, nu Medicina, deci mă doare fix în cot și aștept răspunsul părinților mei cu nerăbdare.

— Nu.

Vocea tatălui meu e clară și mesajul destul de concis, chiar dacă aș fi preferat sincer să-i tragă un pumn în moacă. Nu știu de unde îmi vine toată această agresivitate, însă e limpede pentru mine că o

canalizez spre acest doctor. Să fie instinctul de supraviețuire? La urma urmei, viitorul meu e în mâinile acestui om și în argumentele lui. Dacă reușește să convingă pe toată lumea, mă va debransa și voi...

Nu. Nu vreau să mă gândesc mai departe. Pentru moment, sunt aici. Aud. Și astăzi, sunt vie și așa vreau să rămân.

— De acord, replică medicul. Aveți pe deplin dreptul să ezitați, vă înțeleg, dar trebuie să știți că durerea va fi cu atât mai mare, cu cât așteptați mai mult înainte de a lua decizia.

Seamănă cu fraza automată rostită de roboții telefonici programați: „Ați contactat mesageria Dr. Cutare, puteți s-o debransați pe fiica voastră după semnalul sonor”.

— Aveți copii, domnule doctor?

Întrebarea tatălui meu mă vizează. Simt că lovitura de pumn imaginară se va transforma, poate, într-o remarcă usturătoare, care va avea mai mult sau mai puțin același efect.

— Da, doi.

Mincinosule...

E ceva remarcabil în faptul de a nu avea decât simțul auzului ca mijloc de percepție, și anume că tot ce e asociat cu sunetele are o salvare aparte. În șapte săptămâni, am remarcat că asociez culori și texturi dialogurilor oamenilor. Vocea surorii mele spunând povești de dragoste capătă un aspect de catifea roșie vomitivă, așa de mult îi dau hormonii pe dinafară. Mama e un fel de piele în tente violete, care vrea să pară viguroasă, însă crapă în numeroase locuri ca o geantă veche. Acest doctor-șef e la fel de tern și de aspru ca o bară din oțel de pe un șantier. În mijlocul a toate astea, din fericire, am un curcubeu care a binevoit să se arate de vreo zece zile. Thibault a apărut cu toate emoțiile lui, toate noutățile pentru mine. N-am reușit să-i asociez nicio culoare în mod special. A fost, pur și simplu, strălucitor și surprinzător. M-am oprit la un curcubeu. Mi s-a părut poetic. E mai bine decât restul, care devenea extrem de greșos.

Pe scurt, acest medic e un mincinos. Mă rog, prin ceea ce tocmai a

zis, știu că minte. N-are doi copii. Mă îndoiesc să aibă fie și numai unul. Pentru mine, individul ăsta are o femeie și atât. Negreșit, acest răspuns e la fel de exagerat ca și cel dinainte și el e aici pentru a-și păcăli interlocutorii. În același timp, poate că s-a săturat să se audă zicând: „Ah da? N-aveți copii? Atunci, nu puteți ști ce înseamnă să iei o astfel de decizie”.

Mă surprind pe mine însămi. E prima dată când am gânduri moderate cu privire la medicul meu titrat. În orice caz, nu pot concepe că poți fi medic având dorința să salvezi vieți și să privești cu indiferență totală moartea programată a cuiva. Dar cum se poate trece de la implicarea personală, cum o dovedește rezidentul meu, la această detașare totală pe care o afișează acest doctor-șef? Poate că în urma unor ani de experiență. Sigur, de altfel. Nu văd altfel cum. Negreșit, nu e prima dată când e de luat o asemenea decizie. Totuși, în pofida a tot, se creează impresia că nu e absolut nimic de făcut. Știu că nu e cazul, însă asta se lasă de înțeles. Mă rog, pentru mine, care nu pot decât să ascult.

Tatăl meu, care nu știe că medicul minte, nu mai urmărește palma verbală pe care ar fi vrut să i-o dea și se mulțumește s-o liniștească pe mama șoptind.

— Domnule, încearcă medicul, care a înțeles că n-ar putea scoate nimic de la mama, iată hârtiile. Știu că n-ați luat nicio decizie, dar uneori ajută să ai textul sub ochi. Nu vă cer să le completați astă-seară. Doar să le citiți. Sau poate să le lăsați pe masă ca să reflectați la asta în liniște, acasă. În toate cazurile, nu ezitați să mă sunați. Nu contează când. Sunt indicate datele mele de contact, în josul ultimei pagini, în acest spațiu. Nu contează când, insist. Dacă sunt ocupat, nu pot să răspund, nu e complicat. Însă dacă voi fi chemat, voi face tot posibilul pentru familiile pacienților.

Nu știu ce să cred de data asta. Am convingerea că sunt pe cale să învăț să fiu neutră. Ce spune medicul meu e profesionist. Asta nu înseamnă că o parte din adâncul meu n-ar fi preferat ca Loris să fie cel care să se ocupe de toate astea. Cel puțin, pe el l-am auzit zicând

„te iubesc” cuiva. Asta înseamnă că o inimă trăiește și bate. Nu zic că doctorul-șef n-are inimă, ci mai degrabă că a închis-o în același metal rece și țeapăn cu care asociez timbrul vocii lui.

Tatăl meu ia foile și medicul îi salută pe părinții mei. Aud un șușotit vag din partea lor, apoi doar hohotele mamei. Probabil că tatăl meu îi mângâie părul. Se calmează treptat, pe urmă se apropie de patul meu. Poate că mă ia de mână, poate că mă privește, pur și simplu. Nu mai aud mare lucru. Sunt pe punctul de a adormi.

14.

THIBAULT

„Julien! Blestematule!”, rostesc eu în gând, contrariat.

Blestemul meu mă ajunge cu efectul unui bumerang. Abia am avut o secundă după ce mi-am exprimat ura față de acest cărucior care mi-a strivit deja degetele.

În pătuțul său, Clara se mișcă încet. Am pus-o acolo de îndată ce am înțeles că o simplă scuturare de cărucior n-ar fi de ajuns pentru a-l desface complet. Fac un pas înapoi ca pentru a mă îndepărta de sarcina pe care o am de îndeplinit și-mi privesc ceasul. În ritmul ăsta, nu voi avea niciodată suficient timp să fac tot.

Asta e, va fi pentru altă dată! Deschid sertarul și scot portbebeul cu hamuri. Cel puțin, cu el nu mă angajez într-o luptă cruntă. Arunc un ochi la căruciorul bine pliat. Astă-seară, dragul meu... Astă-seară, îți vei înțelege nefericirea. Astă-seară, iau instrucțiunile și o să vedem noi cine câștigă bătălia. Firește, n-am intenția să-i deranjez pe Gaëlle și Julien pentru a le cere ajutorul, deci va fi pe cont propriu, dar cărțulia pe care am observat-o pe masa din sufragerie va fi un excelent camarad de război.

Îmi pun portbebeul aproape firesc și închid toate chingile necesare. O așez pe Clara în interior, după ce am stat ceva timp s-o umplu de pupici pe frunte, și apoi reajustez totul. Suntem pe punctul de a pleca. Mă simt mândru de mine, în ciuda eșecului meu usturător cu căruciorul.

Afară, totul e cenușiu. Zăpada căzută ieri s-a topit deja sub cauciucurile autobuzelor și mașinilor. Puținul omăt rămas și-a pierdut strălucirea de la gazele de eșapament. Cerul e atât de sumbru, încât induce teamă. E fantastic cât de mult s-a schimbat vremea într-o zi. Ieri ninge, astăzi se apropie furtuna. Tocmai de aceea voiam să iau căruciorul, pentru că are un nu-știu-ce din plastic care o ține pe Clara la adăpost dacă începe să plouă. Acum

am o umbrelă cu un diametru mare, sub care e imposibil să fim udați. O voi ascunde pe minunata mea fină sub fulgarin, dacă e necesar, însă cred că umbrela va fi suficientă.

Merg pe trotuarul dezăpezit. E cel puțin și un avantaj, nu risc să alunec, totuși asta mă încetinește considerabil, mai ales cu Clara lipită de mine. Întâlnesc privirile mai multor femei tinere de vârsta mea. Sunt imediat înduioșate de aspectul meu de tătic-schior. Nu observă, din păcate, că între căciulă, geacă, mănuși, guler și încălțările mari micuța Clara stă mărturie că nu plec în vreo stațiune.

La fiecare zâmbet feminin la care am dreptul, cartea mea interactivă mă duce la pagina 60: „Zâmbiți politicoș, nu se știe niciodată”. Insist să dau pagina la propoziția următoare: „Vedeți-vă de drum”, întrebându-mă ce e atât de extraordinar să vezi un bărbat purtând un bebeluș. Aș putea adăuga „extraterestru” în spatele sintagmei „tătic-schior”.

Drumul către spital e mult mai scurt decât cel făcut cu Julien. Nu e nevoie să iau mașina, nici să merg s-o iau pe mama. M-am înțeles cu ea. Sau, mai degrabă, s-a înțeles cu o prietenă. Eu am invocat scuza „Clara”, ca să nu mai fiu nevoit să-l vizitez pe fratele meu. Trebuie doar să aștept ca mama să nu mai fie la spital. E ora 16, e prefect. Ea e posibil să fi terminat. Cu puțin noroc, prietena în chestiune a invitat-o la ea. Poate că vor cina împreună. Îi va face bine mamei. Asta ar face bine oricui.

Ajung rapid la spital. Micuța mea Clara privește în jurul ei cu ochi curioși. La vârsta asta, totul trebuie să-i pară foarte interesant. Nici eu, nici ea nu suferim de frig. Cu toată îmbrăcămintea ei groasă și cu mersul meu vioi, am scăpat de îngheț. Intru totuși în lift mai degrabă decât s-o iau pe scări. Încă o dată, am dreptul la atenția afectuoasă a femeilor înghesuite în spațiul mic cu mine. Oricare le-ar fi vârsta, de altfel.

Întâlnesc privirea unei femei de vreo treizeci de ani. Foarte drăguță. Strălucitoare chiar. Pare aproape artificială, atât de

luminoasă este fața ei. Chiar plină de speranță privindu-mă șoptindu-i Clarei că totul e bine și nu înțeleg de ce decât atunci când iese din lift cu partenerul ei la Secția maternitate.

Când ajung la etajul al cincilea, abia dacă ridic degetul mic și toată lumea iese sau se înghesuie la perete pentru a mă lăsa să trec. Îmi controlez cu greu uimirea, apoi izbucnesc în râs când ușile metalice se închid, într-un final, în spatele meu.

— Ai văzut ce efect am avut asupra lor? îi șoptesc eu Clarei gâdilându-i nasul.

Deodată, aud o voce cunoscută. Ridic ochii și percep imediat disconfortul și furnicătura intensă din stomac. Fratele meu. În capătul holului, mama împinge un scaun cu roțile. În scaun, e fratele meu. I-am recunoscut vocea. Mă uit rapid în jurul meu. Casa scării e la câțiva metri în stânga mea. Abia dacă am timp să fac un pas în direcția aia, că mama mă strigă:

— Thibault!

Disting din tonalitatea ei că e surprinsă, plus o grămadă de alte stări conținute în această simplă exclamație. E darul unei mame sau poate al unei femei să reușească să introducă un dicționar întreg într-un singur cuvânt. Brusc, știu că în acest „Thibault!” este: „Ce faci aici? De ce ai venit? Ți-ai schimbat părerea față de fratele tău? Dar uite-o pe Clara! E prea simpatcă, lasă-mă să-i zic bună! Cum te-ai hotărât să vii? Ziceai că nu vii!” Și așa mai departe.

Oricum, fără să iau în calcul enumerarea în cauză, conchid că „Thibault!” e de ajuns și stau stoic, țeapăn ca un copac așteptând ca micul alai să ajungă la mine. Sunt incapabil să mă mișc.

— Uite, spune ea odată sosită lângă mine, e Amélie, prietena care m-a însoțit aici. Am zăbovit puțin la ea, de-aia am venit atât de târziu. M-ai căutat?

Fără să știe, mama tocmai mi-a salvat viața sau cel puțin onoarea. N-aveam absolut nicio idee despre modul în care urma să explic prezența mea la spital.

— Am încercat să vin acasă la tine, nu erai acolo. M-am îngrijorat.

De obicei, la ora asta ajungi deja.

— Oh, dragul meu, zice ea mângâindu-mi obrazul. Aș fi putut fi la Amélie, știi asta. De ce n-ai încercat să mă suni pe telefonul mobil?

— Îl ții mereu închis, deci nici nu m-am gândit.

— La ce bun că ți-am cumpărat telefonul ăsta?

Vocea care tocmai s-a alăturat conversației îmi dă senzația unei lovituri de pumnal drept în piept. Închid ochii și inspir încet. Până acum, Clara ascundea silueta așezată în scaunul cu roțile împins de mama. Dar de vreme ce fratele meu a vorbit, nu mai pot continua să-l ignor. Deschid din nou ochii și mi-i cobor încet spre el.

— Bună, Sylvain.

— Bună, Thibault! A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut pe aici!

Îmi vine să oftez, însă mă abțin. Fratele meu nu se dezmințe. Nici nu știu de ce am avut nădejdea că un accident îl va schimba. E incapabil să spună ceva fără să vorbească în glumă. E o provocare permanentă să ai o conversație serioasă cu el.

— Oare de ce? îi răspund eu retoric privindu-l fix.

Fratele meu nu-mi prea seamănă. Părul lui șaten a fost mereu mult mai aranjat decât al meu și ochii lui albaștri au dat pe spate mai multe fete decât aș îndrăzni vreodată să mă gândesc. Observ totuși câteva cicatrici pe obrajii lui. O alta pe arcada lui dreaptă. Îmi las privirea să alunece pe restul corpului său. Un braț în ghips, amândouă picioarele în atele. Medicul a zis că bordul mașinii i-a strivit, efectiv, genunchii. Nu e de mirare că fratele meu și-a pierdut cunoștința și că a intrat în comă timp de șase zile. În ciuda a tot ce-i reproșez, a avut de îndurat. Dar durerea nu e de ajuns pentru a ierta.

— Mereu la fel de liniștitor, adaugă el.

Mă așteptasem la un umor obraznic, însă tonul fratelui meu se dovedește mai detașat decât credeam. Aș spune aproape că e rănit. ăsta nu e genul lui. Probabil că e pe cale să mă trimită la plimbare.

— Mereu la fel de lipsit de grijă, îi răspund eu sec.

— Voi doi, ajunge!

Cu aceste cuvinte, m-aș fi gândit că aud vocea mamei, însă nu. E prietena ei, care tocmai a luat cuvântul. Ochii ei se uită cu un reproș evident când la fratele meu, când la mine. Înțeleg de ce în clipa următoare, când văd mâinile mamei încordate pe spătarul scaunului cu roțile.

— Scuze, mamă, nu voiam...

Fratele meu și cu mine ne oprim în același timp și, pentru prima dată de la întâlnirea de azi, simțim cum această legătură părintească ne unește. Cuvintele au ieșit din gurile noastre ca și cum ar fi fost sincronizate. Ochii mamei se măresc, dar magia nu ține. O respirație mai târziu, totul se duce.

Îmi pun mâna pe a ei pentru a o liniști. Ea mă privește, pe punctul să plângă. O sărut pe obraz șoptindu-i la ureche:

— Îmi pare rău, nu sunt încă pregătit.

E momentul în care Clara începe să se agite. Atenția mamei se orientează spre fina mea adorabilă, a lui Amélie la fel și iată-mă răspunzând la întrebările lor despre sănătatea ei, despre părinții săi plecați în weekend și despre modul în care mă ocup de ea. Schimbă între ele comentarii despre felul în care procedau când aveau propriii lor copii, le ascult distrat, cu ochii ațintiți pe micuța mână care încearcă să-mi apuce fermoarul.

— Julien și Gaëlle sunt bine? întreabă fratele meu cu voce joasă.

În mod clar, noul lui mod de a vorbi e total diferit față de cel pe care l-am știut mereu. Nu reușesc să-mi dau seama dacă asta mă enervează sau nu.

— Ce importanță are pentru tine? replic eu continuând s-o privesc pe Clara.

— Termină, Thibault! Răspunde-mi cel puțin la întrebare.

— Sunt bine.

— Tu te ocupi de fata lor când ei sunt plecați?

— Nu se vede?

— Thibault...

Probabil că este prima dată din viața mea când îl aud oftând. De obicei, rânjește la nesfârșit cu un rictus pe care am vrut mereu să i-l smulg de pe față. Acum pare totuși sincer. Ar trebui, poate, să fac un efort.

— Pentru azi, da, e o premieră.

— Pare că știi să te descurci.

Tonul vocii lui mă uimește din nou și mă face să-mi cobor ochii spre el. Se uită la Clara într-un mod ciudat. Cu siguranță nu ca mine, dar cred că văd în privirea lui afecțiune și regret. Foarte pe furiș.

— Te antrenezi? o întoarce el râzând din nou.

Nu râde cu toată inima. Ai zice că ascunde ceva în spatele acestui râs, ca o glumă proastă. Una foarte proastă, de altfel, pentru că fața lui capătă o expresie de sobrietate în secunda următoare.

Mi-e dificil să interpretez atitudinea lui. Nu știu cum să răspund.

Aș putea să-i întorc un „nu” ce ar duce la o tiradă în care și-ar bate iar joc de mine. Aș putea răspunde „da” și în cazul ăsta voi fi asaltat, cu siguranță, de o grămadă de alte întrebări. În loc de asta, prefer să-mi aleg serios cuvintele.

— Pur și simplu, e o ocupație.

Nu se aștepta, clar, la asta. Cred că tocmai l-am surprins pe fratele meu pentru prima dată după mult timp. Nu răspunde și se mulțumește să ne fixeze cu privirea, pe mine și pe Clara. Apoi își mută privirea către capătul holului. Stomacul mi se contractă ciudat, gâtul mi se strânge și el. Conștientizez că am chef să continui să-i vorbesc, însă nu reușesc. Atunci, nu adaug nimic și aștept ca mama și prietena ei să-și termine discuția.

— Cobori cu noi? încearcă ea.

— Eu...

— Nu vei rămâne aici totuși!

— Am nevoie să... rumeg puțin totul.

Îi arunc o privire fratelui meu. Sylvain se uită încă fix spre

capătul holului. Nu e decât o fereastră care dă în exterior. Mă îndoiesc că-i acordă vreo importanță anume, la fel ca norilor pe care îi vedem deasupra. Pare și mai pierdut în gânduri. Mama spusese că el avea tot timpul pentru a reflecta. Poate că are dreptate să creadă în el. În orice caz, n-am reușit niciodată să am o discuție adevărată cu el.

— Bun... Cum vrei tu, adaugă mama. Cel puțin iei liftul cu noi?

Din fericire, am avut deja timp să reflectez cum să rămân în spital, fără ca toată planeta să fie la curent.

— O iau pe scări, știi bine.

— Ah.

Îi observ dezamăgirea, dar, chiar dacă aș fi avut cu adevărat intenția să plec, n-aș fi răspuns altfel. Îmi zâmbește cu tristețe și se lasă pe scaunul cu roțile pentru a-l face să meargă mai departe. Prietena ei mă salută printr-un semn al capului. Ochii fratelui meu privesc tot în gol.

Rămân nemișcat, cu mintea răvășită, până ce ușile liftului se închid în spatele lor. De îndată ce se aude „clanc”, e ca și cum aș fi un orologiu care tocmai a fost întors. O mângâi distrat pe Clara peste căciuliță și pornesc din nou spre destinația mea. Am ochit deja poza de munte lipită cu scotch sub cele două cifre de pe ușa cu numărul 52. Cunosc pe de rost această fotografie. Știu chiar unde a fost făcută, am căutat weekendul trecut pe internet.

Pun o mână pe clanță, pe cealaltă pe ușă ca s-o împing și inspir profund. Nu știu de ce, dar sunt stresat.

15.

ELSA

O nouă voce. Clară. Pură. Ca zăpada după ce tocmai a căzut. Un fulg aurit care se apropie de mine. Aproape cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată, după vocea mai gravă șoptind în camera mea. Nu văd cum ar putea sta împreună un curcubeu și un fulg, din prisma temperaturii, însă ei coexistă în camera mea.

O amintire vie îmi vine în minte. Ba da, am văzut deja asta. Sigur, era pe un ghețar. Ninsese în timpul nopții și această zăpadă se topea pe când soarele răsărea pe un cer senin. Apa curgea în pârlăieșe, acei curenți sinuoși de gheață topită care urmează drumul ca un șarpe. O mică ruptură în ghețar provoca o minicascadă, atât cât să poți vedea un curcubeu dacă erai așezat la locul potrivit. Zăpadă și un curcubeu împreună. E posibil, așadar.

Am chef să zâmbesc. La amintirea mea. La minunatul dar pe care Thibault tocmai mi-l face aducând această micuță ființă cu el. Apoi deodată totul se năruie. Thibault are un bebeluș cu el. Circumvoluțiunile creierului mi se activează și rezolvă toate ecuațiile asociate cu situația în cauză. Moralul mi se scufundă imediat sub douăzeci de metri de gheață. Am impresia că mă sufoc.

Brusc, mă panichez. Mintea mea mă crede din nou prinsă sub zăpada avalanșelor din iulie. Totul pune presiune în jurul meu și ca și astă-vară nu pot să-mi exprim teroarea. În mintea mea, nu e decât furtună și sfârșiere. Sunt zece zile de când n-am avut coșmaruri visând. Tocmai trăiesc suma tuturor acestor excepții fiind trează. Teroare în stare pură.

În mijlocul acestei furtuni, de departe, aud totuși un sunet, sufocată de urletul vântului care mă pătrunde din toate părțile. Încerc să mă concentrez asupra acestui sunet, să-i atribui o culoare, o textură, o savoare, orice m-ar putea face să evadesc din această închisoare a angoasei. Mă străduiesc să-mi îndrept toată atenția

asupra a ceea ce există deasupra mea, înlăturând amintirile accidentului meu. Dar de îndată ce reușesc să le îndepărtiez, revin imediat și mai violente. Strig în capul meu să mă scape cineva și brusc totul se oprește.

— Elsa! Elsa! Fir-ar, ce se întâmplă?

Curcubeul meu se clatină. Culorile lui tremură. Thibault e înnebunit la propriu. Bebelușul a început să plângă. Acest nou tumult de sunete ar putea fi insuportabil pentru mine, mai ales atât de aproape de urechea mea, dar nu, mă liniștește mai mult decât orice pe lume. Aud ticăitul unui ceas, frecarea părului meu, un șușotit permanent.

— Elsa. Elsa. Elsa.

Bebelușul începe să plângă tot mai mult, pe urmă toate sunetele din apropierea mea se întrerup.

— Scuze, Clara. Mă îngrijoram pentru Elsa. Ssst... Ssst. Uite!

Bebelușul sughiță încet și se calmează în câteva secunde. Cred că doar eu sunt conștientă de vocea lui Thibault. Deodată, ușa camerei mele se deschide cu putere. Zgomote de pași rapizi, două persoane, cu siguranță. Totul se petrece cu o viteză nebună.

— Dar... ce căutați aici?

Rezidentul meu. Surprins și furios în același timp.

— Ocupați-vă de ea! spune Thibault. Ce contează dacă sunt aici sau nu!

— Bebelușul nu mă va lăsa să mă concentrez, răspunde rezidentul.

— Rămân aici, fără discuție!

— Domnule doctor?

O voce feminină. Cu siguranță, o infirmieră ale cărei mâini se agită deasupra mea de câteva secunde deja.

— Da? răspunde rezidentul.

— Câteva legături ieșite, dar totul e stabil, zice infirmiera.

— Ce?

— Vă repet, totul e stabil.

- Asta înseamnă că ea e bine? intervine Thibault.
- Sunteți incorigibil! se ofuschează rezidentul.
- Hei! Tocmai a avut un spasm atât de violent, încât am crezut că o să se sfârșească! spune Thibault cu o voce prin a cărei tonalitate curcubeul se face roșu. Cum ați vrea să fiu?
- Ce ați făcut? întreabă rezidentul.
- Eu? Nimic!
- Anumite legături sunt scoase și susțineți că n-ați făcut nimic?
- Aproape că și-a revenit! Și, dată fiind violența spasmului, toate cheștiile voastre se puteau desprinde lejer!
- Cheștiile noastre o țin în viață!
- Atunci, de ce totul e stabil?

Bebelușul începe din nou să plângă și-l întrerupe pe Thibault. El încearcă să-l liniștească și la un moment dat percep doar niște scâncete. În acest timp, rezidentul se apropie de infirmieră și-i aud vorbind lucruri tehnice. Percep sunetul specific deschiderii unor tuburi, al perfuziilor mele, mototolirea cearșafurilor. Micuța Clara s-a liniștit.

- Îmi pare rău, se scuză rezidentul.
- Înțeleg că totul e în regulă la mine, însă în același timp îndrăznesc să sper că instinctul meu de supraviețuire s-ar fi alarmat dacă cumva aș fi fost în pericol de... Evit intenționat sfârșitul frazei.
- Și mie îmi pare rău că m-am înfuriat, replică Thibault, a cărui voce și-a recăpătat timbrul obișnuit.
- Ați spus că a avut un spasm? întreabă rezidentul.
- A durat o secundă, dar cred că a fost secunda cea mai lungă din toată viața mea.
- Îmi puteți descrie ce ați văzut?

Puțină tăcere, ca și cum Thibault și-ar aduna gândurile. Infirmiera își continuă treaba deasupra mea.

- S-a întâmplat dintr-odată. Urma să-i dau jos căciula Clarei și bipul captorului de puls, chestia asta pe care mi-ați arătat-o ultima dată, a început să țiuiască foarte rapid. În secunda următoare, Elsa s-a

contractat incredibil. Cum v-am zis, a fost atât de puternic... N-am dat atenție celorlalți captori și perfuzii, eram concentrat doar asupra ei.

— Înțeleg.

Rezidentul dă câteva indicații infirmierei, apoi continuă:

— S-a întâmplat ceva deosebit când ați ajuns?

— Nu, nimic. Trecuse abia un minut de când eram aici. Nici măcar n-o scosesem pe Clara din portbebeul ei. Și, după cum puteți vedea, tot în el e. Îmi dați voie un minut?

— Vă rog.

Așa deci, Clara, acest mic fulg auriu, e lipită de pieptul lui Thibault. Asta ar explica de ce zgomotele erau atât de aproape.

— E copilul dumneavoastră? Întreabă rezidentul.

Într-o clipită, toată ființa mea se ambalează iarăși.

Simt cum furtuna începe să facă vraște în capul meu.

— Nu, e fata unui cuplu de prieteni.

Totul se reorganizează. Clara nu e fata lui Thibault. Ușurare intensă. Acest gând e urmat instantaneu de o scatoalcă mentală pe care mi-o trag singură. Ce mă apucă să am astfel de stări? Cu ce m-ar afecta ca Thibault să fie tatăl acestui mic fulg auriu? Trebuie să revin la realitate, să mă feresc de propriile emoții. Ca să mă agăț de Thibault, sunt pe cale să-l adopt, cum s-ar spune.

— Foarte bine, reia rezidentul. Dumneavoastră știți că, în mod normal, n-ar trebui să aduceți un bebeluș în această secție.

— N-am fost la curent. Pot totuși să rămân?

— Astăzi, închid ochii. Însă data viitoare veniți singur.

Cred că infirmiera a terminat toate aceste verificări, deoarece mi se pare că o aud întinzându-mi cearșafurile și reșezând restul captorilor. Zgomotul metalic al fișei scoase din locul ei îmi confirmă asta câteva clipe mai târziu.

— Domnule doctor? Completați fișele?

— Scrieți în locul meu, vă rog.

Rezidentul dictează un jargon de neînțeles, apoi semnează

pagina pe care i-o dă infirmiera. Aceasta din urmă părăsește camera. Thibault o leagă cu ușurință pe Clara. Nu cred totuși că a mers atât de departe încât să-și dea jos încălțăminte. Dacă a venit cu un bebeluș, negreșit, n-are de gând să doarmă.

— N-ați răspuns la întrebarea mea, spune el dintr-odată.

— Pardon? se miră doctorul.

— Cum se face că ea respiră în continuare, cu toate cheștiile astea debrășate?

— Organismul ei o menține în viață aproape două ore. E capabilă să respire singură și funcțiile vitale îi sunt de ajuns în acest interval de timp. După asta, are nevoie din nou de asistență.

— E normal lucrul ăsta?

— Se întâmplă uneori. Pentru noi, e un semn că funcțiile corpului nu sunt încă refăcute și că e nevoie încă de comă indusă.

În mod definitiv, aș fi preferat să fie rezidentul cel care să le vorbească părinților mei despre debrășare decât doctorul-șef. Are un mod mai puțin categoric de a pune problema. Aproape că face să pară coma mea ca o boală naturală și benignă.

— Aveți idee cât timp va mai rămâne așa? întreabă Thibault.

— Nu pot răspunde la această întrebare.

— De ce? Nu știți?

— Fiindcă nu faceți parte din familia ei.

Rezidentul aproape că s-a scuzat răspunzând. Simt că ar vrea să spună mai mult, dar că se abține.

— Vă las cu ea, spune el pentru a pune capăt ezitării lui. Să aveți o seară frumoasă!

— Și dumneavoastră.

Rezidentul iese la rândul lui și ne lasă singuri, pe Clara, Thibault și pe mine. Sunt încă zdruncinată de tot ce tocmai s-a întâmplat. Se lasă liniștea. Până și micile mișcări ale bebelușului rămân discrete. Mă întreb ce se întâmplă. Am impresia că, de fapt, curcubeul meu își pierde culorile.

16.

THIBAUT

Trebuie să mă calmez. Nu, sunt calm. Trebuie să mă stăpânesc, mai degrabă. Julien are dreptate. Sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de o fată în comă. Asta e o chestie bolnavă de-a binelea. Totuși, când am văzut-o mai devreme, cu ochii larg deschiși, căzută pradă acestui fel de tresărire înspăimântătoare, am reacționat din reflex.

Din reflex... Mă sperii pe mine însumi, cu atât mai mult când o șoptă îmi scapă printre buze.

— Elsa... Nu știi aproape nimic despre tine și totuși...

Îmi las toate gândurile în aer. De data asta, nu mă adresez în mod real celei în cauză. Nu simt nicio nevoie să-mi termin fraza cu voce tare. Sfârșitul ei mi se conturează de la sine în minte. Îmi dau seama că trebuie să semăn cu fratele meu din urmă cu zece minute. Paralela dintre noi doi mă dezgustă puțin, însă, cu siguranță, am aceeași privire evazivă pe care o arunca el spre cerul cenușiu prin fereastră.

Clara se agită în brațele mele, caut un loc unde s-o așez și s-o las să se miște. Conștientizez în acest moment toate greșelile de naș încă lipsit de experiență. Am fost foarte egoist aducând-o la spital cu mine. Nici măcar nu m-am gândit să iau câteva jucării ca să-i dau o ocupație. Calculasem totul pentru a nu trebui să car biberon, nici scutece de schimb. Singura posibilitate este s-o pun pe Clara pe pat lângă Elsa, dar pentru asta mi-ar trebui puțin mai mult loc.

Îmi întind paltonul pe jos și o așez acolo pe Clara cât timp îi fac un spațiu mai plăcut lângă trupul nemișcat al Elsei. Mă blochez o clipă. Elsa pare atât de pașnică față de mai devreme! Nimic de-a face cu obrajii contractați și mâinile tetanizate ale corpului ei încordat.

E un singur aspect pozitiv la acest spasm, chiar dacă aș fi preferat

totuși ca el să nu fi avut loc: i-am putut vedea ochii Elsei. Acel bleu-deschis care m-a tulburat mai mult decât starea în care e. Mă gândesc o clipă și regăsesc locul unde am sesizat deja această nuanță de culoare. Fotografia pusă pe ușă. Bleul gheții pe care mergea.

Înainte să văd această fotografie, n-aș fi crezut vreodată că gheața poate fi albastră. Pentru mine, gheața e albă și, eventual, transparentă dacă ai un bloc destul de curat și neted. Pe scurt, chiciura congelatorului sau cuburile de gheață rotunde din pub. Referințele mele sunt destul de restrânse. Nimeni nu mi-a arătat vreodată gheață albastră, în afară de versiunea alimentară aromatizată, care mi se păruse total respingătoare. Aici, în această poză, am descoperit ce e capabilă să facă planeta noastră. Asta m-a surprins pentru că, lucrând în ecologie, am avut deja studii de caz de făcut despre chestii legate de banchiză și despre ghețari. Dar cum nu m-am specializat în acest domeniu, lucrul ăsta s-a limitat la primii doi ani ca student. Apoi m-am concentrat pe alte lucruri. Elsa m-a adus cu picioarele pe pământ. Sau mai degrabă pe gheață.

Oftez scuturând capul. Zece zile de când drumurile ni s-au intersectat, zece zile de când lumea mea s-a orientat spre ea. N-am nicio speranță să revăd curând acest albastru care nu e glacial decât prin culoarea lui, însă nădăjduiesc să-l revăd într-o zi. Nu pentru că rezidentul n-a vrut să răspundă întrebării mele dacă Elsa e destinată să rămână cu anii în comă. N-a îndrăznit, probabil, să-mi dezvăluie că Elsa mai are încă trei luni, un răgaz ce poate părea atât de lung pentru anumite persoane.

În schimb, mi-a dat câteva informații deloc de neglijat. Elsa poate supraviețui două ore fără toate aceste chestii electronice. Înțelesesem deja ultima dată că aparatura e compusă în mare parte din diverși captori, dar nu știam că e posibil să debranzezi toate astea pentru câteva clipe.

Acum, o știu și-mi convine. Mă aplec asupra ei și iau furtunul aparatului său artificial de respirat. Tremur la ideea de a-mi duce la

capăt gestul și de a genera ceva ireversibil. Oricum, am avut în urmă cu cinci minute dovada că asta n-ar avea nicio influență pentru câțva timp.

Strâng din dinți și închid ochii. Clac. Tocmai am scos furtunul transparent al aparatului de respirație artificială. Pe monitorul de alături, aud încă bipul regulat și liniștitor. Nu îndrăznesc să opresc mașinăria care continuă să pompeze aer în gol. Echipele medicale trebuie, cu siguranță, să aibă un mod de a supraveghea toate astea de la distanță.

Mă întind deasupra patului și mut suportul perfuziei. Profit de asta ca să pot decupla două sau trei cabluri, timp în care o deplasez pe Elsa. Într-un final, am mâna pe captorul de puls prins de degetul ei arătător. E singura modalitate efectivă pe care o am dacă nu vreau ca infirmierele să ajungă în cameră alertate.

Am băgat deja o mână sub corpul Elsei. Știu că n-am făcut niciun progres față de data trecută, însă astăzi mă hotărâsc că voi reuși ce mi-am propus, chiar dacă asta mă va costa o crampă musculară la umăr. Îmi încordez mușchii ca s-o ridic, în timp ce îi scot captorul de pe deget. Cu cealaltă mână o cuprind imediat după talie și, cu un scremut jalnic, reușesc s-o mut pe Elsa vreo douăzeci de centimetri.

Adrenalina din corp mă ajută rapid să pun din nou captorul de puls la degetul ei și să rebranșez toate chestiile astea pe care le-am desfăcut. Rearanjez și celelalte cabluri. E perfect, Elsa e aceeași ca în urmă cu câteva secunde, dar douăzeci de centimetri mai departe. Singurul lucru mai puțin perfect e crampa care mi s-a declanșat simultan până deasupra omoplaților, însă uit durerea, mai ales că am zis că merită osteneala.

Mă îndrept din șale și arunc un ochi la Clara. Fina mea stă pe spate acolo unde am lăsat-o și ochii ei mici încep să se închidă. Căptușeala groasă a paltonului meu trebuie să-i fie ca o saltea caldă și moale. Mă imaginez în locul ei și somnul mă prinde imediat. Poate că faptul de a o fi deplasat pe Elsa o să-mi fie de un alt folos până la urmă.

O iau pe Clara și o așez lângă Elsa pe pat. Se agită mulțumită, locul trebuie totuși să fie mai pufos decât paltonul meu pe podeaua ceruită. Îmi dau jos șosetele cât mai repede posibil și mă așez pe marginea saltelei pentru a studia totul. Știu că Gaëlle și Julien dorm uneori pe spate cu Clara culcată pe burtă pe pieptul lor, dar n-am încredere, mai ales cu un spațiu atât de restrâns. Asta e, voi rămâne alături, Clara între mine și Elsa. Nu va risca să cadă.

Cu condiția să nu adorm, desigur. Și chiar dacă mă încercă somnul de câte ori fina mea își deschide buzițele, știu că voi rămâne destul de vigilent ca s-o supraveghez. Mă așez la extremitatea saltelei ca să-i las cât mai mult loc, însă cred sincer că nu și-ar da seama dacă aș strânge-o mai aproape de mine. Cum are mâinile nemișcate, am senzația că a adormit.

Privirea mea se îndreaptă atunci spre persoana care se găsește chiar în spatele ei. Brațul drept al Elsei face un unghi ciudat și înțeleg că l-am lăsat pe burta ei după ce am deplasat-o. O prind încet ca și cum mi-ar fi teamă s-o trezesc și-i întind brațul pe lângă ea. Numai că lângă ea e Clara și că, în ciuda tuturor eforturilor mele, mă văd obligat să las membrul nemișcat să se atingă de fina mea. Nu pare s-o deranjeze pe aceasta din urmă, care nu se mișcă niciun milimetru. Mă încovoi deci alături de Clara pentru a forma un cocon. Genunchii mei îi întâlnesc pe cei ai Elsei și fruntea mea, umărul ei.

De atât de aproape, iasomia care se simte, de obicei, de la ea pare mai puternică. Sau mirosul ei transpare mai mult prin cearșafuri? Închid ochii o clipă și-mi vine deodată chef să plâng. Un hohot iese din gură fără să am timp să-l opresc și suferința mă copleșește.

Sunt jalnic. Slab. Trebuie să mă aflu pe un pat de spital lângă o femeie în comă și un bebeluș care doarme pentru a accepta în cele din urmă să las să-mi curgă lacrimile. Totuși, am plâns deja când Julien era cu mine săptămâna trecută, dar în acest moment n-are nicio legătură. Cele două persoane care sunt în această cameră nu vor relata niciodată cât de multe lacrimi îmi curg, nici cât de

dureroase îmi sunt gemetele. Mă pot lăsa în voia lucrurilor.

Plâng la nesfârșit. Îmi plâng aroganța, slăbiciunea și dorurile. Plâng că nu sunt încă în stare să vorbesc cu fratele meu. Îmi plâng gelozia față de Gaëlle și Julien, față de cuplul lor armonios, față de familia lor perfectă. Visez să fiu în locul lor și, în loc de asta, o aduc la spital în vizită pe fata lor și îmi plec privirile de câte ori o femeie îmi zâmbește cu tandrețe.

Îmi e deodată frig, însă știu că nu e decât un efect al creierului meu. De fapt, nu mi-e frig, ci mai degrabă aș vrea să am două brațe în jurul meu care să mă liniștească. Nu cele ale mamei, nu ale lui Julien, cu atât mai puțin cele ale fratelui meu. Nu, singurele care ar putea eventual să-mi aline frământările sunt cele două brațe nemișcate la câțiva centimetri de mine. Știu bine de ce gândesc așa. Am nevoie de aceste brațe pentru simplul motiv că nu le pot avea și că, dacă le vreau, va trebui să mă lupt. Cu siguranță, pentru prima dată în viața mea.

Totul s-a întâmplat întotdeauna ușor. Reușita la examene, studiile, etapele vieții mele, cuplul. Chiar și pentru Cindy a fost ușor. Și, întorcându-mă înapoi în timp, pot afirma și că plecarea ei a fost așa, întrucât mi-a dat destule motive s-o detest pentru a trece peste despărțire repede. Doar că efectele secundare au fost mai puțin vizibile și m-au copleșit. Am mers mai departe căutând un apartament și, în final, a fost singurul obiectiv pe care l-am îndeplinit cu adevărat. Am suferit din cauza accidentului făcut de fratele meu, deși n-am avut nicio vină. Ar fi timpul, poate, să trec mai departe.

* * *

Ar fi, poate, timpul să ies de aici.

Îmi întrerup hohotele la fel de brusc cum au început. Iată decizia mea. Iată cum mă voi lupta. Mă voi lupta pentru mine și mă voi lupta pentru ea. Vreau ca Elsa să se trezească și vreau să mă „trezesc” și eu. Doi colaci de salvare care muncesc împreună. Voi

face partea conștientă pentru amândoi, ea va face partea... Ăă... Nu prea știu ce parte ar putea să facă, totuși îmi vine să cred că va face ceva.

Ultimele mele lacrimi îmi curg peste zâmbet.

Simt deodată o anumită căldură sub degete și le privesc. Îmi mușc buzele descoperind că e brațul Elsei cel pe care-l mângâi. Trebuie să mă calmez. Nu, sunt calm. Trebuie să mă stăpânesc. Julien are dreptate. Sunt îndrăgostit de o fată în comă. Pe moment, asta pare a fi lucrul cel mai sănătos care mi s-a întâmplat vreodată.

17. *ELSA*

Un adevărat deliciu. Sunt lângă un curcubeu și un fulg auriu. Prin fața ochilor îmi defilează o grămadă de culori, de nuanțe, pline de mici scânteieri care sunt în același timp suave și strălucitoare. Mi se pare că bebelușul a adormit, fiindcă respirația lui e cel mai calm lucru. Cea a lui Thibault îmi sugerează că s-a trezit. A mea îmi arată...

A mea îmi arată că Thibault mi-a rebransat greșit aparatul de respirat. I-am urmărit toate mișcările, n-am putut să asociez fiecare sunet cu fiecare captor, dar pe cel al aparatului l-am identificat bine. Aud un mic șuierat, foarte ușor. Furtunul de aer trece chiar pe deasupra urechii mele. Pot percepe în mijlocul a toate astea acel tub care lasă aerul să iasă în camera mea.

N-am de ce s-o iau razna, dacă încă o pot face. E suficient aer care ajunge în plămânii mei pentru a mă ajuta să respir. Nu e nevoie să mă tem.

Frica... Nu vreau în mod special s-o simt, așadar, mă concentrez pe exercițiul meu obișnuit când Thibault e prezent. Vreau să întorc capul și să deschid ochii. Vreau să întorc capul și să deschid ochii. Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

În mijlocul acestei repetiții mentale, am brusc un intrus. Căldură. Delicatețe. Atingere.

Dispare imediat. M-oi fi înșelat.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Din nou, delicatețe.

Las-o să treacă, ce ai putea să simți?

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Căldură. Localizată.

Localizată? Unde? Unde e?

Deja plecată.

Însă nu m-am înșelat. Mai ales că o pată violet mi-a apărut în fața ochilor când am simțit acea căldură.

Simțit... Cum să fiu sigură că n-am inventat această căldură? Cu toate exercițiile mele de autosugestie, cum să deosebesc realul de imaginar?

Las baltă întrebările. Hotărăsc că e real. La urma urmei, femeia mea de serviciu pare să mă fi auzit cântând ultima dată. Bun... A cânta e, cu siguranță, exagerat. Poate că doar am expirat mai greu decât de obicei. Dar părea atât de convinsă! Și cu muzica răsunându-mi în minte, am vrut să cred că am emis în final un semnal către lumea exterioară.

Râd în sinea mea, am impresia că sunt un extraterestru care vrea să intre în contact cu locuitorii acestei planete. Un extraterestru care nu știe să comunice decât prin culori. Și a comunica e iarăși un cuvânt mare. În mod normal, comunicarea e în ambele sensuri. Acum, e doar cu sens u...

Căldură bruscă.

Descărcare electrică.

Bipul captorului pulsului devine mai rapid și scurt, apoi se domolește după câteva clipe. Lângă mine, Thibault se mișcă. Probabil se uită la micul ecran pe care defilează martorul pulsațiilor mele cardiace. Rămâne nemișcat, ca și cum ar încerca să înțeleagă sau ar aștepta ceva. Probabil se răzgândește sau se liniștește, fiindcă mișcărilor următoare îmi dau de înțeles că se întinde. Pe jumătate doar.

Și aici, pot să mă înșel. Mai ales că nu văd de ce a optat doar să se așeze. Dar, de obicei, când Thibault se așază lângă mine, se foiește dezordonat asemenea unei pisici căutându-și locul. Acum, n-aud nimic de acest fel. Nu-i grav, cu siguranță, se gândește, reflectează, o urmărește pe Clara sau mai știu eu ce altceva. Deoarece, pentru moment, am de lucru și știu exact că asta funcționează mult mai bine dacă Thibault e aici.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii. Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Căldură și atingere.

Pe braț.

În mod simultan, bipul din stânga mea țiuie rapid de patru ori, apoi se stabilizează din nou.

— Fir-ar, ce se întâmplă?

Chiar dacă a șoptit, e evident că Thibault se neliniștește. La urma urmei, m-a deplasat, ceea ce ar fi putut să ducă aproape la orice. Bun, a rebransat prost aparatul de respirat, numai că nu știe lucrul ăsta. Însă am o puternică intuiție că ritmul accelerat al bățăilor inimii mele n-are nicio legătură cu pompa la care nu sunt conectată decât pe jumătate.

Am fost capabilă să localizez căldura pe brațul meu.

Am simțit. Cu adevărat. Fără imaginație, de data asta. Sunt sigură de asta. Pentru câteva clipe, creierul meu a reperat brațul. Nu știu, în schimb, pe care, stângul sau dreptul. Totuși, am simțit.

Și vreau să simt din nou.

Nevoia de atingere. Mi-o imaginez adesea ca pe o dependență, o adicție severă care ar necesita luni de cure de dezintoxicare. Un impuls nestăvilat care ar putea să mă strângă de gât, să-mi înceteșeze gândurile, să mă facă să tremur până în vârful degetelor.

Dorința mea e împlinită câteva respirații mai târziu.

Simt din nou.

Căldură. Delicatețe, atingere.

Brațul drept de data asta, sigur. Știu, în schimb, că nu pot să-l mișc. Nici nu e nevoie să încerc. Mă concentrez pe aceste mici influxuri nervoase, pentru a mă strădui să le asociez cu amintiri. După ceea ce probabil că e un moment destul de lung, sunt capabilă să disting două zone de „căldură, atingere, delicatețe”. Una nemișcată. Cel puțin asta e impresia pe care o am.

E o nebunie... Nu-mi simt picioarele, nici mâinile, nici nimic altceva, dar sunt capabilă să separ două zone care trebuie să aibă

mai puțin de trei centimetri pătrați.

Țiuitul strident al bipului monitorului în dreapta mea mă face să abandonez imediat aceste reflecții. E rândul meu să mă întreb ce se întâmplă. Nu mai înțeleg nimic. Nu mai simt nimic. Mă rog, ba da, simt doar o zonă de căldură și de contact, cea nemișcată, mai exact, locul unde senzația de mișcare nu mai există. Aș vrea să înțeleg ce mi se întâmplă.

Zgomotele se estompează dintr-odată. Dacă încerc să compar asta cu amintiri, aș spune aproape că, într-un fel, creierul mi-a reprimat intenționat auzul ca să se concentreze pe altceva. Dar pe ce anume? Percep departe acel bip care ar înnebuni orice medic și mă întreb de ce niciunul n-a intrat în camera mea. Noțiunea timpului la mine e perturbată grav, nu reușesc să aflu dacă a trecut o secundă sau o oră de când mi s-a accelerat pulsul.

E prima dată când auzul îmi face probleme. Poate că aparatul meu de respirat este cu adevărat necesar. Poate că sunt ultimele mele momente conștientă. Îmi vine să strâng din dinți și să lupt pentru a-mi restabili simțurile. Sau mai degrabă pe cel al auzului. Aș vrea atât de mult să înțeleg!

Totul mi se învâрте în minte. Culorile, texturile, gândurile. Încă o dată, nu știu dacă trec două zile sau doar câteva minute, apoi, treptat, mă restabilizez. Aud scurtul bip reglându-se, motorul aparatului de respirat artificial, trecerea aerului prin tub, îl aud pe Thibault și lacrimile lui.

Le auzisem deja mai devreme. Grele, dense, pline de amărăciune la vederea nuanțelor mohorâte care mi-au defilat în fața ochilor. Acum, culoarea lor nu mai e la fel. E mai degrabă ciudată. Ai zice că e un amestec de tristețe și de bucurie. De neînțeles. Îmi las baltă analiza.

Îmi aud, de asemenea, corpul care inspiră adânc. Asta e surprinzător. Deși, după un asemenea aflux de sânge, poate că organismul meu are nevoie să se reprovizioneze. Întrebarea rămâne mereu de ce.

De ce... Am impresia că e singurul lucru de care sunt capabilă să mă întreb astăzi.

18.

THIBAUT

N-am putut să mă abțin. Am sărutat-o. Mă așteptam să fie rece. Prima greșeală. Mă așteptam să fie rigidă. A doua greșeală.

Desigur, Elsa n-a putut răspunde sărutului meu, dar a fost moale. Suficient de moale încât amintirile mele să asocieze acest contact cu cine știe ce sărut dat unui corp adormit. Genul de sărut în toiul nopții când partenerul doarme încă. Poate chiar cel pe care vrem să-l dăm celui adormit ca să-l trezim. Cel prin care noaptea ia o cu totul altă întorsură, fie pur sentimentală, fie pur fizică, sau un amestec din amândouă. Mă întreb de când n-am împărtășit cu adevărat un astfel de moment.

Dar acum, în camera asta de spital, nu știu ce m-a apucat.

Cum ar zice unii: „A fost mai puternic decât mine”. Nu-mi place această expresie. Aș spune mai degrabă...

Venea de la sine.

Am sărutat-o.

Îmi mușc degetul arătător ca să elimin tensiunea. Sunt deja două ore de când m-am întors la Julien și Gaëlle și sunt încă surescitat. Cu siguranță, datorită adrenalinei întregii situații și poate și a hormonilorăștia nenorociți care intervin când sentimentele noastre se trezesc. M-am scaldat într-un fel de euforie până mai devreme, întorcându-mă în apartament aproape pe orbecăite. Cât de ridicoli putem fi când suntem îndrăgostiți...

Gânguritul Clarei mă aduce momentan cu picioarele pe pământ. Văzând cât e ora, ar fi timpul să-i pregătesc biberonul de seară. Intrând, am deschis televizorul din reflex, dar sunetul e la minim. Perfect pentru o oază de liniște, deși cred mai ales că asta mă distrage. Așadar, liniștea mea e ambiguă. Nici Clara nu reușește să mă liniștească.

De îndată ce biberonul e gata, o așez pe piept și o las să sugă în

liniște. Ochii mei caută în față și găsesc într-un final o țintă. Manualul căruciorului. E drept că am un plan mâine și că ar trebui să învăț să desfac chestia asta nenorocită. Însă o altă carte îmi reține atenția pe masa joasă din sufragerie.

E curios că am observat-o, deoarece e bine ascunsă sub reviste. Ezit câteva clipe. Chiar mă întreb de ce Julien mi-a cumpărat cartea asta, el, care-mi repetă de o săptămână să fiu foarte atent la mine și la ce mi se întâmplă în cap și în inimă. Probabil că se gândește că asta mă va demotiva să merg s-o văd pe Elsa. Poate că vrea doar să contribuie la educația mea medicală. Am totuși mari îndoieli despre această ultimă supoziție.

Rămân nemișcat, pradă acestei indecizii până ce Clara își termină biberonul. E ca o luptă a privirilor. Eu scrutez cartea pentru a o face să leviteze până la mâna mea, iar cartea mă provoacă s-o iau. Din fericire pentru ea, cartea câștigă un zâmbet cât timp merg s-o culc pe Clara. Din nefericire pentru ea, mă aplec asupra ei pe la ora nouă după o masă și un duș, ca un soldat în sfârșit gata de bătlie.

Cartea începe cu o prefață pe care o evit perfect. Cuprinsul pare bine făcut, dar îl las la fel de repede pentru a începe introducerea. Cinci secunde mai târziu, am întors deja câteva zeci bune de pagini ca să ajung la miezul problemei.

Explicațiile debutează într-un mod destul de simplu, având câteva fraze științifice. Însă, rapid, termenii devin mult prea tehnici. Când îmi ridic ochii spre ceas, e ora 21.10... Nu se poate... Am impresia că a trecut mai mult de o oră de când îmi bat capul cu cartea. În definitiv, va rămâne sub reviste. Mă declar învins.

Și cred că o parte din mine n-are chef să citească despre cât de puține șanse să se trezească are cineva intrat în comă.

N-am nicio idee despre starea Elsei, nimeni nu vrea să-mi vorbească despre asta. Și, până la urmă, am remarcat că aș prefera ca nimeni să nu-mi vorbească. Prefer să fiu orb și să nu știu nimic. Nu știu nimic, îmi păstrez speranța. Iar speranța e tot ceea ce mă face să merg înainte astăzi.

Ora 21.15, iau manualul căruciorului. Mă întorc discret în camera Clarei pentru a recupera obiectul nemulțumirii mele și împing masa joasă din sufragerie ca să fac puțin spațiu. Gesticulările care urmează trebuie să semene cu un balet foarte prost. Mă transform într-un teribil dansator, un partener mediocru al unui cărucior care nu vrea să se plieze sau mai degrabă să se deplieze la exigențele mele decât după un duo nemilos.

Declar, într-un final, încheierea spectacolului, victorios, la ora 22. Las totuși căruciorul deschis la intrare. Chiar dacă l-am repliat și depliat de cinci ori consecutiv pentru a fi sigur că am memorat mișcărilor, mă tem totuși că mâine-dimineață n-o să mai știu să fac la fel.

Pregătesc tot ce am nevoie pentru fina mea care mă va trezi în toiul nopții, apoi mă întind discret în pat. Lupta împotriva căruciorului probabil că m-a obosit mai mult decât credeam, fiindcă adorm rapid. Către ora 4 dimineața, cu mintea încețoșată, îi dau biberonul Clarei înainte să mă cufund într-un somn adânc.

Alarma sună la ora 7. Sau mai degrabă telefonul meu vibrează la ora 7. Mă grăbesc spre el ca să nu perturb visele micuței minuni cu care împart camera. E fantastic să văd cum putem găsi comportamente similare în situații totuși diferite. Îmi amintesc că m-am deșteptat timp de trei ani în acest fel pentru a n-o trezi pe Cindy, care moțăia un sfert de oră mai mult decât mine. Îi pregăteam micul dejun, la început cu dragoste, apoi din obișnuință. Gândindu-mă însă mai bine, cred că n-am primit mulțumiri decât în primele săptămâni. Îmi era totuna, eram îndrăgostit, pe urmă a intervenit obișnuința. Astăzi sunt, pur și simplu, devotat. Și știu, de asemenea, că fina mea nu mă va lăsa baltă.

Mă pregătesc temeinic, ca să fiu complet liber pentru Clara când se va trezi, ceea ce nu întârzie să se întâmple. O acopăr cu o mulțime de haine ca s-o țin la căldură respectând indicațiile lui Gaëlle. Nu scap din vedere nici să caut de zor căciula roz pe care i-am cumpărat-o după ce s-a născut. O găsesc bine pusă împreună cu

celelalte haine de „ieșit”, cum zice Julien. Se potrivește numai bine, prevăd tocmai o „ieșire”.

Puțin aparte, în schimb. Va fi o noutate pentru fina mea. O noutate și pentru mine. N-am făcut niciodată jogging cu căruciorul. Știu doar că modelul cumpărat de Julien se pretează la asta. Totuși, resimt puțină îngrijorare, deși mai degrabă starea mea indică entuziasm, nu nervozitate. Așteptând, am mai puțin aspectul de cosmonaut, pentru prima dată de la începutul lunii decembrie. Jacheta rămâne agățată în cuier în momentul în care închid ușa după mine.

A lua liftul se dovedește a fi mai puțin dificil decât ceea ce mi-am imaginat, față de simplul fapt de a ieși din bloc. Într-o duminică la 9 dimineața, nu prea e lume ca să-mi țină ușa, nu e chiar nimeni. Îi cer Clarei să-și acopere urechile în timp ce nu mai termin de înjurat timpul pe care trebuie să-l petrec la ușa blocului. Odată ieșit afară, am deodată impresia că trăiesc din nou.

Nu prea înțeleg toate senzațiile pe care le am, dar mă delectez cu simplul fapt de a vedea razele soarelui trecând prin norii grei de deasupra capului. Practic, n-ar trebui să plouă, totuși ridic un soi de copertină din plastic peste cărucior. N-aș vrea s-o ia frigul pe Clara.

Încep să mă îndrept către parc cu pași repezi. După câteva sute de metri, sunt cucerit de încălțăminte pe care am împrumutat-o de la Julien. Dacă și la jogging căruciorul va merge la fel de bine, o să-mi facă mai multă plăcere decât credeam. Odată ajuns la aleile asfaltate care brăzdează marele spațiu verde, accelerez treptat. Așadar, împing căruciorul, stângaci la început, apoi cu mai multă siguranță, prin tot parcul. Clara pare mai trează decât de obicei. Această nouă experiență trebuie s-o încânte. Eram foarte sceptic în urmă cu câteva zile, dar aici în parc sunt convins. Încep chiar să planific plimbări mai regulate. Ar trebui să vorbesc cu Julien. Am putea merge să alergăm împreună, așa, din când în când. Mă întreb chiar dacă n-ar lua parte și Gaëlle.

Către ora 10, parcul s-a umplut deja puțin, însă mult mai puțin

decât îmi imaginasem. Pentru simplul motiv că soarele începe să se ascundă definitiv în spatele norilor. O iau deci pe drumul spre apartament și mă pun pe alergat către sfârșit, după ce începe să plouă.

Ajung ud learcă în apartament, între sudoare și apă de ploaie, dar mă ocup mai întâi de micul înger care a ațipit în cărucior. După ce am dezbrăcat-o și schimbat-o în ceva mai confortabil pentru înăuntru, Clara refuză categoric să plece din brațele mele. Merg în sufragerie amuzându-mă cu ea, însă moralul meu se întunecă pe măsură ce lumina scade. Nu e încă prânzul și ai putea crede că e noapte. Seamănă în mod ciudat cu ceea ce observase fratele meu ieri după-amiază.

Când o rază de soare străpunge norii, mă apropii de fereastră pentru a încerca să-mi amintesc senzațiile pe care le-am avut ieșind în dimineața asta. Nimic. E ca și cum organismul meu a uitat totul. În depărtare, plouă. Doar un mic loc are încă dreptul la o rază de soare, din care răzbate un curcubeu palid. Ai zice că e un semnal luminos amintindu-mi prea bine o anumită linie pe un anumit ecran într-o anumită cameră de spital. Numesc culori ca să i le arăt Clarei, chiar dacă știu exact că nu-și va aminti niciodată de acea duminică în care nașul ei a învățat-o cum să fii sigur că asști la un astfel de fenomen.

Oftez privind fix curcubeul. Am redevenit apatic, aș spune că imit noua personalitate a fratelui meu. Clara trebuie s-o simtă, fiindcă încearcă să plece din brațele mele. O așez în pătuțul ei și mă întorc la fereastră, ca și cum m-ar atrage înspre acolo un magnet. În fond, ploaia intensă seamănă cu starea inimii mele. Îmi vine deodată să-mi strig durerea, dar știu că genul ăsta de atitudini e prea mult. Am plâns destul. Am luat decizii. Urăsc furtunile și totuși acest curcubeu pare să-mi dea speranță.

Trebuie să fie și furtunile de folos la ceva.

19.

ELSA

Sunetul languros al sărutului surorii mele cu prietenul ei îmi creează repulsie. Cum îndrăznește să facă asta în camera mea? Cu siguranță, nu și-a pus prea multe întrebări despre noul iubit, de altfel foarte nerăbdător. Are de unde alege altul dacă ăsta nu-i convine. N-are decât să scotocească în îmbulzeala care se ține după ea peste tot. Așadar, iubitul respectiv nu trebuie să se fi gândit nicio clipă înainte să răspundă sărutului pe care ea i l-a propus.

Dacă ar fi să dau crezare sunetului anumitor materiale, am impresia chiar că el și-a băgat mâinile sub tricoul surorii mele. O aud râzând, extaziată, apoi buzele lor încetează, în sfârșit, să se devoreze. Oftez în mintea mea. Da, mi-a ajuns să-i aud sărutându-se, dar da, eram și puțin geloasă. Geloasă nu pentru că sora mea mi-a vorbit mai puțin decât de obicei, ci mai degrabă pentru că n-am putut experimenta de o veșnicie genul ăsta de contact.

Când m-am trezit azi-dimineață, pierdusem puțin noțiunea timpului. Sora mea a ajuns și am înțeles că e miercuri. N-am putut stabili o dată precisă decât când a răspuns la telefon. Mi se pare că e 10, însă nu sunt sigură de nimic. Pot afirma în orice caz că peste vreo două săptămâni e Crăciunul. Mă întreb ce cadou voi putea primi.

Neantul, cu siguranță.

Ce cadou să-i oferi unei fete în comă? Mai ales când ziua ei de naștere a fost cu patru săptămâni mai devreme și că medicii nu se gândesc decât s-o debranșeze de la aparatele care o țin în viață. Îmi amintesc de Crăciunul de anul trecut, a fost cât se poate de plictisitor. Mă trezisem așezată la una dintre mesele de sărbătoare interminabile, unde vedem mereu aceiași oameni și unde mâncăm mereu aceleași feluri de mâncare, în timp ce eu nu doream decât un singur lucru, să-mi încălț schiurile și să-mi ofer o zi pe pârtii în

stațiuni unde nu era mai nimeni. Mama mă muștrase în mai multe rânduri pentru lipsa mea de sociabilitate. Am scăpat de remarcă spunând că n-am înțeles de ce sora mea avusese dreptul să vină cu prietenul ei de două săptămâni, în timp ce mie mi s-a refuzat prezența unui prieten de lungă durată.

Prietenul pe care doream să-l invit era Steve. Toată familia mea îl cunoștea deja, dar mi s-a zis nu. Tata îl detesta de când aflase că era vorba de camaradul meu de frânghie. Mama îl ignora de când înțelesese că nu era vorba *decât* de partenerul meu de frânghie (și nu partenerul meu, punct). Sora mea... N-am nicio idee despre ce gândea, dar am adesea senzația că voi afla. Dincolo de ușa camerei mele, aud nu puține voci și mi se pare că o recunosc pe cea a lui Steve. Bucuria mă inundă treptat, pe urmă pe deplin. Mă copleșește chiar, fiindcă victoria săptămânii este de a putea să-mi percep din nou emoțiile.

Simt ce-mi circulă în sânge. Simt acele mesaje chimice care îmi străbat corpul, trimise de creier pentru a se întoarce la el încărcate cu informații. Dezgustul, apoi bucuria sunt cele pe care le experimentez astăzi, însă ieri mi se pare că am avut dreptul la durere și furie.

Acestea două erau pentru doctorul-șef și rezidentul lui veniți în vizită de curtoazie. De fapt, veneau, pur și simplu, să vorbească despre cazul meu. Era ca și cum aveau nevoie să mă aibă în fața ochilor pentru a argumenta mai bine fiecare pe partea lui. Doctorul-șef a ținut o adevărată lecție de morală rezidentului aflând că-mi înștiințase familia despre spasmul meu de sâmbătă. Rezidentul s-a apărut argumentând că e absolut normal să faci asta. Medicul a insistat că au fost lăsate baltă detaliile nesemnificative când s-a scris acel nenorocit de „minus X” pe dosar. Tresărirea mea n-ar fi fost decât un reflex, un mesaj nervos care nu trece deloc prin creier, ci prin sistemul meu autonom. Am lăsat în urmă termenii medicali, cu toate că eram curioasă să cunosc argumentele medicului meu oficial. Când m-am întors la mine, nu mai era nimeni în camera

mea.

Dar acum mă aflu cu cinci persoane și asta produce un zgomot fantastic.

— Pauline! exclamă Rebecca. Oh, nu mă gândeam să te văd! E chiar super că ești aici. Cum îți merge?

Sora mea îi răspunde vioi Rebeccăi. Îmi imaginez exact fața descumpănită a prietenului ei aflându-se în fața a trei necunoscuți. Sora mea face prezentările. Prietenul ei scoate cu greu un scurt mormăit în loc de bună ziua. Cred că nu vor trece zece secunde înainte s-o ia la fugă.

Steve și Alex rânjesc în colțul lor, în timp ce Rebecca se îngrijorează ca de obicei.

— Crezi că l-am speriat?

— Oh, relaxează-te, Rebecca! răspunde sora mea. E doar puțin sălbatic.

— Dat fiind felul în care te ținea pe după talie, sălbatic e efectiv cuvântul potrivit! zice Alex râzând.

— Alex! rostesc amândouă fetele în același timp.

— Oh, e OK, avem dreptul să râdem puțin, nu?

— Și sunt de acord cu el, adaugă Steve.

— Eu... Ăăă... scuze.

Sunt blocată. A fost vocea surorii mele, însă vocea surorii mele transformată. Un fel de scurtă șoaptă jenată care nu seamănă cu ceva foarte convingător. E de-a dreptul neobișnuit din partea ei... Și deodată, înțeleg.

Sora mea și Steve. Ajutor... Sora mea să fie îndrăgostită de Steve? Cu ipoteza asta în minte, mă întreb de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Chiar mi se pare atât de evident! Dar nu, ar trebui să trec prin comă ca să-mi dau seama. Toate aceste indicii pe care nu le-am văzut niciodată. Iată de ce nu voi putea niciodată să spun ce gândește sora mea despre el.

Ideea asta îmi permite să-mi experimentez fiziologic noua emoție de moment, compasiunea. Fiindcă am o mare speranță ca sora mea

să reușească să mărturisească ce simte. Mă rog, nu neapărat în această cameră de spital. Mai ales că Steve nu e genul care să piardă vremea cu explicații, nici măcar cu fetele. Cred că doar cu mine a încercat să fie subtil și, ghinion pentru el, n-a funcționat, chiar dacă e o trăsătură de caracter pe care o caut. Cele câteva tentative ale lui de a încheia o relație după refuzul meu au eșuat. Îmi schițez imaginea cu Steve și sora mea împreună. Mă face să zâmbesc în capul meu. Mă imaginez zâmbind de-adevăratelea.

— Pare fericită azi, e de părere Rebecca.

Înțeleg că vorbește de mine, pentru că pașii ei s-au apropiat de patul meu. Îmi vine să urlu de fericire când simt atingerea mâinii sale pe brațul meu drept, a doua mea victorie după vizita lui Thibault.

— Totuși, chiar n-are de ce, replică sarcastic sora mea.

Vocea ei îmi îngheață sângele în vene. Emoție nouă.

Îngrijorare. Nu sunt încă la frică. Și, la drept vorbind, e prima dată când aș vrea să nu simt.

— Ce vrei să spui, Pauline? întreabă Steve.

— Nimic.

— Stai, crezi totuși că o să te lăsăm s-o scalzi fără să dai vreo explicație?

Ce ziceam... Subtilitatea lui Steve, cu totul inexistentă.

— N-am dreptul să vă vorbesc despre asta, adaugă sora mea.

— Cum adică, n-ai dreptul?

— Fiindcă nu sunteți din familie.

Steve trebuie să fie pe punctul să fiarbă. Înțeleg că Rebecca s-a apropiat de sora mea.

— Pauline, știi că pentru Elsa facem parte din familia ei, chiar dacă n-avem nicio legătură de rudenie. Nu ne poți lăsa în această așteptare după ceea ce ai zis. Ce se întâmplă?

Iată, așa tact. Îi mulțumesc în tăcere Rebeccăi pentru intervenția sa delicată, dar totuși hotărâtă. Cei trei prieteni ai mei vor un răspuns și n-au de gând să plece până când nu-l vor obține.

— Sincer, e nevoie, într-adevăr, să explic?

Vocea surorii mele îmi sfâșie inima. Cred că va începe să plângă.

— Nu se va trezi, asta e?

Vocea lui Steve e la fel de rece ca ghețarii pe care aveam obiceiul să-i escaladăm. În mintea mea, culorile ei tocmai trec de la roșu intens la albastrul cel mai înghețat. Prea multe emoții pentru mine. Aproape că îmi vine să ies din conversație.

— Medicii sunt de părere că nu.

Tonul surorii mele e ca o concluzie a explicației sale. Nimeni nu intervine. Cel puțin nu imediat.

Într-un mod foarte previzibil, Alex e cel care reîncepe să vorbească primul:

— Mulțumesc pentru informație. Sunt sigur că Elsa ar fi vrut să ne spui asta.

— Nu știi deloc ce ar fi vrut Elsa și cred că nu voi ști niciodată, replică sora mea cu mânie.

— Calmează-te, Pauline, n-ajută cu nimic să intri în starea asta.

— Cum adică, n-ajută cu nimic? Intru în ce stare vreau!

Cred că n-am auzit-o niciodată pe sora mea exprimându-se în acest fel.

Exact în clipa asta clanța ușii scârțâie din nou. Aud inspirația comună a patru persoane în camera mea. N-o fi, oare, iubitul care s-a întors?

— Ăă... Cred că am intrat într-un moment nepotrivit.

Thibault. Curcubeul meu. Căruia îi va fi greu să risipească ambianța tensionată.

— Da, e posibil! zice sora mea. Cine ești?

— Calmează-te, Pauline!

De data asta, ordinul vine de la Steve. Sunt în același timp emoționată și surprinsă.

— Vino cu mine, continuă el.

— Unde? șuieră sora mea.

— Afară. Trebuie să te calmezi.

Înțeleg că o ia de braț și o trage până pe hol. Ușa se trânteste în spatele lor. O liniște apăsătoare se lasă în cameră.

E exact ce credeam. Chiar și cu sora mea și cu Steve în afara pereților, furtuna persistă în încăpere.

— Bună ziua, amândurora... spune Thibault apropiindu-se. Chiar cred că am intrat la momentul nepotrivit. Sau am făcut o chestie care n-ar fi trebuit?

Îmi imaginez curcubeul meu jenat, neștiind cum să se comporte. În orice caz, asta reflectă vocea lui. Am imediat dorința profundă să reușesc exercițiul meu, „întoarce capul și deschide ochii”. Aș vrea atât de mult să-l văd!

— Nu, numai că sora Elsei nu prea... e în apele ei, rostește Alex cu prudență.

— Nu părea atât de rău, spune Thibault.

Nimeni nu-i răspunde. Aud că se apropie de mine. Îmi pun în gardă toate părțile creierului meu care ar vrea mult să funcționeze. Concentrându-mă, percep o atingere pe fruntea mea și aud o mână trecând pe acolo. Am impresia că mă înec, ca și cum căldura delicată ar fi la fel de măreață ca un ocean. Totuși, senzația este la fel de infimă precum o aripă de fluture.

Respirația lui Thibault e foarte aproape, la fel de aproape ca în zilele acelea când a adormit lângă mine.

— Nu voi rămâne, astăzi, Elsa, șoptește el cât mai încet posibil. Ai lume care a venit să te vadă. Nu voi fi egoist și să te păstrez doar pentru mine.

Emoții confuze. Amestec haotic de gelozie, invidie, tristețe și de o altă stare pe care nu prea reușesc s-o definesc.

Senzație pură. Thibault mă sărută pe obraz. E ca o explozie de savori. Îmi concentrez cea mai mică parte a creierului meu, chiar și zonele inactive, pe ceea ce simt. Cred că aș putea descrie exact forma buzelor lui, rotunjimea gurii lui, cea mai mică striăție pe această carne roșiatică pe care visez s-o sărut cu adevărat.

Mai mult decât niciodată, vreau să întorc capul și să deschid

ochii. Căldura se disipează înainte să reușesc asta.

Deși n-am clacat la contactul buzelor lui Thibault, mă înec în propria tristețe auzind cum el îi salută pe Rebecca și pe Alex. Apoi iese din încăpere, iar eu sunt într-o altă lume. Nici chiar vocile prietenilor mei nu reușesc să mă apropie de ei. Sunt capabilă totuși să prind câteva cuvinte în mijlocul a toată povestea, ca și cum sunetele ar fi sufocate de nori.

— Crezi că ar trebui să-i vorbim despre asta? Pare aproape de ea acum...

— Nu. Lasă-l să viseze. Să mai fie măcar unul care încă mai poate face asta.

20.

THIBAUT

Privesc alternativ ceasul meu de mână și pendulul din biroul meu la fiecare aproximativ trei minute, de parcă unul dintre cele două ar putea să mă mintă. De azi-dimineață nu reușesc să mă concentrez, e crunt. Dosarul pe care îl am sub ochi n-a avansat nici măcar un centimetru. Mă întreb chiar dacă s-a mișcat *cu adevărat* un centimetru de când l-am pus aici.

Știu exact ce mi se întâmplă. Trăiesc o lipsă care nu va putea fi împlinită decât mâine pentru că n-am putut-o vedea ieri. Mă rog, am văzut-o, însă doar două minute și asta m-a costat toată curtoazia pentru a nu rămâne și a o acapara pe Elsa pe durata orei pe care o aveam în față. De aceea, am mers pe holurile spitalului trecând din nou de mai multe ori prin fața camerei 52, dar și prin fața celei a fratelui meu. Mama mea lăsase ușa întredeschisă ca pentru a mă ispiti a nu știu câta oară.

A avut dreptate. M-am lăsat tentat. Am intrat în cameră fără să spun nimic. Au încercat să mă facă să vorbesc, însă am luat o revistă chiar fără să ridic ochii către ei și am înțepenit într-un colț, mama ocupând singurul scaun inconfortabil destinat vizitatorilor.

Am ascultat conversația lor distrat parcurgând paginile revistei care s-a dovedit a fi o compilație de cele mai extravagante articole posibile. Nici n-am remarcat că mama ieșise. Abia când fratele meu și-a dres vocea am ridicat, în sfârșit, ochii și am constatat că eram singuri. Ne-am privit o clipă, în tăcere, apoi fratele meu a luat cuvântul. Mai întâi, a fost o conversație mai mult decât banală, pe urmă a schimbat brusc subiectul.

— De ce nu vii să mă vezi?

— Întrebi pe bune? am zis eu sec.

— De fapt... nu, a răspuns el suspinând. Crezi că merit ce mi se întâmplă. Dar o să-mi pun întrebarea altfel. Ce învârți cât timp e

mama aici? Rămâi în mașina ta?

În acel moment, am închis revista, am aruncat un ochi la ușă și am decis să spun tot. Fără să mă opresc, am povestit momentele de deprimare pe scări, crizele de furie, confuzia în privința camerelor din urmă cu două săptămâni, întâlnirea mea cu Elsa. Am povestit despre toate momentele mele de indecizie și, de asemenea, momentul în care mi-am conștientizat sentimentele pentru o fată în comă. Am mărturisit, totodată, că tot nu puteam suporta ideea că fratele meu a omorât două adolescente doar pentru că fusese prea prost ca să se urce beat la volan. Am povestit toate astea la grămadă, însă a urmărit povestea. La un moment dat, am crezut chiar că-i văd ochii lucind puțin, dar nu, asta nu putea fi posibil.

— Mă vezi la fel și-n prezent? m-a întrebat el după monologul meu.

— Cum...

— Ce faci aici, așadar?

— Ce vrei să spui?

— Ce învârți în camera mea? N-a vrut să te vadă azi?

M-am ridicat dintr-un salt și în mai puțin de două secunde m-am năpustit asupra lui, punându-i mâna în piept, cu fața la mai puțin de douăzeci de centimetri de a lui.

— Ți interzic să vorbești așa de ea.

Ochii mei i-au ținut pe ai lui un lung moment, până când i-a ocolit. Ce a spus apoi m-a făcut să dau înapoi de surpriză.

— Ești îndrăgostit pe bune.

N-a spus-o cu răutate, nici cu ironie. Ci cu invidie. N-am înțeles nimic din ce a urmat. Mai ales că fratele meu a continuat să vorbească:

— Chiar ești îndrăgostit și te invidiez. Nu pentru că ești îndrăgostit, ci pentru că poți să simți acest gen de emoții. N-am fost niciodată foarte sincer sau... profund, da, asta e cuvântul. N-am fost niciodată înzestrat cu o mare putere de înțelegere în ceea ce simțeam pentru oameni. Nu știu. Mă temeam că nu mă iubesc? Sau

mă durea în cot, poate. Iar astăzi, asta mi se pare... zero. Însă asta nu înseamnă că reușesc să pricep.

Am rămas nemișcat în timp ce vorbea, pe urmă am înțeles că ar fi dorit să se oprească în acel punct al discuției. Eram cu totul depășit. N-am prea crezut-o pe mama când mi-a zis că fratele meu reflecta la ceea ce i se întâmpla. Ar fi trebuit, poate.

— N-ai decât să încerci, am spus eu întorcându-mă să mă așez în colțul camerei.

— Mi-ar plăcea, a replicat el fără ornamente.

— La ce te aștepți?

— Habar n-am.

Din acel moment, și-a îndreptat privirea spre fereastră, afară, și n-a mai vorbit decât cu mama, când ea s-a întors. M-a scrutat totuși câteva secunde când era gata să plecăm. Amestecul cel mai anarhic pe care l-am întrezărit vreodată. Avea o asemenea confuzie de sentimente și emoții în ochi, încât m-am întrebat un moment cum a putut afirma că nu simțea nimic. Apoi am dat din cap ca să-i spun la revedere sau poate să-l încurajez în nu știu ce. Răspunsul lui a fost și mai discret decât al meu, și ne-am oprit aici.

În mașină, mama a încercat să afle ce s-a întâmplat în cele zece minute cât ea a lipsit. Am avut impresia că a aranjat să ne lase singuri. Când am dus-o la ea, a vrut să rămân. Pentru prima dată, am spus da fără să ezit. Nu puteam să-i cer lui Julien să-mi țină companie seara, mai ales că botezul Clarei e duminică și că e altceva de făcut decât să se ocupe de cel mai bun prieten.

* * *

Și iată cum mă abțin să-l sun de trei ore, deoarece am sentimentul că seara va fi foarte dură. N-am chef să merg la mama, fiindcă o să primesc o grămadă de întrebări. N-am chef să merg la un coleg, pentru că voi primi încă și mai multe. Am chef doar s-o văd pe ea.

Cartea mea interactivă se pune în mișcare deodată în capul meu. A rămas blocată toată ziua la pagina 100 sau „pagina albă”, cum îmi

place s-o descriu. Acum, e ca și cum o bătaie de vânt a întors, pur și simplu, pagina la 99: „Faceți ce aveți chef”.

Ce mă împiedică să merg s-o văd pe Elsa astă-seară? Vizitele sunt permise în fiecare zi, doar orarele variază. Azi e joi. În mod normal, e posibil de la ora 15 la ora 18. Am răspunsul o jumătate de secundă mai târziu. Termin la ora 18. Deci nicio posibilitate să reușesc.

Ba da. Există una. Nici n-apuc să zâmbesc la pagina 54: „Faceți tot ce puteți ca să reușiți”, că mă grăbesc spre biroul șefului meu. În cartea mea interactivă, nu era trecut *ce* să faci pentru a reuși, era trecut doar *totul*. Aleg onestitatea parțială – n-am timp ca să inventez cine știe ce.

— Am ceva important de făcut. Pot să plec mai devreme?

Superiorul meu mă privește cu suspiciune. N-am depus niciodată o cerere personală de când lucrez în această companie, dar izbucnirile mele de furie față de Cindy la momentul despărțirii noastre, chiar dacă au avut loc în urmă cu un an, mi-au marcat dosarul personal cu o mare cruce roșie.

— Ce este această chestie importantă? întreabă superiorul meu oftând.

— E complicat de explicat, răspund eu ezitând.

— Am impresia că dumneavoastră sunteți cel complicat, Thibault.

— E foarte posibil.

Răspunsul meu îl face să zâmbească și înțeleg că am câștigat.

— Ce înseamnă mai devreme pentru dumneavoastră? mă întreabă el văzându-mă deja ieșind din biroul lui.

— Imediat, spun eu, chibzuind că nu risc altceva decât un refuz politicos.

— Haideți. Ștergeți-o. Însă mâine sunteți aici la ora 7.

Dau din cap în semn de mulțumire, apoi fug în biroul meu să-mi iau lucrurile. Îmi iese inima din piept, de la alergarea pe scări sau pentru victoria mea, nu știu. Nu mă interesează.

Nu știu decât un singur lucru.

O voi vedea.

21.

ELSA

E cu o săptămână înainte de Crăciun. E joi și Thibault e aici.

Deja e în cameră de ceva timp. A ajuns euforic. Mi-a povestit despre ziua lui ciudată, mi-a spus chiar că a plecat de la muncă mai devreme ca să vină să mă vadă. Am rămas perplexă auzind această informație. Cu atât mai mult că e una dintre acele rare dăți când a avut loc o conversație de acest gen cu mine, dacă putem vorbi de conversație. Vocea lui colorată era plină de nuanțe sclipitoare. Într-un final, s-a stabilizat pe o textură catifelată și n-am mai înțeles prea bine. De altfel, tot nu prea înțeleg, dar nu-i nimic. Mă simt bine, asta contează.

În ciuda lui „minus X” mângălit pe fișa mea de urmărire medicală, mă simt bine.

De altfel, mi se pare că Thibault este singura persoană care nu este la curent cu acest detaliu. Poate de aceea mă simt bine când e aici. Poate de aceea simțurile îmi revin mereu în prezența lui. Îmi ador prietenii și familia, însă... Thibault e cu adevărat cel pentru care țin cu orice preț să mă trezesc.

Acum e ca în toate celelalte dăți, întins alături de mine. Ca și în toate celelalte dăți, mi-a rebrânșat prost aparatul de respirat, ceea ce va genera o bombăneală zdravănă din partea infirmierei când își va da seama. Până acum, ea credea că tubul aluneca. Nu bănuiește că îl debranșează cineva, cu regularitate.

Am, de altfel, impresia că Thibault s-a obișnuit să mă deplaseze. Sau a făcut mușchi. Dar în numai câteva zile ar fi surprinzător. Asta nu l-a împiedicat ca azi să mă împingă până la extremitatea patului, fiindcă l-am auzit oftând de mulțumire așezându-se pe salteaua mea. N-am totuși certitudinea că doarme.

— Elsa...

Nu, nu doarme. Or, poate vorbește în vis. Însă această șoaptă e

aceea a unei persoane cât se poate de trează.

— Elsa...

Aș vrea să mă înfior. Ce mult mi-ar plăcea să-i răspund! Prenumele lui mi-a trecut de mai multe ori prin minte în două săptămâni decât cel mai mic alt gând de două luni. E una dintre singurele certitudini pe care le am în privința lui. Prenumele lui. Pentru restul, nu pot decât să-mi imaginez cum arată.

În timpul orelor mele de singurătate, am avut timp să-mi triez simțurile. La început, am pornit de la faptul că vederea e cea mai importantă, dar, fiind izolată doar cu auzul, mi-am spus că a auzi e deja un atu foarte bun. Pentru gust, am decis că ar putea fi secundar. Pentru miros, am conștientizat că mi-ar plăcea să cunosc mirosul lui Thibault. În acel moment, micul bip de lângă mine s-a ambalat pentru câteva secunde, apoi m-am întors la exercițiile mele mentale, însă ajung mereu la concluzia că niciunul nu e atât de eficient ca atunci când Thibault e întins lângă mine.

Și astăzi, mai mult ca niciodată, aș vrea să-i descopăr fața, culoarea ochilor, să observ acele mâini care mi-au trimis descărcări electrice în brațe prima dată. Aș vrea să-l simt, să știu dacă are un parfum, să învăț să-i recunosc mirosul pielii. Aș vrea să-i ating corpul cu întregul meu corp.

Las, în schimb, simțul gustului deoparte, deoarece captorul de puls se ambalează prea tare când zăbovesc asupra lui. De fiecare dată când mi-am imaginat că-l sărut pe Thibault aducându-mi amintirea pe care o am cu buzele lui pe obrazul meu, am auzit venind infirmiera. A patra oară în mai puțin de o jumătate de zi, medicul de serviciu i-a zis să înceteze să-l mai întrerupă pentru asta. Îmi amintesc totuși că a vorbit pentru a-i aminti colegului, medicul meu titrat, să mă pună la un scanner. Dar când a văzut „minus X” pe fișa mea, s-a răzgândit imediat, cerându-i infirmierei să-i ignore spusele de mai înainte. Acest interludiu mi-a lăsat o foarte mică speranță de a arăta lumii că sunt în continuare activă, din punct de vedere medical. Numai că toți se lasă în seama captorilor de mai

slabă amplitudine, dintre care niciunul nu indică semnele activității mele cerebrale. Totuși... Totuși sunt vie!

Îmi vine să strig.

Sunt vie!

— Elsa... Când ai de gând să te trezești?

Vocea lui Thibault îmi dă chef să plâng. Îmi pot simți glandele lacrimale care încearcă să se activeze. Este fantastic să le poți repera în corpul tău. Desigur, nu e o mare victorie dacă, atunci când mă voi trezi, voi declara cu mândrie că le pot localiza, însă acum, e un adevărat deliciu să pot, încă o dată, percepe părți din organismul meu. A simți nu e decât o etapă pe drumul mișcării. E un fel de credo pe care mi l-am inventat. Creierul meu e capabil să primească informații. În prezent, aș vrea să le trimită.

Aș vrea, de asemenea, să-i pot da un răspuns lui Thibault. Și îndoielile mele mă fac să mă scufund la loc. Știu că am nevoie de timp să mă trezesc. Dar n-am acest timp. Acel „minus X” din fișa mea se va transforma, poate, curând în „ceva mai puțin”. Și chiar dacă sper că sintagma asta din urmă ar fi cea mai plauzibilă, știu foarte bine că nu va fi infinită. A lua o asemenea decizie îi va măcina, cu siguranță, pe părinții mei. Nu i-am „văzut” de la discuția lor cu doctorul-șef, știu că reflectează. Însă, în locul lor, dacă ar trebui, într-un final, să mă decid asupra da-ului, aș prefera să nu mai zăbovească.

— Vreau să te trezești.

Aceste câteva cuvinte pronunțate cu șoapta cea mai înceată mă scot din gândurile mele negative. Sunt împărțită între ironia de a gândi: „Și eu vreau!” și un „Mulțumesc” plin de emoții. În orice caz, nu pot decât să mă mulțumesc să-mi imaginez spunând una sau alta. Corpul meu pare totuși să-mi perceapă dorința, fiindcă mă aud oftând. Mi se pare chiar că-mi simt diafragma mișcându-mi-se în abdomen. Încă un progres. Dacă Thibault ar putea rămâne permanent lângă mine!

Mi-l imaginez încolăcit lângă mine în fiecare oră din zi și din

noapte, respirând, vibrând, mai prezent ca niciodată. Îmi închipui din nou buzele lui pe obrazul meu. Ritmul meu cardiac se accelerează puțin pe monitor, dar nimic alarmant. Gândurile mi se îndreaptă singure către ceea ce-mi interzic de ceva vreme, însă nu mă pot abține. Țiuitul bipului se accelerează mai mult și-i spun răspicat creierului să controleze asta. Trebuie să cred că asta va funcționa.

De aici, imaginația mea deraiază. La modul serios.

Apoi totul întepenește.

Simt o senzație urcându-mi pe picioare.

Îmi e frig.

— Elsa. Trebuie să te trezești și să-ți întărești puțin mușchii!

Tonul ironic al lui Thibault mă surprinde la fel de mult ca senzația de frig. Oare despre ce vorbește?

— Tocmai mi-am permis să mă uit la picioarele tale. Sper că nu te superi. Am împins doar partea de jos a cearșafului. Nimic necinstit din partea mea, nu văd decât între picioare și genunchi. Mă întrebam doar cum arată.

Îmi vine să râd. Ce ar putea avea picioarele mele atât de interesant?

— M-am documentat puțin în privința alpinismului. Citind despre asta, mi-am zis că trebuie să fii super-musculoasă! Însă acum, draga mea, o să ai de muncă după ce te trezești!

Din nou, aș vrea să râd fără oprire, să-i răspund lui Thibault că voi lucra oricât va vrea și că, pentru moment, chiar nu contează dacă pulpele mele seamănă cu niște crengi de copaci. Chiar nu contează! Mi-e frig, Thibault! Îți dai seama?

— M-am îndrăgostit de tine, Elsa.

Unu. Doi. Trei. Biiiiiipp!

Captorul de puls emite un sunet în momentul în care pieptul mi se încordează. Mușchii gâtului se contractă brusc, capul mi se dă ușor pe spate. Umerii îmi sunt trași în jos. Bazinul mi se duce înapoi. Mi se taie respirația. Apoi totul revine la poziția inițială.

Simt furtună în tot corpul, ca un ecou sau ca o reverberație, dacă pot să spun așa, a ceea ce tocmai mi s-a întâmplat. Pentru o secundă întreagă, am fost complet conștientă de corpul meu. Repet-o, Thibault, te implor! Vreau să fiu eu din nou.

— Elsa... Eu... Cred că tocmai m-ai auzit.

Da, tocmai te-am auzit, Thibault! Sigur că da! Sunt două săptămâni de când te aud! Și așa vrea să te aud repetând-o din nou și din nou. Pentru a mă trezi, pentru a mă liniști, doar pentru plăcerea de a ști asta. Să știu că o persoană pe această planetă crede încă în mine.

Dar aud doar un mare foșnet al cearșafurilor și greutatea unui corp care se ridică de pe saltea. Îl percep pe al meu, care este deplasat și reșezat în mijlocul patului. Apoi Thibault își pune din nou încălțăminte și se îmbracă. Îi cunosc pe de rost ritualul. Puloverul, geaca, fermoarul, gulerul, mănușile, căciula în buzunar și mâna prin păr.

Greutatea lui pe marginea patului meu.

— Știu că mă auzi, Elsa.

Buzele lui pe obrazul meu.

Bipul captorului de puls la atingere.

— Îmi oferi de fiecare dată această dovadă.

În acel moment, percep zgomotele alergării pe hol, însă pașii grăbiți trec prin fața ușii mele fără să se oprească la ea. Asta pare să-l aducă pe Thibault la ceea ce se pregătea să facă.

— Pe mâine...

Un nou sărut și Thibault iese.

Creierul meu a înmagazinat mai multe informații ca niciodată. Acum, la lucru.

22.

THIBAULT

— Dați-vă la o parte!

Mă retrag spre marginea holului, tonul presant al infirmierului fiind suficient pentru a mă face să înțeleg că n-a mai avut timp să fie politicos. Nu știu ce se întâmplă, dar totul se agită la etajul al cincilea. Infirmiere și medici aleargă într-un mod organizat și foarte precis, chiar dacă pentru mine e destul de haotic. Ceva trebuie să se fi întâmplat, însă în momentul ăsta nu-mi pasă deloc.

Mintea mea a evadat. Undeva între corpul meu și inima mea. N-am făcut niciodată o declarație în asemenea circumstanțe. În același timp, aş pune la încercare pe oricine să-mi arate o situație similară.

O iau pe scări, deoarece toate lifturile sunt rechiziționate pentru cazul urgent care pare să bage în panică jumătate din etaj. Când ajung la parter, agitația pare că s-a propagat deja. Ies din clădire mergând pe lângă pereți ca să nu-i deranjez pe oamenii în halat care se grăbesc în exterior. Zăresc o îmbulzeală de medici la vreo treizeci de metri. Trebuie să fie motivul harababurii.

Mă întorc la mașină, deși gândurile mi-au rămas tot la al cincilea etaj în jurul corpului firav din camera 52. Acel trup pe care aş fi vrut să-l strâng în brațe. Totuși, când i-am văzut picioarele atât de subțiri și fragile după luni de nemișcare, mi-am înfrânat dorința egoistă și m-am mulțumit să mă așez din nou lângă ea înainte să plec. Mi-a fost prea frică să nu sfârșim ceva.

Ajung la mine douăzeci de minute mai târziu, fără să fiu cu adevărat conștient de drum. Mă instalez pe canapea, cu toate simțurile adormite. Gesturile nu-mi sunt decât reflexe și obiceiuri. O idee mă invadează încet în timp ce sorb dintr-un pahar cu suc de pere. Iubesc pe cineva și acel cineva a auzit asta. Oftez profund și-mi mușc buza de jos pentru a-mi stăpâni un surâs larg, însă în zadar. Oricine mi-ar cere să-i explic situația m-ar diagnostica nebun.

Îndepărtez acest gând spunându-mi că, dacă aş fi întâlnit-o şi iubit-o pe Elsa înainte să intre în comă, situaţia ar fi fost până la urmă puţin diferită.

Soneria telefonului mă obligă să mă ridic în şezut pe canapea şi să ies din visul meu cu ochii deschişi.

— Alo? spun eu căscând.

— Eşti deja obosit la o oră ca asta?

— Julien... N-am dreptul nici măcar să casc?

— Nu când te sun!

— Bun, de ce mă suni?

Cel mai bun prieten al meu se lansează într-un mic chestionar pregătit într-un mod savant de către soţia lui pe subiectul botezului Clarei. Dacă m-am gândit bine, nu trebuie să uit nu ştiu ce detalii, va trebui să fac asta în timpul ceremoniei etc. Şi trec peste.

— Îmi amintesc de tot, stai liniştit! Ce încearcă să facă aici Gaëlle? Să-mi dea un ultim test de naş? N-a ajuns cel din weekendul ăsta?

— Ba da, ba da, te-ai ocupat foarte bine de Clara. Gaëlle e cu adevărat mulţumită.

— Şi atunci?

— Încerc doar să mă destresiez puţin.

Cu asta, Julien mă ia prin surprindere. Cel mai bun prieten al meu e stresat?

— Ce te-a apucat? îl întreb eu imediat.

— Oh, e doar organizarea botezului care ne ţine puţin în tensiune.

Tonul lui Julien mă face să ezit.

— Julien... Ce aştepţi de la mine, de fapt?

— Ai un moment liber în seara asta?

— Bineînţeles că am un moment liber pentru tine! Ce se întâmplă?

Răspunsurile lui Julien încep să mă neliniştească pe bune, în ciuda încercărilor lui de a mă calma.

— Oh, nimic grav, stai liniştit!

— De ce toată tărașenia asta?

— Am doar o chestie să-ți spun. E în regulă dacă ne vedem în pub? Sau nu, mai degrabă la tine. Ar fi bine pentru tine?

— Da, bineînțeles! Ești sigur că totul e în regulă?

— Sigur. Pe mai târziu.

Julien închide. Rămân perplex o clipă și abandonez ideea de a-l suna înapoi pentru a afla mai multe. Va fi lângă mine curând, atunci să aștept. Scrutez apartamentul. N-am fost atent când am venit mai devreme, pentru că eram atent doar pe jumătate la ce făceam. Oricum, sufrageria e în dezordine.

Profit de jumătatea de oră cât îi va lua lui Julien să ajungă până la mine pentru a face puțină ordine, apoi mă uit ce aş putea să-i ofer în afară de suc de pere. Răspunsul e evident după cinci minute de căutare activă: nimic. Asta e, cel mai bun prieten al meu n-o să se supere.

Interfonul sună. Îi deschid lui Julien ușa de la intrarea în imobil și-l aștept în pragul ușii apartamentului. Când ajunge, după un minut, îl privesc insistent pentru a încerca să înțeleg venirea lui neașteptată la mine. Mă salută și intră rapid, se descaltă, o șterge în sufragerie și se prăbușește pe canapea.

Îi arăt sticla cu suc de pere fără să pronunț nimic. Răspunde cu un gest din mână cum că-i place. Niciunul din noi n-a scos un cuvânt după discuția prin interfon. Mă așez în fața lui și-l scrutez atent. Îmi vine să râd pentru că, în general, se întâmplă opusul.

— De ce râzi? mă întreabă el.

— În ultimele dăți, mai degrabă tu erai cel care aștepta să vorbesc. Acum ar trebui să te hotărăști să deschizi gura.

Julien dă din cap și văd un surâs schițându-i-se pe buze. Pe urmă se ridică, îmi strânge mâna dreaptă cu stânga, semn că se teme pe bune, și inspiră o dată.

— Gaëlle e însărcinată.

Într-o fracțiune de secundă, trec printr-o mulțime de stări. Bucuros pentru prietenul meu, gelos pe el, încântat că fina mea va

avea un frățior sau o surioară, neliniștit pentru cuplul prietenilor mei care va avea un al doilea copil în casă și înțeleg atunci nevoia lui Julien de a se „destresa”, cum mi-a zis la telefon. Rezum totuși toate astea într-un singur cuvânt.

— Genial!

Julien mă fixează cu privirea și văd, în sfârșit, cum i se luminează fața.

— Tu ai zis-o!

Mă ridic și merg să-l strâng în brațe. Simt toată emoția lui la ideea de a deveni tată a doua oară. Remarc chiar că plânge puțin, cu siguranță de bucurie, nu văd din ce altceva.

— Ești bine? mă întreabă el reaşezându-se pe canapea.

— Cu o astfel de noutate? Evident!

— Nu, dar... Vreau să zic...

Înțeleg disconfortul ușor al lui Julien. Știe că ador copiii. Toată lumea știe. Și știe, de asemenea, că faptul de a nu avea și eu copii începe să mă tracaseze.

— E în regulă, Julien. Nu-ți face griji. Voi găsi persoana la momentul potrivit.

— E un adevărat progres asta! exclamă el sincer.

— Da, știu. Totuși, îmi explici de ce ești atât de stresat?

Prefer să schimb subiectul discuției, n-am chef să vorbesc despre situația mea cu Elsa.

— Ei bine, tocmai asta mă frământa, mărturisește el.

— Ce anume?

— Tu.

— Eu?

— Faptul de a te anunța.

Aș fi vrut să izbucnesc în lacrimi dacă principiile mele de bărbăție n-ar fi fost atât de impunătoare într-o situație ca asta. Le-am lăsat deoparte când am plâns ultima dată în pub, dar în clipa asta mă țin de ele.

— Julien... Pe bune, încetează să te torturezi cu asta. Da, sunt

puțin gelos pe familia minunată pe care o ai, însă cred că sunt pregătit să-mi întemeiez una, așa că lasă toate astea în spate, bine?

Julien pare să verifice pe fața mea dacă n-am strecurat o minciună pe undeva.

Aparent, n-a găsit nimic. Dă din cap și îi surâd cu amuzament. Ne punem pe râs când telefonul meu sună din nou.

— Scuză-mă, revin imediat, îi spun eu în mijlocul hohotelor noastre.

Răspund fără să privesc proveniența apelului, cufundat încă în euforia veștii pe care tocmai am primit-o. Devin brusc serios auzind ambianța din spatele vocii feminine. Nu sunt capabil s-o asociez unui loc, dar ceva îmi spune că apelul nu e neimportant.

— Domnule Gramont?

— Da.

— Bună seara. Spitalul Rosalines.

Sângele îmi îngheață în vene. Vocea infirmierei dispare în spatele unui ecran sonor pe care creierul meu îl fabrică singur pentru a ascunde informațiile în timp ce caută motivele posibile unui asemenea apel. Prima persoană care îmi vine în minte e Elsa. Însă nu-mi dau seama de ce spitalul m-ar contacta pentru ea.

— Alo? Domnul Gramont? Mai sunteți acolo?

— Ăă... Da, scuzați-mă. N-am auzit nimic. Puteți repeta, vă rog?

— Spuneam că vă contactez deoarece n-am reușit să găsim o altă persoană, doamna Gramont. Cred că e vorba de mama dumneavoastră, nu?

— Așa este. Ce se întâmplă?

— Îmi... îmi pare rău să vă anunț asta prin telefon, dar... Fratele dumneavoastră a murit. S-a aruncat pe fereastra camerei în urmă cu aproximativ o oră. Am încercat în zadar să-l reanimăm. Toată echipa este convinsă că este vorba de un suicid. Îmi pare sincer rău. Ar... ar trebui să treceți pe la spital pentru a regla partea administrativă și apoi pentru... mă rog, înțelegeți dumneavoastră.

Dacă mai zice o singură dată că îi pare rău, închid.

— Domnule Gramont?

Sunt pe cale să mă lichefiez. Îmi este groaznic de frig. Chiar dacă mintea mea e aproape goală, reușesc totuși să răspund:

— Ajung în treizeci de minute cu doamna Gramont.

Închid fără să-i las timp să mai adauge nimic. Mă îndepărtasem din obișnuință, pentru a nu-l deranja pe Julien cu conversația telefonică. Într-un final, îl simt apropiindu-se de mine.

— Thibault? Ce se întâmplă?

Rămân mai întâi în fața ferestrei, pe urmă mă întorc încet. Principiile mele de bărbăție sunt pe cale să se spargă în mii de bucăți.

— Legat de Sylvain...

Julien înțelege într-o clipă. Totuși, nu văd cum e posibil. Oricum, și-a dat doar seama că s-a întâmplat ceva grav.

— Trebuie să pleci la spital? întreabă el.

— Neapărat, însă mai întâi trec s-o iau pe mama.

— Chiar așa?

Dau din cap, incapabil să pronunț un cuvânt în plus. Julien se foiește în jurul meu în timp ce rămân imobil, îmi aruncă încălțărilor și geaca de cosmonaut. Nu știu cum m-am trezit în mașina lui pe locul din dreapta. Nu știu nici cum a ajuns mama pe bancheta din spate. Nu mai știu nimic. Absolut nimic. Nimic altceva decât durerea și nenorocita asta de barieră pe care încercăm s-o punem împrejur.

23.

ELSA

Mi-a zis pe mâine.

Însă a trecut o săptămână.

M-am întors la ultimul nostru contact de nenumărate ori pentru a vedea dacă nu m-am înșelat, dar nu. Sunt sigură că mi-a zis pe mâine. La început, eram destul de liniștită. A avut, poate, altceva de făcut. A avut, *cu siguranță*, altceva de făcut. Asta n-a împiedicat puțină gelozie din partea mea.

Am încercat o mică speranță în timpul săptămânii, când clanța de la ușă a scârțâit, însă nu era decât un medic. N-am știut exact care, totuși am avut o bănuială pentru rezidentul meu. Cred că a răsfoit fișa mea și a mângălit ceva. A zăbovit, de asemenea, lângă toate ecranele mele ca și cum le studia, pe urmă a plecat fără să pronunțe nimic. Pe de altă parte, de ce ar fi vorbit?

Am experimentat atunci noi emoții. Decepție, angoasă trecătoare. Frică.

Pe aceasta din urmă ar trebui să încetez s-o mai am. Cu toate astea, aș fi vrut s-o las să vină ultima de tot. Mai ales că nu e genul de frici pe care vreau să le simt.

Pe un ghețar, când aveam crampoanele în picioare și zăream un pod de zăpadă sau o crevasă, îmi era întotdeauna puțin frică. Dar era o teamă cu adrenalină controlată, cum îi spuneam eu lui Steve. Știam că nu depindea chiar totul de noi, de felul nostru de a traversa, de delicatețea, rapiditatea, de agilitatea și inteligența noastră. Era întotdeauna o fărâamă de noroc, însă, la drept vorbind, nu faci alpinism dacă n-accepti să-ți asumi riscuri la fiecare pas.

Ceea ce resimt astăzi este o teamă care mă consumă din interior. N-o pot controla, nici s-o sufoc în spatele altei emoții. Stau într-o așteptare care mi se pare interminabilă.

Mai întâi, mi-e teamă că Thibault nu va mai veni niciodată. Ca

atare, exercițiile mele mentale nu vor mai fi la fel de eficace și deci e posibil să nu mă trezesc la timp. În mijlocul a toate astea, mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva. Pe scurt, e cert că organismul meu va reîncepe să funcționeze în jurul acestei chimii crâncene.

Din fericire, asta a stimulat puțin celelalte funcții. Simțul tactil îmi revine treptat. Mi se pare chiar că am perceput un miros de iasomie când îngrijitoarea mi-a pus două picături pe gât, dar n-am știut dacă a fost, pur și simplu, rodul imaginației mele sau o informație reală. Încă o dată, am ales să gândesc că e reală. Cu riscul de a muri, să fac în așa fel încât să înmagazinez cât mai multe informații cu puțință, chiar dacă asta implică doar să simt un miros de iasomie. Sau s-o inventez.

Am impresia că sunt un sac plin cu o grămadă de lucruri tot atât de groțesti pe cât de naturale, dar care se încălesc unele în altele. Chiar nu mai deosebesc informațiile care mă asaltează. Sunt tot mai multe. Ca și cum creierul meu a ajuns la saturație. Ca și cum zonele active n-ar însuma decât câțiva nanometri pătrați, iar ultimele trei săptămâni au ocupat tot spațiul. Se îngrămădesc, se suprapun. Mă tem că vor sfârși prin a se amesteca. De asta mi-am zis în fiecare zi că de mai puțin de o săptămână Thibault mi-a spus pe mâine, însă radioul femeii de serviciu îmi confirmă data în fiecare noapte.

Și e ciudat, pentru că nici sora mea n-a venit miercuri. Poate că avea examene. Poate că ultima vizită a zdruncinat-o prea tare. N-am nicio speranță că a rezolvat-o deja cu Steve. Nu face deloc parte din cârdul care se ține după ea. Sper, pur și simplu, că va reuși. Steve merită o poveste frumoasă și ar fi timpul ca și ea să construiască una.

Aș fi vrut atât de mult să construiesc și eu una!

Am în același timp impresia că e esențial și ridicol să gândesc așa. Cum, în starea mea, pot acorda o importanță așa de mare unei povești de dragoste? Ar trebui să vreau să trăiesc pentru a mă mișca, să mă întorc pe un ghețar, să-mi văd familia, să întâlnesc oameni, să descopăr lumea, să zâmbesc la nesfârșit și să râd iar și

iar. Știu că astea sunt lucrurile care contează pentru mine. Foarte mult. Știu, de asemenea, că sentimentul de a iubi e tot ce aduce culoare în mijlocul a toate astea.

Zâmbesc în mintea mea. Aș putea aduce atâta informație surorii mele cu poveștile mele cu culori! I-ar folosi cu adevărat în pictură. Nu-i doresc să fie în locul meu pentru a descoperi tot ce am învățat, însă aș vrea să împart asta cu ea. Și apoi, nu știu dacă ar fi capabilă să adapteze sinestezia mea la lumea reală cu pictura și pensulele, totuși ar merita să încerce.

Gata, am început să divaghez. Trebuie să mă opresc din a gândi. În sfârșit, să mă opresc din a gândi la atâtea lucruri în același timp. Mă zăpăcește. Am găsit soluția ieri, mă rog... ceea ce cred a fi ieri. O aveam deja de ceva timp, dar n-am observat cât de mult această activitate mi-ar permite să uit restul. Când am aplicat-o, mi-am dat seama cât de mult asta îmi ușurează mintea. Așadar, o reiau acum.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Din timp în timp, un gând se bagă pe furiș la mijloc. Un „vreau să iubesc”, pe care-l alung imediat. Asta m-ar antrena într-o divagare prea nefastă.

Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

Chiar dacă asta nu se va întâmpla decât cu o jumătate de secundă înainte ca mintea mea să se stingă definitiv, vreau să întorc capul și să deschid ochii.

24.

THIBAULT

Zgomotul unei uși care se trăneste pe palierul etajului meu mă face să tresar. Deschid ochii cu greu și las timp pupilelor să se obișnuiască treptat cu întunericul. Într-un colț al încăperii, micul ceas electronic arată 2.44. Aud zumzăitul frigiderului în bucătărie, ca un fel de murmur lichid, hurelul unei mașini sau două, jos, în stradă. Câteva mici semnale roșii strălucesc în apropierea mea. Becurile stradale trimit o slabă lumină portocalie în apartamentul meu.

Dacă n-aș avea presiunea asta nenorocită în zona stomacului, aș spune că e vorba de o noapte normală, liniștită, în care aș fi adormit pe canapeaua mea răsfoind ceva. Numai că nicio carte nu se găsește pe masa din sufragerie, doar o sticlă goală de suc de pere. Și sunt două zile de când n-am făcut un duș. Sau poate trei...

Împing pătura veche cu picioarele și mă ridic. Mi se învârt capul. Cred, de asemenea, că sunt douăzeci și patru de ore de când n-am mâncat nimic. De când cu exactitate sunt așezat pe canapea?

E mai bine să nu caut răspunsul.

Stomacul mi se strânge și mai mult. Nu reușesc să-mi dau seama dacă mi-e foame sau nu. În orice caz, ar fi înțelept să măncă ceva. Mă ridic stângaci și mă îndrept spre bucătărie. Frigiderul e încă destul de plin, dar primele alimente pe care le scot din el sunt fie neinteresante, fie stricate. Mă decid în final asupra unui antricot și a unor paste. Masa studentului perfect, însă la ora 3 dimineața e singurul lucru de care am chef.

Pun apă la fiert, pregătesc pastele alături. Tigaia începe să se încălzească și arunc în ea bucata de carne, îndeplinesc ultimele gesturi, adică să scot o farfurie, tacâmuri și o strecurătoare, într-un întuneric total, apoi mă trântesc pe unul dintre scaune. Am făcut toate astea în întuneric, având ca singure repere cele pe care lumina

slabă a stâlpului le oferă cu zgârcenie. Nu știu cum ar fi să mănânc într-o asemenea penumbră, dar știu că n-am chef să încerc experiența. Îmi dau în spate scaunul ca să ajung la hotă. Am brațul suficient de lung pentru a apăsa pe micul întrerupător. Lumina galbenă rămâne în spatele meu, însă oferă suficientă claritate pentru a-mi permite să disting împrejurul meu. Problema e rezolvată.

O altă mică lumină albă și care pâlpâie îmi atrage atenția în sufragerie. E vorba de telefonul meu. L-am lăsat și pe el deoparte de câteva zile, ca pe telefonul fix. Mi-am dat silința chiar să schimb mesajul de pe robotul celui de-al doilea, sugerându-le apelanților ca, dacă e ceva cu adevărat important, să lase un mesaj, iar eu îl voi asculta. În cazul opus, oamenii n-au decât să închidă. Îmi amintesc că am auzit-o pe mama de două ori, pentru a mă întreba cum mai sunt. Julien și Gaëlle la fel. Însă, după prima zi, nimic.

Pentru telefonul mobil, n-am procedat la fel. N-aveam să trimit un mesaj întregului Pământ ca să explic situația. Probabil că am vreo treizeci de notificări diverse. Între mesajele vocale și scrise, o să am cu ce să mă ocup o dimineață întreagă. Știu că, pe lângă mama și Julien, vor fi și alți membri ai familiei, și, mai rău, știu că vor vorbi despre masa de Crăciun, care trebuie să aibă loc în câteva zile. Vărul meu probabil că a încercat și el să mă contacteze de sâmbăta trecută. N-am curajul încă să vorbesc cu nimeni.

În spatele meu, apa fierbe. Mă ridic pentru a vărsa în ea paste, întorc în tigaie antricotul al cărui miros mă face deja să salivez și-mi liniștesc mental stomacul făcându-l să înțeleagă că cina e gata imediat. E ciudat să văd cât de mult instinctele noastre primitive pot interveni în momente în care nu ne așteptăm deloc la asta. Moartea fratelui meu mă deprimă și corpul îmi cere de mâncare. Poate părea lipsit de sens, dar nu, e ciclul natural al lucrurilor.

Exact asta a spus și persoana care l-a înmormântat pe fratele meu sâmbăta trecută. Totul nu e decât un ciclu. Ne naștem, trăim, murim. E ciclic, continuă pentru alții, până ce se duc la rândul lor. Nu știu unde am început, însă ce e sigur e că am impresia că sunt

blocat undeva la mijlocul cercului fără să pot ieși de aici.

Ba da, de fapt, știu unde am început: joia trecută, când am ajuns la spital cu mama și cu Julien. Mi-am dat seama imediat, a fost evident că fratele meu s-a sinucis efectiv și că nu era vorba de un accident. A lăsat câteva indicii în camera lui, dintre care unul îmi era destinat personal. Când eram mici, am spus că într-o zi vom fi piloți de linie și că vom zbura împreună, amândoi. Pe avionul de hârtie pus pe patul lui scria: „Am decolat fiecare în direcția lui, numai că n-am ales aceeași pistă de aterizare”. Era un smiley dedesubt și, chiar dacă ar exista o apropiere tulburătoare cu modul în care și-a pus capăt vieții, știu că fratele meu amintea, pur și simplu, de alegerile noastre de viață.

Apoi totul s-a înlănțuit fără să fiu cu adevărat atent la asta. Hârtiile, înmormântarea, șeful meu care îmi dăduse două săptămâni de concediu, botezul Clarei, unde toată lumea m-a lăsat în pace pentru că Gaëlle și Julien preveniseră o mare parte din adunare. Am reușit să scot un zâmbet când am luat-o pe Clara în brațe la momentul semnării în caietul enorm, apoi când am plecat chiar după ceremonie. Revenind acasă, mi-am schimbat robotul telefonic. După aceea, n-am mai contactat pe nimeni.

Mirosul cărnii fripte mă readuce în prezent. Îmi pregătesc farfuria și o pun pe masă. Sunt surprins de lăcomia cu care îmi devorez cina. Golesc o jumătate de sticlă de apă și o umplu la loc înainte să mă întorc în sufragerie. Nu știu dacă e din cauza faptului că am mâncat sau, pur și simplu, că m-am trezit la o astfel de oră, totuși îmi e groaznic de somn. Mă prăvălesc pe canapea, pentru prima dată în mai multe zile, cu intenția vădită să dorm. N-apuc să număr până la trei, că tenebrele mă învăluie din nou.

De data asta, soneria de la ușă e cea care mă trezește. O privire rapidă la ceas. E aproape ora 11 dimineața. Sufrageria e inundată de lumină, totuși, dormeam cu adevărat adânc. Zgomotul strident al soneriei mă face din nou să tresar și mormăi un „Vin imediat” vag dând la o parte pătura.

Oglinda mică din spatele ușii de la intrare trebuie să-mi servească pentru prima dată într-un an, fiindcă am nevoie de trei secunde ca să încerc să-mi aranjez părul. În rest, sunt îmbrăcat la fel de o veșnicie, dar e mai bine decât nimic.

Deschid ușa cu intenția fermă să trimit la plimbare persoana care se află în spatele ei și mă abțin văzând-o pe vecina bunicuță.

— Aaa! Iată-vă! exclamă ea. Nu știam dacă erați în vacanță sau nu, deoarece cutia dumneavoastră poștală dă pe dinafară! Mi-am permis să recuperez plicurile care n-au mai încăput decât pe jumătate. Uitați! Și... ar trebui să faceți un duș.

Îmi face cu ochiul și rămân blocat în timp ce ea se întoarce la apartamentul ei. Conștientizez că ea a fost cea care și-a trântit ușa pe la vreo 3 dimineața. Are o energie surprinzătoare pentru vârsta ei. Și nu pierde vremea cu prea multe politețuri.

Arunc un ochi pe scrisorile pe care mi le-a dat. Nimic foarte important, le pun în sufragerie. Ezit între o cafea și un duș, și optez pentru cafea, apoi pentru duș. Foamea mă scoate din baie și curând scotocesc din nou prin frigider. În timp ce bucata de carne sfârâie în liniște, iau plicurile primite prin poștă și mă fac că mă interesează.

Aveam dreptate, nu prezintă nicio urgență. Sunt chiar corespondențe complet inutile. Mica pâlpâire albă a telefonului mobil intră în câmpul meu vizual în momentul în care duc totul la intrare. În timp ce deschid scrisorile, continui să-mi încarc telefonul.

Privesc rapid mesajele scrise și răspund foarte pe scurt lui Julien, vărului meu și mamei. N-am chef să sun pe nimeni. Vine apoi lunga listă de mesaje vocale și las telefonul pe difuzor pentru a le auzi pe toate, strigând „șterge” din când în când din bucătărie, unde îmi supraveghez mâncarea. Cred că sunt la al doisprezecelea când o voce nouă își începe discursul.

— Bună, Thibault. Sunt Rebecca. Ți amintești, ne-am văzut deja de două ori la spital. Trebuie să ți se pară ciudat că am numărul tău, însă am reușit să-l obțin cerându-l personalului spitalului. Doream să te anunțăm, iar Alex și Steve sunt de acord cu mine. Elsa va fi

debranșată. Iată. Familia ei a stabilit asta peste patru zile. Nu știu dacă vrei să vii să-i spui la revedere sau ceva de felul ăsta. Ai numărul meu, așadar, nu ezita să mă suni.

Corpul și creierul meu se repun în mișcare ca un fulger. Parcă aș fi fost în *stand by* și tocmai aș fi fost reactivat. Mă grăbesc spre telefonul mobil pentru a reasculta mesajul și mă lupt cu tastatura. După un minut, reușesc, în sfârșit, să aflu de când e apelul. Rebecca m-a contactat luni, în 16. Dacă mă iau după ce afișează telefonul, suntem în 20. Nu e nevoie de prea multe eforturi pentru a-mi da seama că „peste patru zile” e azi. Curând va fi prânzul, orologiul meu interior încetează să se mai rotească, apoi, încet, totul se pune în mișcare în capul meu.

Opresc aragazul și mă grăbesc spre lucrurile mele. Nu-mi dau timp nici să-mi leg încălțărilor, nici să-mi închei geaca. Nici măcar nu știu dacă am închis ușa cu cheia când ajung la mașină, pe care o găsesc după două minute. Singurul lucru pe care îl știu e că am fost cel mai tâmpit dintre toți tipii de pe această planetă. Cum am putut să uit? Cum am putut s-o uit pe Elsa?

Conducând, conștientizez că n-am uitat-o, ci am încetat să mai cred în ea. Suicidul fratelui meu m-a făcut să reevaluez tot ce gândeam despre faptul că Elsa mă poate auzi. Ea era permisul meu cât timp era acolo fratele meu. Din momentul în care el ne-a părăsit, am avut impresia că Elsa m-a părăsit, de asemenea. Numai că eu am lăsat-o, până la urmă. Ce tâmpit...

Știu că mă poate auzi. Sunt sigur de asta.

Atunci, întrebarea pe care mi-o pun nu e: „Cum am putut fi atât de prost încât am putut lăsa deoparte asta?”, ci: „De ce intenționează familia ei s-o debranșeze?”

Și cu această întrebare mă năpustesc pe holul etajului cinci al spitalului, inima și mintea mea pregătindu-se pentru argumentul sigur pe care va trebui să-l aduc în câteva clipe.

25.

ELSA

Îmi e frică.

Cel puțin, e clar. Sunt terorizată.

De altfel, fără îndoială că nu sunt singura.

A trecut mult timp de când medicul și rezidentul au ieșit. N-au rămas decât pentru început, partea medicală. Îmi vine să zic, partea electrică, pentru că, la drept vorbind, și un copil de șase ani ar putea opri toate aparatele astea.

Acum, sunt trei persoane cu mine. Am fost chiar și nouă, cu mine inclusiv, în această cameră mică. Era destul de înghesuit. Steve, Rebecca și Alex au ieșit de câteva minute. Mi s-a părut că înțeleg că așteaptă jos. Îmi vine să vomit numai gândindu-mă la asta. Prietenii mei sunt pe cale să aștepte ca eu... Ce oroare! În locul lor, mi-aș fi luat prânzul și aș fi plecat cât mai departe posibil. Ei au fugit doar câteva etaje mai jos. O anumită distanță, totuși e în incinta spitalului.

Părinții mei și sora mea sunt aici, și ei așteaptă. Îmi vine să le zic s-o șteargă. Nu vreau dragostea lor, cu atât mai puțin supărarea lor. N-au crezut în mine, e, pur și simplu, respingător. Dar poate că au dreptate, în fond. Ce este o viață în care nu pot decât să primesc și să nu dau nimic? Dacă e vorba să-mi petrec restul zilelor doar să aud și să simt, mă întreb dacă nu e mai bine...

Ușa se deschide. Pașii sunt repezi, respirația gâfâindă. Părinții mei par surprinși, dată fiind schimbarea smiorcăielilor, așadar, nu e medicul care s-a răzgândit.

— Bună ziua, spune mama cu o voce nespus de tristă. Veniți pentru...

— Mamă, o întrerupe sora mea, pentru cine vrei să vină? Haide, vino, îl lăsăm liniștit două minute. Sunt deja două ore și jumătate de când suntem aici, ea nu va pleca imediat.

Tonul surorii mele, între fermitate și durere nemăsurată, mă pustiește.

— De ce faceți asta?

Inima face un salt în pieptul meu, determinând o scurtă modificare în pulsul slăbit, dar nimeni nu dă atenție.

Curcubeul meu.

Nu i-am recunoscut mersul, nici felul de a respira, fără tărăboiul aparatului meu de respirat, camera e mai degrabă liniștită. Creierul meu începe, într-adevăr, să piardă oxigen, de mai bine de o oră respir singură sau mai degrabă încerc. Creierul meu știe că e dificil, fac în așa fel încât să rezist. Însă la auzul vocii lui Thibault, e ca și cum organismul meu ar vrea să se agațe de o ultimă speranță.

Mama începe să bâlbâie un fel de frază:

— Cum adică de ce...

— Mamă, ești incredibilă! De ce o debranșăm! Haa? Asta vrea el să știe! Nu, nu e asta? Nu asta vreți să știți?

Amărăciunea surorii mele răsună în toată încăperea. Cred că n-a fost niciodată de acord cu părinții mei asupra faptului de a mă debranșa.

— Ba da, asta aș vrea să știu, răspunde, în final, Thibault.

— Întrebați-i! rostește tare sora mea înainte să iasă din cameră.

— Pauline, strigă mama. Întoarce-te aici! Ce... Mă duc după ea.

— Las-o în pace, oftează tatăl meu.

— Nu, mă duc după ea.

Ușa se trânteste. Mi-i imaginez pe tatăl meu și pe Thibault, amândoi în cameră. În alte circumstanțe, întâlnirea ar fi putut fi interesantă. Acum, am cu mine două suflete la fel de pierdute. Thibault se apropie de mine și mă sărută pe obraz. Îl vizualizez exact pe tata încordându-se. N-are nici cea mai mică idee cine e Thibault. Și dacă stau să mă gândesc, nu se poate spune că eu știu cu adevărat, dar să-l vadă pe un necunoscut sărutând-o pe fiica lui, sigur asta nu poate să-l lase indiferent.

— Respiri încă... șoptește Thibault la urechea mea,

îmbărbătându-mă, înainte să se ridice. Deci? îl întreabă el pe tatăl meu fără să ridice mâna de pe umărul meu.

— Nu mai e nicio șansă, răspunde tatăl meu pe un ton neîncrezător.

— Asta pentru că dumneavoastră ați decis.

— Credeți că a fost o decizie ușoară?

Tatăl meu începe să se mânie. Îmi vine să-l previn pe Thibault, însă nu pot face nimic. Așadar, mă mulțumesc să ascult. La urma urmei, asta știu să fac cel mai bine. Pentru cele câteva clipe care îmi rămân.

— E mai ușor decât s-ar crede, replică Thibault. Ea ne aude! Știe că suntem aici! Cum o puteți condamna?

— Da, știu, spune tatăl meu, destul de enervat. Toate chestiile astea cum că oamenii în comă ne aud. Trebuie să țineți cont de realitate: Elsa a ales să ne părăsească.

— N-a ales nimic! Ce vreți să aleagă în starea asta?

Aici, îmi vine să spun că Thibault n-are dreptate.

Ba da, am ales să încerc. Inconvenientul e că n-a mers la timp.

— Dar, de fapt, cine sunteți? întreabă deodată tatăl meu.

— Un prieten al Elsei.

Cunosc pe de rost acest răspuns. Nu știu de ce, însă astăzi mă dezamăgește puțin.

— Nu v-am văzut niciodată, continuă tatăl meu. Faceți parte dintre aceia care o însoțesc pe acei... pe acei ghețari?

A pronunțat ultimul cuvânt cu un asemenea dezgust, încât probabil că a făcut o grimasă în același timp.

— Nu. Însă nu contează. N-o puteți debranșa. Nu înainte să se trezească!

— Elsa nu se va trezi niciodată.

— De unde știți? Dacă vă zic că ne aude!

— Așa e! Și n-am de ce să vă ascult, pe dumneavoastră care sunteți un așa-zis prieten de care n-am auzit niciodată vorbindu-se, care nu știți prin ce am trecut împreună cu soția pentru a lua această

decizie! Îmi iubesc fata! Soția mea și cu mine ne iubim fata! Cu ce drept vă permiteți să-mi dați un asemenea sfat?

Tatăl meu a încheiat urlând. Răspunsul lui Thibault contrastează ca volum. Vocea lui e aproape o șoptire:

— Fiindcă o iubesc pe fata dumneavoastră.

Senzații de cald și frig amestecate. Furnicături în degete. Captorul de puls, singurul aparat la care sunt încă legată, redă accelerarea bătailor inimii mele. Îl aud pe Thibault întorcându-se spre mine.

— Elsa? Elsa, știu că mă auzi! Ați văzut? Îi spune el tatălui meu. A reacționat.

— Încetați, e doar un spasm aleatoriu. Medicii ei ne-au explicat toate astea. Lăsați-o!

Furia tatălui meu s-a transformat în exasperare.

— Nici vorbă, adaugă Thibault. Nu mă mișc de aici.

— Păi... Faceți cum doriți. Dar... Ce faceți?

De data asta, disting clar neliniștea din vocea tatălui meu. Reperez un zgomot care a devenit destul de obișnuit, cel al tuturor aparatelor mele care se mișcă. Inconvenientul e că nu mai e niciunul conectat la mine. Înțeleg că Thibault intenționează să reconecteze tot. Numai că nu știe să pună o perfuzie sau să-mi bage furtunuri nazale.

— Ceea ce ar fi trebuit să faceți dumneavoastră singur, spune Thibault, concentrat pe mine.

— Sunteți nebun... Opriți-vă! Opriți-vă imediat!

— Încercați să mă opriți!

Tonul lui Thibault ar fi înghețat pe oricine. Curcubeul s-a fixat într-o clipă pe un albastru-alb demn de cel mai solid ghețar pe care-l cunosc.

— Merg să caut medicii.

Tatăl meu se îndepărtează, ușa se trânteste. Sunt singură cu Thibault.

Împinge aparatele, caută tuburile. Cred că infirmierele au lucrat

prea bine. Nu trebuie să mai fi rămas nimic în această cameră în afară de aparatul meu de respirat prea greu de deplasat și de captorul de puls care va pronunța decizia finală. Simt o mână tremurândă pe umăr.

— Elsa, te rog! Știu că mă auzi. Nu cunosc nimic despre comă. Dar știu că ești aici. Te rog...

Ușa camerei se deschide cu zgomot, însă sunetul ajunge la mine sufocat. Îl aud pe tatăl meu. Cred că sunt pași care se grăbesc către mine. Sau mai degrabă către Thibault, deoarece simt că-l smulg de lângă mine. Zgomotele sunt din ce în ce mai șterse. Reușesc să identific vocile în mijlocul unei îngrămădeli zgomotoase și totuși curios de liniștită. Medicul, rezidentul, tatăl meu, mama și sora mea isterici. Steve e și el aici. Vorbește cu fiecare, țipă la fiecare chiar.

Mă simt ușoară și grea în același timp. Nu mai știu unde sunt. Totul se încâlcește. Ca de fiecare dată când totul se încâlcește, mă refugiez în exercițiul meu mental.

Numai o singură dată.

O singură dată, înainte ca totul să dispară.

26.

THIBAULT

Fac abstracție de tot ce se întâmplă în jurul meu. Nu sunt concentrat decât pe ea. Întregul meu corp e gestionat prin reflexe sau mai degrabă creierul meu și-a propus două activități: să încerc să mă eliberez din strânsoarea lui Steve și s-o privesc pe ea.

Dacă încetează să mai respire, cred că mă opresc și eu odată cu ea.

După ce am încheiat să mă mai zbat, nu se mai aud decât grohăieli, respirații, şușoteli. Câteva plânsete, de asemenea. Poate că fac și eu parte din ele. Prea puțin contează. Totalitatea acestor sunete e ritmată de bipul lent, teribil de lent al monitorului. Curba luminoasă mă hipnotizează. Trec de la ea la Elsa, conștient că, pentru prima dată, îi pot auzi clar respirația. Pare atât de lentă, atât de fragilă!

Cu toți oamenii care mă înconjoară și mă supraveghează, nu îndrăznesc să deschid gura. Îmi vine să-i spun atâtea lucruri Elsei. Și în același timp, totul ar putea fi redus la câteva cuvinte. Îmi destind umerii dintr-odată, strânsoarea lui Steve se reduce treptat.

— Trebuie s-o lași să plece, băiete.

Îmi las în jos capul și ochii mi se umplu cu lacrimi. Gura repetă într-una prenumele Elsei fără să depășească șoaptele, apoi îmi revine vocea într-o ultimă speranță:

— Elsa, arată-le!

Simt toate privirile întorcându-se către mine. Bipul își continuă pulsația din ce în ce mai înceată. Pumnii îmi sunt atât de strânși, încât mâinile trebuie să fie albe cu totul. În capul meu, încep o numărătoare inversă. Zece... Nouă... Elsa, trezește-te... Opt... Șapte... Haide, știu că mă auzi... Șase... Ai reacționat când... Cinci... Patru...

— Ce...?

Vocea tinerei pe care am avut ocazia s-o întâlnesc îmi întrerupe numărătoarea. Presupun că e sora Elsei. Chiar dacă nu seamănă prea mult, am putut desluși o anumită similaritate în trăsăturile lor.

— S-ar zice că ritmul ei cardiac crește...

Îmi înalț capul. Sora are dreptate, cifrele pe ecran sunt mai mari decât cele pe care le-am zărit ultima dată. Întorc privirea către medicii din stânga mea. E unul pe care-l recunosc, cel care mi-a explicat despre asistența electronică a Elsei. Par perplecși amândoi, însă cred că văd o luminiță de speranță în ochii rezidentului. Superiorul lui neagă din cap șușotindu-i ceva. Rezidentul se întoarce către familie și rostește:

— Aleatoriu.

E singurul lucru pe care-l spune. Nu vreau să mai aud cuvântul ăsta în viața mea.

* * *

Numai o singură dată. Numai o singură dată.

Asta îmi acaparează cea mai mică zonă activă a creierului.

Nu mai aud nimic. Nu mai doresc decât un lucru.

Numai o singură dată. Vreau să întorc capul și să deschid ochii.

* * *

Inima mea încetează să mai bată în clipa în care a ei își accelerează ritmul. Mă arunc în acea privire pe care n-am zărit-o decât o singură dată. Buzele mi se întredeschid într-o inspirație comună tuturor celor din încăpere. Totul e suspendat.

Știu că limbile ceasului meu continuă să se rotească, dar nemișcarea deplină a celor care mă înconjoară, inclusiv a lui Steve, îmi dă senzația unei opriri în timp. Am impresia că sunt privilegiat, sunt singurul care se apropie de ea.

* * *

Reînchid pleoapele. E prea multă lumină. Le redeschid încet și, în acest moment, e în fața mea. Nu voi spune că-l preferam curcubeu,

deoarece creierul meu nu reușește încă să interpreteze toate culorile vizibile. Știu doar că am reușit și cuvintele lui fac ecoul gândurilor mele:

— Ești aici.

Sunt aici.

Creat la inițiativa Fundației Bouygues Telecom, Premiul „Nouveau Talent” e acordat în fiecare an unui autor, permițându-i să-și publice primul roman. Fidelă misiunii sale de a promova limba franceză și tinerii scriitori, Fundația însoțește și susține premiera cu cei doi parteneri ai săi, Metronews și Editura Jean-Claude Lattès. Anul acesta, scriitorii s-au inspirat dintr-un citat al lui Marcel Pagnol:

„Toată lumea credea că e imposibil. A venit un imbecil care n-o știa și care a făcut-o”.

Mai multe informații pe www.lesnouveauxtalents.fr

LAUREAT AL PREMIULUI NOUVEAU TALENT 2015

Elsi nu-i mai este frig, foame, teamă după ce a intrat în comă în urma unui accident montan. Ea se află în spital, în camera 52. Thibault și-a pierdut toată încrederea în ziua în care fratele lui a accidentat cu mașina două adolescente și a fost internat în același spital cu Elsa, în camera 55. Într-o zi, Thibault intră din greșeală în camera Elsei. Ea nu-l poate denunța, în starea în care se află. Dar tăcerea este apăsătoare, chiar și lângă cineva în comă. Și iată-l începând, brusc, să-i vorbească, fără să aștepte răspuns. Ceea ce el nu știe e că pentru Elsa totul s-a sfârșit, nu se va mai trezi vreodată. Însă în timp ce medicii, prietenii și familia vor să o deconecteze de la aparate, Thibault construiește o relație cu Elsa convins că ea îl aude. E chiar atât de disperat? Sau a descoperit la ea ceea ce nimeni n-a văzut?

ISBN 978-606-776-191-7

9 786067 761917

www.raobooks.com